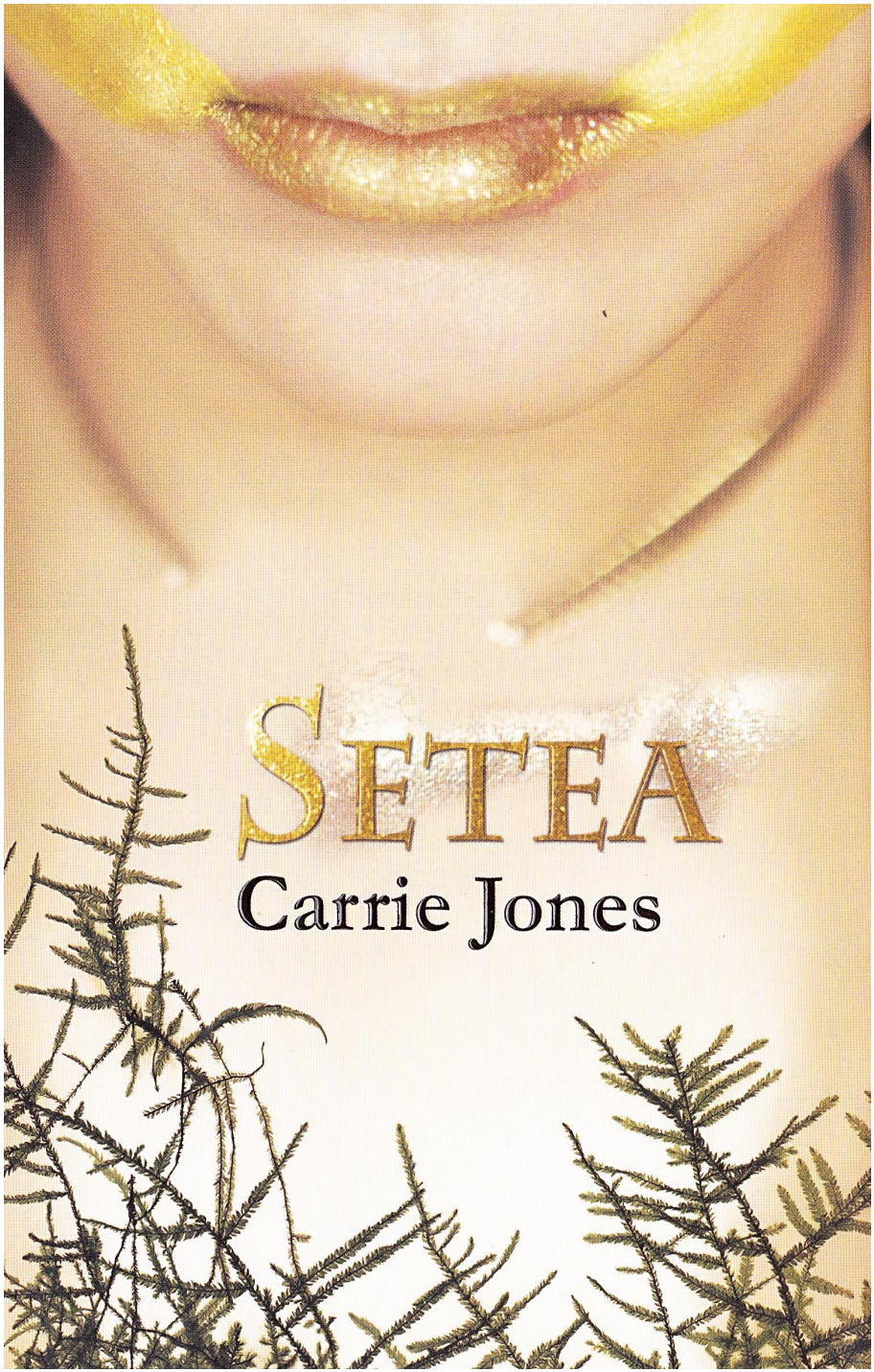
SETEA
Carrie Jones

Carrie Jones

SETEA

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

JONES, CARRIE
Setea / Carrie Jones; trad.: Graal Soft. — Bucureşti:
Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-609-171-8

821.111 (73)-31=135.1

CARRIE JONES
Need
© Carrie Jones, 2009

Traducere din limba engleză
Graal Soft

© RAO International Publishing Company, 2010
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-171-8

Pentru Doug Jones şi Emily Ciciotte şi William Price – da, tu, William – pentru că ai făcut tot ce ţi-a stat în putere şi m-ai ajutat să reuşesc. Am nevoie de voi toţi.

Fobofobia
Teama de fobii

Toată lumea se teme de ceva, nu-i aşa? Asta-i preocuparea mea.

Colecţionez fobii, aşa cum unii colecţionează timbre şi, chiar dacă par mai ciudată decât sunt în realitate, asta-mi face plăcere. Teama. Fobiile.

De pildă, spaimele obişnuite. Mulţi se tem de înălţimi, de lifturi sau de păianjeni. Astea-s plictisitoare. Mie-mi plac fobiile neobişnuite, cum ar fi:

Nelofobia, teama de sticlă.

Sau:

Arahiuntofobia, teama să nu-ţi rămână unt de arahide lipit de cerul gurii.

Fireşte, nu mi-e frică de untul de arahide, dar nu-i aşa că sună bine?

E mult mai uşor să înţelegi un lucru, odată ce i-ai dat un nume. Cel mai adesea, pe mine necunoscutul mă înspăimântă.

Nu ştiu ce nume poartă frica de necunoscut, dar ştiu că o am.

Mnemofobia
Frica de amintiri

Urăsc avioanele pentru că stai cu ochii holbaţi la cer şi te năpădesc tot soiul de gânduri de care te-ai putea lipsi.

Mnemofobia e o frică reală. N-am născocit-o eu. Jur. Se întâmplă să-ţi fie teamă de propriile amintiri. Ar fi minunat să-ţi poţi stăvili gândurile apăsând un buton, dar un asemenea buton nu s-a inventat încă.

Aşa că-mi apăs cu tărie pleoapele şi încerc să opresc şuvoiul amintirilor, să mă concentrez pe aici şi acum. Asta zic mereu prezentatorii tv: trăieşte clipa.

La moartea tatei, mi-am legat o aţă albă la deget. O păstrez acolo ca să-mi aducă aminte că până nu demult aveam sentimente, aveam un tată, aveam o viaţă. Mă joc cu nodul de pe degetul mic, tocmai când tipul de lângă mine se fâţâie-n scaun şi-mi trage una cu pantoful lui uriaş.

— Îmi cer scuze, spune el.

— Nu face nimic.

Pun deoparte toate notificările pentru Acţiune Urgentă de la Amnesty International, care mă roagă să scriu nu ştiu câte scrisori în numele unor călugări torturaţi sau ale unor studenţi dispăruţi.

— Fără supărare, te simţi bine? Arăţi puţin ca un zombi.

Cu greu, îmi întorc privirile spre el.

E imaginea perfectă a corporatistului alb, cu nas borcănat şi guşă.

— Poftim?

Zâmbeşte, şi din gură i se revarsă un iz de cafea.

— De când ai urcat în avion parcă eşti pe pilot automat; îţi faci de lucru cu scrisorile alea, salvezi lumea, dar eşti ca un zombi.

Simt că mi se strânge stomacul.

— Tata a murit de curând. Tatăl vitreg, mai exact. Dar el era tata pentru mine. El m-a crescut.

Tipului îi piere zâmbetul ştrengăresc.

— Oh. Îmi pare rău.

E stânjenit şi mă simt prost.

— Nu-i nimic. Doar că-s puţin…

Nu găsesc cuvântul potrivit: moartă pe dinăuntru? Zombică? Cuvântul ăsta nici nu există. Zombificată?

Tipul nu vrea să-mi dea pace.

— Începe şcoala? Unde mergi la şcoală, în Maine?

Clatin din cap în semn că nu, dar n-am de gând să-i explic situaţia. Nici eu n-o înţeleg prea bine. Maică-mea m-a trimis aici, pentru că de patru luni nu-s în stare să zâmbesc, să plâng sau să simt ceva.

— Mă duc să stau cu bunica, rostesc eu într-un târziu.

Dă din cap şi îşi drege glasul, stânjenit.

— Aha. Las' că-i bine. Dar este vreme urâtă în Maine. A venit iarna şi e frig ca naiba.

Bunică-mea sau mai exact bunica mea vitregă, Betty, mă aşteaptă la aeroportul Bangor din Maine, care e probabil cel mai mic aeroport cu cea mai lungă pistă din lume. Aterizăm sub cerul înnorat şi rău prevestitor. Ştiu că lucrurile nu vor decurge bine dacă până şi cerul e cenuşiu şi rece.

Ochii-mi fug la hanorac, dar nu-l iau pe mine. Nu vreau să mă dau bătută atât de repede. E spre sfârşitul lui octombrie, nu-i aşa? Cât de rău poate să fie? Rău de tot.

Stewardesa deschide uşa, lăsând gerul să intre. Mă cutremur.

— Hai, Toto, că nu mai suntem la tropice[1], zice tipul de lângă mine şi scoate un hanorac din bagaj.

E mult mai deştept decât credeam. Tata spunea c-ar trebui să căutăm ce-i mai bun în oameni.

Umblă vorba că inima i-a venit de hac, dar adevărul e că l-a lăsat la greu. A hotărât să nu mai bată, să nu mai poarte sângele preţios în vene. A ruginit şi a cedat. A murit pe podeaua bucătăriei, lângă sticla de apă pe care-o scăpasem. Pare un coşmar, dar nu e.

Neatenţia mă face să alunec pe scările ce coboară spre pistă. Colegul de drum mă prinde de mână.

— Este greu să salvezi lumea dacă nu te poţi salva pe tine însăţi, zice el făcând pe deşteptul.

Mă mai poticnesc de câteva ori şi-mi simt stomacul cât o nucă.

— Poftim?

Am înţeles cuvintele, dar nu-mi vine să cred că le-a rostit. E atât de răutăcios. Nu le repetă.

Vântul îmi lipeşte cu furie părul de obraz. Îmi vâr capul între umeri, dar nu mă ajută la nimic.

— N-ai cum să nu iubeşti Maine-ul, spune stewardesa de la baza scărilor, fără să zâmbească.

În această clipă, mi-e teamă că nu voi mai simţi nimic vreodată, că voi privi neajutorată cum moare tata pe duşumeaua bucătăriei. Dar asta s-a întâmplat deja, nu-i aşa?

Voi mărturisi a doua mea mare teamă: teama de frig. Se numeşte cheimafobie, cunoscută şi sub numele de cheimatofobie, frigofobie sau psihofobie. Are multe denumiri.

Nu sunt obişnuită cu frigul, dar mă voi obişnui. Trebuie să-ţi înfrunţi temerile, spunea tata mereu. Doar să le înfrunţi.

Eu îmi înfrunt temerile psalmodiindu-le. La fiecare pas făcut pe suprafaţa alunecoasă, în drum spre aerogară, şoptesc câte una:

Cheimatofobie.

Frigofobie.

Psihofobie.

Cheimafobie.

De ce nu ajută rostirea lor?

Betty mă aşteaptă la aerogară. De cum mă zăreşte, se repede la mine cu paşi de gigant şi mă strânge la piept cu braţele-i uriaşe. Seamănă la statură cu tata şi mă las pradă îmbrăţişării,

fericită că am pe cineva lângă mine, dar cumva îmi doresc să fi fost el.

— Ce bucurie să te văd! Călătoria a fost grea? mă-ntreabă în timp ce mă conduce prin parcare spre camioneta ei mare şi neagră.

Îmi vâră valiza şi rucsacul în spate. Restul lucrurilor din Charleston le-am trimis deja cu vaporul, deşi nu văd la ce-mi vor folosi toate tricourile şi scurtele acelea în Maine. Se întoarce şi îmi zâmbeşte, în timp ce eu mă chinui să intru în cabină.

— E un monstru, Betty, spun, reuşind în final să urc.

Încep să tremur. Nu mă pot controla. Simt că-mi crapă oasele de frig.

Camioneta asta-i cât toate zilele.

Betty loveşte tabloul de bord şi râde.

— Aşa şi trebuie. Numa' bună de cărat dosuri.

— Cărat dosuri?

— Ai vrea să zic cur? Nu vreau să-ţi tulbur simţămintele delicate.

Simţăminte delicate? Mai c-aş râde dacă aş fi în stare.

— E nouă?

— Da. Te-a condus maică-ta la plecare?

— A plâns.

Îmi plimb degetul pe suprafaţa unde geamul întâlneşte portiera.

— M-am simţit groaznic când am văzut-o plângând.

Îmi fac curaj şi mă uit în ochii ei, de culoarea chihlimbarului deschis, ca ai tatei, uşor cutaţi în apropierea tâmplelor. Se înmoaie puţin sub privirile mele. Din moment ce nu mi-am cunoscut tatăl biologic, bunica Betty este singura bunică pe care o am. Părinţii mamei au murit când era tânără, iar ea s-a dus să locuiască împreună cu Betty, cu soţul ei, Ben, şi cu tata până la terminarea liceului. Betty a fost nemaipomenită că a primit-o pe mama, aşa cum de altfel m-a primit şi pe mine acum.

Betty încuviinţează din cap şi întoarce maşina.

— Fireşte că a plâns. Îi e greu să se despartă de tine.

— Atunci n-ar fi trebuit să se descotorosească de mine.

— Asta crezi tu că face?

Ridic din umeri şi-mi pun mâinile-n poală.

— Vrea doar să se-asigure că…

— Că n-o iau razna?

Izbucnesc într-un râs amar ce pare nespus de străin de mine şi îmi răsună în pieptul gol.

— Mă expediază în regiunea asta uitată de Dumnezeu ca să n-o iau razna?

— Eşti cam înverşunată, dragă.

— Ştiu. Îmi pare rău.

Betty surâde.

— Lasă că nu strică puţină înverşunare. Din ce mi-a spus maică-ta, eşti foarte amărâtă şi ţi-ai pierdut firea aceea încăpăţânată, mereu dornică să salveze lumea.

— Betty… s-a dus.

— Ştiu, drăguţă, dar cred c-ar vrea să ne vedem mai departe de viaţă. Ştiu că-i o expresie răsuflată, dar ăsta-i adevărul.

Betty e o femeie de treabă. A fost în fruntea unei companii de asigurări de viaţă, dar s-a pensionat când a murit bunicul. După o vreme, s-a plictisit de partidele de golf şi de pescuit şi s-a apucat de alte năzdrăvănii.

— Am de gând să mă îmbunătăţesc, întâi pe mine şi apoi întreaga comunitate, i-a spus odată tatei.

Aşa că s-a apucat să alerge şi a participat la maratonul din Boston, la vârsta de 65 de ani. Pe urmă, a obţinut centura neagră şi certificatul de paramedic. Cu asta se ocupă şi în prezent. E şeful paramedicilor la Downeast Ambulance din Bedford, Maine, dar nu acceptă bani.

— Eu am destui. Să-i dea mai bine tinerilor cu familii, i-a explicat tatălui meu când a-nceput să se plimbe cu ambulanţa. Aşa mi se pare corect.

Pentru bunica Betty, corectitudinea înseamnă totul.

— Nu-i prea corect să te procopseşti cu o nebună, aşa ca mine, îmi spune ea în drum spre Bedford, pe Ruta 1A.

N-am de gând să vorbesc despre asta, aşa că dau din umeri.

Betty observă numaidecât.

— Ce frumoase-s frunzele, nu?

Aşa mă încurajează ea să nu amplific discuţia.

— Foarte frumoase.

Copacii au început să-şi lase frunzele. Cei pe lângă care trecem sunt ultima redută, căci în curând vom da peste un peisaj sterp şi îngheţat. Frunzele sunt frumoase, dar abia se mai ţin de ramuri. Vor ceda în curând, ca multe dintre suratele lor. Vor putrezi în ţărână, vor fi strânse în grămezi, arse şi călcate în picioare. Frunzele din New England n-au viaţă uşoară. Mă apucă din nou tremuratul.

— Ştii că ne facem griji pentru tine?

Dau din umeri, cel mai răsuflat dintre toate gesturile, dar de altceva nu sunt în stare. Betty dă drumul la căldură, şi o pală de aer mă loveşte în faţă.

— Aşa, cu păru-n vânt, arăţi ca un top-model, sexy cum s-ar spune.

— Aş vrea eu, bolborosesc.

— Te vei obişnui cu frigul.

— E atât de diferit de Charleston, atât de frig şi de sterp…

Îmi ascund chipul în palme, apoi îmi dau seama de patetismul gestului.

— Îmi pare rău. Sunt tare plângăcioasă.

— Ai voie să plângi.

— Nu, n-am voie. Urăsc să fiu plângăcioasă. N-am motive să mă plâng, mai ales ţie. Doar că regiunea asta e atât de seacă şi lipsită de viaţă. Arată ca şi cum tot statul se pregăteşte să fie acoperit sub zăpadă. Vine iarna, anotimpul morţii. Până şi iarba pare să fi depus armele.

Betty izbucneşte în râs, apoi rosteşte cu glas sinistru:

— Şi copacii. Se îngrămădesc în faţa ta ca să ascundă depărtările, să nu vezi ce mişună la pământ, prin tufişuri sau în spatele arborilor.

Îmi lipesc palma de geamul îngheţat şi las o urmă.

— Asta nu-i un film de groază, Zara.

Zâmbeşte înţelegător, dar şi puţin răutăcios. Asta-i Betty.

— Ştiu.

— E frig aici, în comparaţie cu Charleston. Va trebui să te-

nfofoleşti zdravăn.

— Da.

Cheimafobia.

— Încă mai psalmodiezi fobii?

— Am rostit-o cu voce tare?

— Da.

Îşi ia o mână de pe volan şi mă bate prietenos pe picior, apoi reglează din nou căldura.

— Am eu o teorie despre treaba asta.

— Chiar aşa?

— Da, am impresia că eşti genul acela de persoană care crede că, dacă rosteşte un nume de ceva, poate să-i dea de furcă, să-l învingă, şi aşa va trebui să faci şi cu moartea tatălui tău. Ştiu că e dureros, Zara, dar…

— Betty!

Un bărbat înalt stă nemişcat la marginea drumului, cu privirea pierdută…

Betty virează peste cele două linii galbene şi readuce camioneta pe drumul cel bun.

— Mama mă-sii! urlă ea. Imbecilule!

Gâfâie. Îmi înfig degetele în centura de siguranţă. Respiră adânc de câteva ori şi spune:

— Să nu te prind că vorbeşti ca mine, că mă omoară maică-ta.

— L-ai văzut? rostesc eu în cele din urmă.

— Fireşte că l-am văzut. Idiotul stătea în drum. Bine că l-am zărit, că altfel îl măturam.

Mă uit ţintă la ea, încercând să-mi dau seama ce s-a întâmplat, îmi întorc privirile, dar am cotit şi nu pot să-mi dau seama dacă individul mai e acolo.

— Chiar l-ai zărit?

— Bineînţeles. De ce întrebi?

— Vei crede că-s proastă.

— Oh, dar n-am nicio îndoială în privinţa asta, râde ea, aşa că ştiu că glumeşte.

— Eşti o bunică al naibii de răutăcioasă.

— Recunosc. Deci, de ce-ai întrebat?

Văd că nu renunţă uşor, aşa că mă prefac nepăsătoare.

— Am impresia că-l văd pretutindeni pe tipul ăsta înalt, palid, cu părul întunecat. Dar nu se poate să fi fost el.

— L-ai văzut pe individul ăsta în Charleston?

Dau din cap. Aş vrea să ating podeaua cu picioarele, să nu mă simt aşa de mică şi proastă. Betty cade pe gânduri, apoi rosteşte:

— Şi acum l-ai revăzut aici?

— Da, ştiu, sună stupid şi ciudat.

— Nu e stupid, scumpa mea, dar e într-adevăr ciudat.

Claxonează o altă camionetă ce vine din partea opusă.

— Asta-i John Weaver. Constructor şi pompier voluntar, tare de treabă. Zara, dragă, să nu te sperii, dar vreau să rămâi diseară în casă, bine? Să nu te plimbi pe străzi.

— Poftim?

— Fă-i pe plac unei bătrâne.

— Zi-mi de ce.

— Săptămâna trecută a dispărut un băiat. Oamenii se tem să nu fi păţit ceva rău.

— Poate a fugit de-acasă.

— Poate că da, poate că nu. Dar mai e un motiv. Uite, treaba mea e să salvez oameni, nu? Ştiu că în Charleston obişnuiai să alergi noaptea, dar aici n-avem atâtea felinare. Nu vreau să-mi culeg nepoata de pe şoseaua Beechland, înţelegi?

— Da.

Mă holbez la copaci şi brusc izbucnesc în râs, la ridicolul situaţiei.

— În ultima vreme n-am mai alergat.

— În ultima vreme nu prea mai faci nimic, din câte-am auzit.

— Mda.

Mă joc cu aţa prinsă la deget. E o bucăţică din covorul cumpărat de tata. La început era albă, dar între timp s-a făcut cenuşie. Mă trec fiorii.

Restul drumului schimbăm câteva bârfe picante, iar eu încerc să-i ţin o lecţie despre impactul pe care Războiul împotriva Terorii îl are asupra drepturilor omului în lumea

întreagă, dar nu-mi prea stă gândul la asta, şi în cele din urmă se aşterne tăcerea.

Nu mă deranjează.

— Imediat ajungem. Pun rămăşag că eşti obosită.

— Puţin.

— Pari obosită. Eşti palidă.

Casa lui Betty e mare, cu olane de cedru şi verandă. E primitoare şi călduroasă, asemenea unei vizuini ascunse în pădurea îngheţată.

Din câte mi-a spus mama, are trei dormitoare la etaj şi unul la parter. Interiorul e îmbrăcat cu lemn şi cărămidă, cu tavan înalt în bucătărie şi o sobă în sufragerie.

De cum intrăm pe alee, Betty face semn spre un Subaru parcat.

Rămân cu gura deschisă şi abia reuşesc să zic:

— Încă mai are abţibildul pe geam.

— E nou-nouţ. Nu-i lucru uşor să conduci prin Maine şi vreau să te ştiu în siguranţă. În plus, n-am de gând să fac zi şi noapte pe şoferul şi să te duc de colo colo.

— Dar ai jurat…

— Mda, cum jură pescarii. Eu zic să te-obişnuieşti cu ideea.

Mă fixează cu privirea.

— Ei, îţi place?

O iau în braţe, iar ea chicoteşte şi mă bate uşor pe umăr.

— O nimica toată, drăguţă. Oricum e pe numele meu, deci nu-i mare lucru.

— Ba, e!

Sar din camionetă, ţâşnesc spre maşină şi îmi lipesc mâna de portiera îngheţată pe care s-a aşternut neaua, până nu-mi mai simt degetele, şi Betty mă cheamă înăuntru..

— Nu merit aşa ceva, spun eu.

— Ei, cum să nu meriţi?

— Chiar nu merit.

— Termină, că-ţi zic vreo două imediat. Zi „să trăieşti bunico“ şi cu asta basta.

— Să trăieşti bunico şi cu asta basta.

— Zgâtie ce eşti!

— Betty… e minunată!

O iau din nou în braţe. Maşina e primul lucru bun care mi s-a întâmplat în Maine. E primul lucru bun care mi se-ntâmplă de multă vreme încoace. Nevoiaşii din lumea a treia strâng bani o viaţă-ntreagă ca să-şi permită o maşină, şi uite-o pe-a mea, cum mă aşteaptă cuminte pe alee. Simt că mă ia cu ameţeli.

— Chiar nu meritam asta, Betty, insist eu, odată ajunse în sufrageria călduroasă.

Betty aprinde focul în sobă.

— Gata cu prostiile astea, Zara.

Când se ridică, îi trosnesc şalele, amintind că are totuşi o vârstă. Parcă nu mă pot gândi la asta.

— Meriţi mult mai multe.

— Dar sunt unii care mor de foame şi n-au un acoperiş deasupra capului şi…

Îmi face semn să tac.

— Aşa e. Nu spun că n-ai dreptate, dar asta nu-nseamnă că, dacă ei n-au, nu trebuie să ai nici tu.

— Dar…

— Şi nu-nseamnă că nu poţi folosi lucrurile pe care le ai pentru a-i ajuta pe alţii.

Îşi dă jos pălăria şi-şi petrece degetele prin părul cărunt şi cârlionţat, cu nuanţe portocalii.

— Cum poţi să faci muncă de voluntariat fără maşină? Sau să mergi la şcoală? Ai?

Ridic din umeri.

— Sunt tare ocupată, Zara, continuă ea. Totuşi, mi-am schimbat programul de lucru şi încerc să nu mai răspund noaptea la urgenţe. Vom lua cina împreună, aşa, în familie.

Surâde, şi glasul i se-nmoaie.

— Eşti leită lui.

Se referă la tata. Simt nodul în gât, dar izbutesc să şoptesc:

— Cum?

— Mereu încerci să salvezi lumea. Mereu îngrijorată să n-ai mai mult decât nevoiaşii… Şi mereu încerci să scapi de şcoală.

Mă îmbrăţişează scurt şi-mi trage o palmă la fund. Are

uneori nişte apucături de antrenor de fotbal.

O sun pe mama, deşi n-am deloc chef.

— Am ajuns.

— Oh, scumpete! Mă bucur c-ai ajuns cu bine. Cum e?

— Frig.

— Nu-mi spui nimic nou, izbucneşte ea în râs. Apoi tace.

— Tot supărată eşti că te-am trimis acolo? întreabă ea într-un sfârşit.

— Da.

— E pentru binele tău.

— Sigur că da. Ştiai că săptămâna trecută a dispărut un băieţel?

— Poftim? Dă-mi-o pe bunică-ta la telefon, te rog. Zara… te iubesc.

Îi întind lui Betty receptorul.

— Vrea să-ti vorbească.

Apoi spun în receptor.

— Şi eu te iubesc.

Betty astupă receptorul cu palma şi-mi spune:

— Hai, du-te sus şi fă-te comodă. A doua uşă pe stânga. Mâine mergem să-ţi înregistrăm maşina la primărie. Şi te-apuci de şcoală. Nu care cumva să-mi pierzi vremea prin casă.

Încuviinţez şi încep să urc scările, dar mă opresc brusc şi-o aud pe Betty rostind cu voce tăinuită:

— Ai avut dreptate. Nu-i în apele ei.

Apoi tropăie în grabă şi mă surprinde trăgând cu urechea.

— Vrei să auzi ce vorbesc cu maică-ta?

Cuvintele îmi înţepenesc în gâtlej şi izbutesc să clatin din cap.

— La culcare, domnişoară!

O iau la goană pe scări şi nu mă opresc până-n dormitor. Are draperii dantelate şi cuverturi matlasate, şi nu pare chiar aşa rău. Pereţii sunt deschişi la culoare şi nu sunt îmbrăcaţi în lemn. Într-un colţ stau grămadă cutiile cu lucrurile mele. Mă lepăd iute de blugi şi de bluza cu glugă şi înşfac capotul agăţat de uşă, pe-un umeraş. Pe materialul moale şi albastru e brodată litera Z. Mă înfofolesc în el şi, pentru câteva clipe, mă

simt aproape fericită. Urmează un duş fierbinte, să scap de tot jegul din avion, dar mă enervează toate rățuştele alea imprimate pe faianță. Odată uscată, mă întorc în cameră şi observ că bunica nu se amestecă în aranjarea dormitorului. Se pare că-mi pot lipi şi posterul cu Amnesty International pe perete. Simbolul Amnesty e o lumânare pe care se-ncolăceşte sârmă ghimpată. Rămân cu privirile fixate pe flacăra lumânării şi aproape că mă simt bine… dar nu întru totul. Când să-mi scot rapoartele pe Drepturi Internaţionale, capul bunicii apare în uşă.

— Te descurci?

— Da. Mulţumesc de găzduire.

Las jos teancul de cărţi şi zâmbesc. Zâmbeşte şi ea şi coboară una dintre jaluzele.

— Sunt onorată să-mi petrec timpul alături de singura mea nepoţică.

Mă apropii de celălalt geam şi trag jaluzeaua, nu înainte să îndepărtez aburii şi s-arunc o privire afară. Doar copaci şi beznă, beznă şi copaci.

— Chiar nu vreau să merg mâine la şcoală.

Se aşază lângă mine.

— Fireşte că nu.

— Nu prea-mi arde de nimic.

— Ştiu, dragă, dar vei vedea că va fi mai bine.

Se lipeşte de mine, mă ia după umeri şi mă strânge cu afecţiune.

— Poţi spera să tragă o ninsoare monstru.

— Ce idee minunată, spun şi o îmbrăţişez. Aş putea încerca dansul zăpezii.

— Taică-tău te-a învăţat asta? mă-ntreabă ea râzând.

— Da. Arunci un cub de gheaţă în toaletă şi dansezi în jurul său, cântând „Ninge, ninge, ninge.“

— Până se topeşte. Ah, fiu-meu… tare mi-e dor de el.

Mă bate pe umăr, dar numai pentru câteva clipe.

— Orice gânduri ai avea, mă bucur că eşti aici să-mi ţii de urât. Nu-ţi mai fa atâtea griji, vei vedea că va fi bine.

— Mi-e teamă că nu-s pregătită pentru şcoală…

Mă-ndepărtez puţin şi-mi încrucişez braţele. Betty mă pupă pe creştetul capului.

— Te vei descurca de minune, prinţesă. Şi, dacă se ia cineva de tine, arată-mi-l numai, că ţi-l aranjez eu.

Numai gândul că bunica mea ajunsă la o vârstă respectabilă, preocupată să salveze vieţi, ar putea ciomăgi pe cineva mă face să izbucnesc în râs.

— Vorbesc serios, Zara. Dacă cineva nu-ţi dă pace, să-mi spui. Dacă te sperie sau te deranjează ceva, îmi spui. E datoria mea de bunică, lasă-mă pe mine să rezolv, bine?

Afară fulguieşte necontenit şi nu suntem decât în octombrie. Mă uit înfiorată în ochii ei de culoarea ambrei, aidoma unei pisici sălbatice. Pupilele i se dilată uşor, semn că nu glumeşte. Chiar vorbeşte serios.

O iau de mână şi spun „Bine.“

*

Un urlet mă trezeşte în miez de noapte. Un urlet prelung, care trădează suferinţă. Mă ridic, cu fiori pe şira spinării. Un alt urlet, nu foarte îndepărtat. Să fie coioţi?

Urmează câteva schelălăituri entuziasmate şi încă un urlet. Îmi vine în minte documentarul pe care l-am văzut la ora de biologie, despre comportamentul coioţilor, când îşi ucid prada. Seamănă puţin, dar urletul ăsta e mai profund, mai potrivit pentru un câine mare sau un lup.

Mă reped la fereastră, trag jaluzelele şi arunc o privire afară. Un covor alb înveşmântează gazonul şi maşina mea. Sub razele lunii, zăpada pare alcătuită din cristale sau diamante strălucitoare. E superb.

Expir puternic. Mi-am ţinut cumva răsuflarea? De ce mi-am ţinut răsuflarea?

Pentru că mă gândesc la tata.

Aici a crescut tata, dar ochii lui nu vor mai vedea vreodată zăpada sau casa, sau pădurea, sau pe mine. A fost răpit din viaţă şi întemniţat. Aș da orice să-l eliberez.

Degetele mele ating fereastra rece. Zăresc mişcare la marginea pădurii, o umbră mai degrabă, o siluetă mai

întunecată decât trunchiurile arborilor.

Mă-nclin puţin şi mijesc ochii. Nimic. Brusc, mă izbeşte acea senzaţie. Păianjeni imaginari îmi mişună pe piele.

Mâna mea părăseşte cadrul ferestrei. Trag draperiile şi mă întorc în pat pe vârful picioarelor, cât de iute sunt în stare fără să fug.

— Nu-i mare scofală.

De-asta sunt minciunile împuţite. E greu să-ţi torni ţie gogoşi, şi-apoi să le mai şi crezi. Preferabil e să-ţi psalmodiezi fobiile, să înfrunţi realitatea sau să-ţi vezi de drum, dar deocamdată nu pot să fac asta.

Didascaleinofobia
Frica de-a merge la şcoală

Plânsul e bun pentru că mă lasă mereu fără cunoştinţă. Astă-noapte, am dormit tun, cu toată schelălăiala aia stupidă de la miezul nopţii. Bine că nu-s cinofobică, altfel aş fi stat toată noaptea ca pe ace.

Acum e linişte, până sună alarma. Zăpada învăluie întreg oraşul şi n-am de gând să dau piept cu ea. Casa bunicii Betty e tare comodă şi patul meu e confortul întruchipat. Cu toate astea, îmi mişc fundul obosit până la fereastră. Peste tot zăpadă şi, repet, suntem la mijlocul lui octombrie.

— Asta nu-i treabă curată, îmi spun, în timp ce trag draperiile. Lumina albă care se răsfrânge din zăpadă îmi cuprinde camera.

Iau micul dejun singură. Betty mi-a lăsat ditamai biletul pe masă, chiar lângă un desen care seamănă cu Carolina de Sud. Înghit în sec şi ating punctul imaginar unde s-ar afla Charleston, apoi citesc biletul:

Zara, am plecat la secţie. Un camion care transporta bușteni s-a răsturnat pe Şoseaua 9. Răni uşoare. Şcoala nu s-a anulat. N-ai pus destul suflet în rugăciunea aceea. Să ai mai mult noroc data viitoare. Ha-ha. Vezi că ai şi educaţie fizică, deci să-ţi iei haine. Condu Cu grijă, șoseaua e alunecoasă. Ți-am făcut și-o hartă. O ții tot în față. Să nu te plimbi cu maşina după ce se lasă întunericul. Mă întorc pe la asfinţit. Arată-le de ce eşti în stare. Uite şi cheile.

———→

A desenat o săgeată spre chei, care erau lângă bilet, de parcă nu le-aş fi observat. Le ridic şi le flutur în aer. Una se prinde în aţa legată la deget. Nodul s-a cam lărgit.

Şofatul meu catastrofal începe înainte să mă sui la volan, când alunec pe scări şi mă izbesc de-un copac. Zăpada ascunde un strat de gheaţă, pe care nu-l zăresc. Mă clatin, îmi pierd echilibrul, dau din mâini ca apucata şi iau pinul în braţe, atentă totuşi să nu-mi lovesc faţa.

— La naiba!

Mă îndepărtez cu grijă. Dacă nu-ţi ridici piciorul, rişti să aluneci ca patinatorii, deşi e greu să realizezi o asemenea performanţă pe tocuri.

— Cu grijă, mai întâi stângul, apoi dreptul, îmi spun. Întâi stângul, apoooi….!

Mă dezechilibrez din nou, îmi rotesc braţele şi mă înfig în capota maşinii. Respir uşurată, într-un nor de aburi. Pantofiorii mei frumoşi, cumpăraţi din Charleston, sunt îngropaţi în zăpadă. Zăresc urme de ghete şi sclipici auriu, genul de sclipici folosit la lucru manual în clasa I. Cred că Betty a încercat la un moment dat maşina astă-noapte. Da, abţibildul de pe portieră a fost dezlipit.

Cad pe gânduri, dar nu din cauza urmelor de ghete. Nicidecum.

Lângă urmele lui Betty se văd nişte urme uriaşe de câine. Cred că-s de câine. Sunt prea mari ca să fie de pisică. Îmi răsucesc capul. Nu ştiam că are un câine. Poate asta am auzit în miez de noapte. Poate asta am zărit la marginea pădurii. Sau poate era vreun Cujo turbat[2], gata să-mi sară în gât, cu ochii ca două văpăi, fălci lucioase şi colţi monstruoşi. Cinofobie curată.

Îmi trag o palmă, doar-doar scap de gândurile astea negre.

— Am citit prea mult Stephen King.

Adevărul e că n-am mai citit poveştile alea de groază care se petreceau în Maine din clasa a VII-a, de când mi-a interzis tata.

Ce mi-a spus atunci?

— Îl iubesc pe Stephen, dar conferă Maine-ului o reputaţie

proastă.

Când mă gândesc la tata, fiecare gură de aer aduce un nod în gât. Îmi pun poşeta pe umăr şi intru în maşină. Betty mi-a lăsat un bileţel pe bord.

Porneşte sistemul de degivrare. E butonul cu linii ondulate.

Am găsit butonul, dar îmi tremură degetele şi abia reuşesc să-l apăs. Aerul rece iese cu un jet puternic. Mă simt de parcă aş fi sărutată de-un yeti sau de-o lighioană a iadului dintr-un roman de Stephen King, care-ţi răpeşte sufletul cu un sărut mortal. Sau asta era dintr-un roman cu Harry Potter? Nu mai ţin minte.

Jetul de aer se izbeşte de buzele mele. Aş putea să jur că le-aud clămpănind.

— Minunat.

Durează vreo cinci minute până se limpezeşte parbrizul, suficient cât să dau o fugă-n casă şi să-mi iau căciula. Sunt cu ochii-n patru după câini turbaţi. Mă-ntorc în maşină, ies de pe alee şi învăţ o nouă lecţie despre gheaţă. E al naibii de greu să conduci şi n-ai voie să depăşeşti treizeci la oră, dacă nu vrei să te trezeşti cu fundul pe contrasens.

Urăsc gheaţa.

*

Ajung în cele din urmă la şcoală, cu degetele albe de frică şi frig, iar inima îmi bate nebuneşte în piept, aşa că în mod firesc mă enervez când un idiot într-un superb Mini Cooper roşu îmi taie calea şi ocupă locul de parcare. Are lanţuri la roţi şi nu alunecă. Iubesc Mini-urile.

— HEI! urlu eu când mi se blochează din nou frânele.

Mă strecor într-un loc mic de parcare, îmi las capul pe volan şi răsuflu puternic. Îmi vine să-i trag una idiotului ăluia din Mini, şi pornirea asta violentă mă surprinde. Voi fi paşnică, aşa cum şi-ar fi dorit tata. Pipăi aţa de pe deget. Abia se mai ţine, dar e tot acolo.

— Nu voi fi violentă, nu voi fi violentă, psalmodiez eu încet.

Sunt paşnică şi înţelegătoare. Sunt paşnică şi înţelegătoare. Nu vreau să-i arăt nimănui degetul mijlociu.

Opresc motorul, ies din maşină şi aştept.

Tipul iese din Mini cu graţia unui atlet desăvârşit şi aterizează perfect pe gheaţă, fără să alunece un centimetru. Poartă bocanci. Dumnezeule, tipii de-aici poartă bocanci maronii, ca tăietorii de lemne! Se pare că am lăsat civilizaţia în urmă.

Trânteşte portiera, face stânga-mprejur şi ia într-un final act de persoana mea. Ce frumos din partea lui.

Pentru o clipă, inima îmi stă-n loc. Apoi, când privirile noastre se întâlnesc, începe să bată puternic. Aştept încremenită, în timp ce el străbate porţiunea îngheţată cu paşi mari, de parcă ar merge pe asfalt sau pe iarbă. Nenorociţii ăia de bocanci îl feresc de orice pericol. Cu fiecare pas, e tot mai aproape de mine, până ce pot să-i zăresc inelele întunecate din jurul pupilelor şi începutul de barbă, nu foarte pronunţat, dar suficient cât să-mi dau seama că se bărbiereşte des. Răspândeşte un iz de mosc. E atât de aproape că-mi invadează teritoriul sau mai bine zis intimitatea. Fac un pas înapoi şi alunec, dar mâna lui ţâşneşte şi mă prinde la timp de cot.

— Ai grijă. Alunecă rău de tot pe-aici, spune el, cu un zâmbet pe faţă.

I-aş întoarce zâmbetul, dar cu greu izbutesc să-mi stăpânesc emoţiile. Într-un final, îmi recapăt glasul.

— Da. Ai dreptate.

Părul lui des şi castaniu joacă în bătaia vântului. Adulmecă aerul.

— Eşti bine?

— Da.

Îmi retrag cotul, deşi aş vrea ca mâna lui să rămână acolo ore în sir, să mă susţină.

Tipul e înalt cât toate zilele şi bine clădit, dar nu exagerat, ca luptătorii de wrestling, ci proporţionat. Îmi dau seama doar după gât şi braţe. Sincer, nu ştiu cum încape în maşinuţa aia.

— Eşti nouă. Zara, dacă nu mă-nşel, rosteşte el, zâmbind

din nou.

Mă agăţ de capota maşinii.

— De unde știi?

— O ştiu pe Betty. Pe bunică-ta.

— O ştii pe Betty?

Iau mâna de pe capotă şi fac câţiva paşi timizi spre şcoală, dar alunec.

— Mai demult, preda lecţii de prim-ajutor în situaţii-limită. E nemaipomenită.

Mă prinde de mână.

— Mă mir că nu te-a obligat să-ţi iei bocancii.

— Era deja plecată.

— Ar trebui să porţi bocanci.

Se aude clopoţelul, dar el nu iuţeşte pasul.

— Nu-i nevoie să m-ajuţi. E-n regulă. Vei întârzia.

— Nu vreau să cazi.

Înghit în sec şi îmi înalţ privirile.

— Mulţumesc.

Îmi ţine uşa deschisă.

— Oricând.

Şcoala e mult mai primitoare decât mă aşteptam. Coridoarele răspândesc un iz de sirop de clătite, sunt luminoase şi înţesate cu picturile studenţilor, în contrast cu lumea de-afară, cenuşie, dezolantă şi cumva fermecată. Mă simt de parcă aş fi intrat din nou în adevărata lume. Au chiar şi o pictură închinată diversităţii, ca la fosta mea școală, doar că acolo se afla în bibliotecă.

— Slavă Domnului! şoptesc eu în timp ce-mi curăţ pantofii, trăgând nădejde că degetele de la picioare se vor încălzi cât de curând.

Sau ar putea să se desprindă, unul câte unul, să rămân şchioapă şi diformă. S-au întâmplat lucruri din astea, dar evident nu mie.

— Biroul e acolo, îmi spune el şi face semn spre o cameră cu geam mare. Te descurci?

— Da, mulţumesc.

Băiatul încuviinţează şi zâmbeşte cu jumătate de gură, apoi

se îndepărtează cu paşi mari. Chiar şi din spate pare atât de frumos. Îmi scutur capul ca să nu mă mai holbez la el şi dau buzna la secretariat. E mult mai luminos decât mă aşteptam. Din grabă, reuşesc cumva să izbesc uşa de perete. Mă înroşesc toată şi bolborosesc un „mă scuzaţi“ timid.

Domnişoara palidă şi arătoasă, însărcinată cu anunţurile, îmi aruncă o privire ce spune „Da' tu cine dracu' mai eşti?“

Zâmbesc politicos şi rostesc cu cel mai mieros glas de care sunt în stare:

— Mă scuzaţi.

Nu funcţionează. Îşi dă părul lung, blond-roşcat, pe spate şi se strâmbă a nemulţumire. Drept răspuns, ridic artistic o sprânceană. Touché.

Scuzele mele au însă efect asupra secretarei, care-şi iţeşte capul din spatele tejghelei. Figura ei îmi aduce aminte de doamna Moş Crăciun. Îi mai lipsesc doar costumul roşu şi prăjiturelele.

— Ah, tu eşti Zara White dacă nu mă-nşel! Nepoţica lui Betty.

Îşi duce părul rărit după ureche, ca o şcolăriţă.

— Semeni leit cu maică-ta. Uimitor! Te-aş fi recunoscut dintr-o mie. Ca doi gemeni semănaţi… doar culoarea părului diferă. Cred că-l moşteneşti pe taică-tău la păr.

Se opreşte din turuit să ia o gură de aer şi profit de ocazie să îndrug şi eu ceva.

— Da, bună ziua, eu sunt. Aş dori să mă înscriu la cursuri. Îmi pare rău dacă vă dau bătăi de cap.

Scorpia cu anunţurile pufneşte şi strâmbă din nas, dar secretara surâde.

— Ce cumsecade. Nu vrea să deranjeze. Maică-ta te-a crescut bine. Îmi pare rău de tatăl tău vitreg, dragă.

Simt nodul în gât, dar reuşesc să îngaim un „mulţumesc“.

— I-am cunoscut pe părinţii tăi.

Îşi dă jos ochelarii şi mă cercetează cu milă, apoi îşi aranjează mânecile, scoate un dosar şi îl trânteşte pe birou. Scorpia blondă dă ochii peste cap şi se-ntoarce cu spatele. Secretara nu observă gestul ei. Scoate un orar.

— Poftim aici, dragă, rosteşte ea, înmânându-mi un orar. Toate orele. Eu sunt doamna Nix.

Iau orarul cu o mână tremurândă, dar nu reușesc să mă calmez. Dumnezeule!

— Lasă că va fi bine. Prima zi e cea mai grea.

Apoi, către Scorpia cu anunţurile:

— Megan, condu-o te rog pe Zara la sala de clasă.

Megan, ce nume potrivit pentru domnişoara Scorpie. N-am întâlnit până acum vreo Megan care să mă placă. De ce-ar fi asta excepţia de la regulă?

Scorpia se-ntoarce şi mă străfulgeră cu privirea.

— Am de făcut anunţuri.

Doamna Nix îşi dă o palmă peste frunte.

— Da, am uitat. Ian, nu-i arăţi sala de clasă Zarei, te rog?

Megan îmi aruncă un zâmbet batjocoritor şi face semn către însemnele pentru pace cusute pe blugii mei.

— Faine însemne, hipioato, face ea, şi se întoarce cu spatele.

Îi întorc zâmbetul şi îi răspund în gând: faini pantofi confecţionaţi de sclavi asiatici, materialisto, dar îmi duc iute mâna la gură, nu care cumva să-mi scape porumbelul.

Doamna Nix se plimbă de colo colo, cu privirile după Ian.

— Iată-l. Condu-o, te rog, pe Zara, dragă.

Băiatul îşi trage picioarele de păianjen de sub birou şi-mi zâmbeşte, cântărindu-mă din priviri.

— S-a făcut.

Se apropie cu paşi lenţi la câteva palme de mine şi mă văd nevoită să-mi întind gâtul ca să-i pot zări chipul lung şi palid, acoperit cu plete blond-roşcate, teribil de ciufulite. Oare toţi băieţii din orăşelul ăsta sunt înalţi? Tatăl meu vitreg nu era chiar aşa de lunguieţ, deşi în comparaţie cu mine părea cu-adevărat înalt.

— Pullman. Nu-i greu. Acolo am şi eu.

Ian îşi saltă un ghiozdan pe umăr, zâmbeşte şi îmi ia hârtiile.

— Dulăpior nu primeşte, doamnă Nix?

Doamna Nix îşi mai trage o palmă peste frunte. Dac-o ţine tot aşa, se va alege cu vânătăi.

— Ba cum să nu! Cum am putut uita?

Clatină din cap şi îmi zâmbeşte încurcată.

— Ce să-i faci, vârsta.

— Nu vă faceți griji, spun eu. Mulţumesc.

Arunc o privire furişă spre Megan, uimită de câtă ură descopăr în ochii ei, şi-o iau pe urmele lui Ian, care-a luat-o iute la picior. Când îşi dă seama că de-abia mă ţin după el, încetineşte şi-şi cere scuze.

— Picioarele astea lungi sunt de vină, rosteşte el, rumen în obraji.

Îl privesc cu subînţeles, iar el se-nroşeşte şi mai tare.

— Nu voiam să zic că eşti scundă sau ceva de genul ăsta. Chiar am picioare… lungi, după cum vezi, şi…

Îi ating braţul.

— E-n regulă.

— Pe bune?

Pe faţa lui înfloreşte un zâmbet tâmp de copil care tocmai a primit o prăjiturică, deşi a vărsat boabe de cafea pe covorul persan.

— Pe bune.

Trag adânc aer în piept.

— Eşti cumva un alergător?

— Se poate spune şi-aşa.

Mă prinde de cot.

— Anul trecut, am câştigat cursa pe stat la 1800 şi am luat locul întâi pe Noua Anglie la…

— Fanfaronadă, bombăne cineva care trece printre noi.

Ian îşi înfige degetele în cotul meu, nu care cumva să mă scape, dar într-un chip mult prea protector. Tipul din Mini Cooper face cu mâna şi spune:

— Scuzați-mă.

Mă holbez după el. Are nişte umeri uriaşi, mai să-i rupă puloverul… nu că m-aş uita după asta. Poartă un pulover din caşmir, ceea ce mi se pare cam excentric pentru Maine. Ori au magazine 'Nalt şi Lat prin zonă, ori şi l-a comandat de pe internet.

Îl aud pe Ian cum mârâie. Mă prefac că nu bag de seamă,

dar îl ating împăciuitor.

— Cine-i băiatul ăla?

Se apleacă să-l aud şi eu, şi-mi şopteşte încruntat:

— Nick Colt, cunoscut şi sub numele de piază rea.

Izbucnesc în râs. *Cunoscut şi sub numele de piază rea.*

— Ce-am zis? mă-ntreabă Ian cu tristeţe-n ochi, făcând o mutră chiar şi mai lungă.

— Nimic, doar că tinerii din partea locului vorbesc de parc-ar avea cincizeci de ani: *cunoscut şi sub numele de piază rea.*

Mă ia după umăr şi mă-ndrumă spre un nou coridor.

— Dar de-unde vii tu cum vorbesc tinerii?

— În Charleston?

În călătoriile mele cu familia, am dat peste tot soiul de oameni care vorbeau curios, dar asta prin ţări îndepărtate, or, din câte ştiu, Maine e încă pe harta Statelor Unite.

— Eşti din Charleston deci, spune el, dând din cap. Nu-i de mirare…

— Nu-i de mirare că ce?

Se opreşte în pragul uşii.

— A, nimic.

— Nu, sincer acuma.

Sper că nu gândeşte acum că-s o ţărancă ieftină sau o habotnică, aşa cum cred mulţi despre cei care trăiesc la sud de New York.

— Pari puţin diferită.

— Superficială?

— Poftim?

Încremenesc la auzul propriilor mele cuvinte.

— Nimic, îmi cer scuze.

Nu pare deloc afectat.

— Deci, dacă ai nevoie de orice informaţie, întreabă-mă pe mine. Sunt în echipa de cros şi de baschet, sunt în Key Club şi sunt preşedinte pe clasele a XI-a, şi sunt înscris într-o droaie de cluburi, aşa că, dacă vrei să te înscrii şi tu undeva, anunţă-mă. Te rezolv în doi timpi şi trei mişcări.

Pocneşte din degete.

— Scuze, ştiu că-i răsuflat.

— Dar văd că eşti pus pe fapte mari.

— Ce rost are să defilezi cu turma? Trebuie să te impui acolo unde ai posibilitatea.

Brusc, se opreşte şi clatină dezamăgit din cap.

— Ştiu că sună groaznic. Voiam să zic că trebuie să faci tot ce-ţi stă-n putinţă ca să intri la facultate, să fii în frunte… Uite că am ajuns.

Rânjeşte încurcat. Înăuntru, noii mei colegi îşi aranjează lucrurile, se înghesuie prin bănci şi bârfesc despre tot ce vrei şi ce nu vrei. Toţi poartă haine Gap şi au alura aceea de mall, atâta doar că băieţii poartă bocanci. Unii dintre ei poartă hanorace negre de flanelă. Iar eu am blugi găuriţi, cu însemnele păcii brodate pe material. Trag adânc aer în piept. Zero şanse să mă acomodez aici, la mijlocul clasei a XI-a. Orice speranţă a pierit.

Inima mi se face din ce în ce mai mică.

Aurorafobia – aurora boreală te bagă-n sperieţi
Autodisomofobia – teama de cineva care miroase oribil
Automatonofobia – păpuşile ventriloculului îţi dau fiori
Automisofobia – mai bine vine sfârşitul lumii decât să fii murdar
Autofobia —frica de tine însuţi.

Megan cea răutăcioasă nu e în clasă cu mine, dar avem curs comun la spaniolă. Ian mă conduce până la uşa sălii de clasă, sub privirile ei suspicioase. Pun rămăşag că, dacă-ar fi pisică, ar şuiera.

— Chiar nu-i problemă, pot să te conduc la ora de chimie avansată, repetă Ian pentru a patra oară. Adică, nu vreau să te pierzi sau ceva de genul ăsta.

— Ok, bine, mersi. Cine-i fata aia? fac semn discret spre Megan.

— Ah, Megan Crowley.

Mă ridic pe vârfuri şi şoptesc:

— Cred că mă urăşte.

Ian izbucneşte în râs şi dă din cap aprobator.

— Cred şi eu.

Aştept să continue, dar Ian îşi masează umărul şi-i strigă un

salut unui coleg cu tricou de fotbal, care-i răspunde în aceeaşi notă.

Îmi aşez mâinile pe coapsă.

— Îmi spui de ce mă urăşte sau nu?

Îşi întoarce privirile spre mine. Ochii îi lucesc.

— Probabil că nu-i place cum miroşi.

— Poftim?

Fac un pas înapoi. Credeam că-i un băiat de treabă, nu unul care merită palme. Nu că-mi place să-mpart palme-n stânga şi-n dreapta, dar orişicum.

— Glumeam, glumeam, rosteşte el, cu mâinile ridicate. Tu eşti competiţia, iar Megan urăşte competiţia. Vezi tu, are o slăbiciune pentru Nick Colt şi te-a zărit împreună cu el când ai intrat. Asta-i tot. A început întrecerea.

— Da, ce să zic, mare competiţie. Micuţa de mine.

La ora de spaniolă, Megan şuşoteşte tot soiul de răutăţi în timp ce profesoara, doamna Provost mă prezintă colegilor şi-mi găseşte un loc liber. Fata de lângă Megan chicoteşte în pumn şi se uită la mine. Minunat.

Nici n-o mai aud pe doamna Provost zicând:

— Zara, ce nume ciudat.

Ochii îi cad pentru o clipă pe blugii mei rupţi cu însemnele păcii, apoi fug iute în altă parte.

— Mă bucur să te avem printre noi. Să-ncepem acum. Numai în spaniolă.

Stau cu privirile pierdute pe geam, nu-s atentă la ce se petrece în jur şi-mi doresc mai mult ca oricând să fiu acasă cu tata şi cu mama şi să fim fericiţi, să mâncăm vinete cu mozzarella şi totul să revină la normal. Visuri deşarte.

Mesteacănul din faţa şcolii geme sub greutatea zăpezii, dar se va îndrepta odată cu venirea primăverii.

Oare voi renaşte şi eu la fel? Răspunsul vine clar şi răspicat: nu!

Megan Crowley se întoarce spre mine şi mă săgetează cu privirile. O scânteie diavolească îi străluceşte în ochi şi pentru o clipă am impresia că nu e reală, umană. Ridică o unghie extrem de îngrijită spre mine şi şopteşte:

— Te-am luat la ochi.

¿Qué? No entiendo.

— Ce? şoptesc.

— Am pus ochiul pe tine.

Doamna Provost apare lângă noi.

— Fetelor… mă bucur că Zara îşi face prieteni, dar nu-i momentul pentru socializare. Acum învăţăm spaniola. Zara? De ce nu ne spui ceva despre Charleston?

— Păi…, caut ajutor din priviri, dar nu găsesc decât o grămadă de feţe albicioase care se holbează la mine. Dumnezeule, cât de alb e statul Maine!

— Charleston e un oraş frumos şi cald. Casele antebelice…

— În spaniolă, *por favor,* mi-o taie doamna Provost.

Îşi trage bretelele sutienului mai sus.

Chiar vrea să-i povestesc despre case antebelice în spaniolă? Urăsc locul ăsta. Megan râde înfundat şi se-ntoarce. Mă trece un fior. E atât de frig aici.

— *Charleston es caliente y hermosa,* încep eu. *A mi me gusta allí.*

La sfârşitul orei, o fată slăbuţă, cu păr negru se apropie de mine. Poartă un tricou portocaliu cu Hello Kitty[3]. Are un nas neastâmpărat de iepuraş şi ţopăie de colo colo ca să-mi atragă atenţia.

— Hei!

Îmi face cu mâna, cu gesturi largi, de parcă ar chema un taxi pe o stradă aglomerată. Problema e că suntem pe un coridor aproape pustiu, şi nu pe o stradă.

— Bună!

Îmi vâr noul şi fascinantul manual de spaniolă în ghiozdan, apoi închid capsele. Una dintre capse lipseşte.

— Îmi place ghiozdanul tău. L-ai luat cumva de la un magazin de articole militare?

În timp ce vorbeşte, ţopăie pe vârfuri, dând impresia că are mult prea multă energie şi n-are pe ce s-o irosească.

— Da.

— Din Bangor?

— Nu, din Charleston.

Zâmbeşte până la urechi.

— Eşti cumva Zara White?

Fac un pas în spate şi-mi arunc ghiozdanul pe umăr.

— Cum de ştie toată lumea?

— E un oraş mic, zâmbeşte ea, cumva încurcată. Zboară vestea. E mare agitaţie când apare cineva nou. Eu sunt Issie.

— Aha, deci ştiai că nu l-am cumpărat din Bangor.

— Păi, da.

Zâmbeşte larg şi mă priveşte cu ochi mari, ce se potrivesc surâsului.

— Îmi place la nebunie Bangorul, şi speram… îmi place la nebunie şi ghiozdanul tău. Ah, trăncănesc ca proasta. Urăsc când încep să trăncănesc. Devyn zice că-i drăguţ, dar ştiu că nu e, e superenervant. Chiar te cheamă Zara?

Încerc să mă liniştesc şi să fiu prietenoasă. Îi întorc surâsul.

— Chiar aşa, Zara.

— Ca Sara, dar cu Z. E mult mai mişto aşa.

Capul i se mişcă întruna, ca unei păpuşi.

— Super, fain, fain! Încântată de cunoştinţă. Ce-ai acuma?

— Educaţie fizică.

În Charleston îmi plăceau orele de educaţie fizică. Se ţineau mereu în aer liber, fără cărţi. Nu eşti nevoit să vorbeşti cu nimeni, decât dacă vrei să-i enervezi. Te puteai acomoda acolo.

Issie ţopăie încontinuu, făcând vălurele cu fusta. E lungă şi se revarsă asemenea părului ei.

— Tare. În sala de sport. La ce-mi stă mintea? Bineînţeles că e în sala de sport.

Îşi trage o palmă zdravănă peste frunte, de-mi pare rău că n-am o pungă cu gheaţă la mine, dar ea nu pare să aibă nimic.

— Şi eu merg acolo. Hai cu mine.

— Oh.

Mă opresc brusc în mijlocul coridorului şi fac privirile roată. Nici urmă de Ian. Nu ştiu dacă-i de bine sau de rău. Dintr-odată, mă simt oarecum abandonată.

— Îl cauţi pe Ian?

Ridic din umeri.

— Mm… da. El era ghidul meu.

Chipul ei, până acum radios, se întunecă puţin.

— Ce-am spus? întreb eu.

— Cred că te place. Îi voi spune că te-am îndrumat eu. E obsedat să reuşească în orice. Dacă-i permiţi, se va ţine scai de tine tot anul.

Scoate telefonul şi-i trimite un mesaj în care îi spune că mă conduce la sala de sport.

— Gata, s-a rezolvat.

Eficientă fata asta, nu glumă. Îmi place. Mă ia de braţ, conspirativ.

— E greu să fii nou-venit. Şi eu am fost cândva în pielea ta.

— Nu zău? Când te-ai mutat aici?

— În clasa I.

Îi arunc o privire piezişă, iar Issie izbucneşte în râs.

— Oricum, n-a fost uşor. Şi-acum îmi aduc aminte. Aiurea de tot. Toţi se uitau la mine, mă adulmecau, pentru că eram fata nouă şi încercau să hotărască dacă sunt demnă să intru în haita lor. Groaznic. Timp de o lună, nimeni nu s-a jucat cu mine în pauză. Nu-i deloc plăcut să te dai de una singură în leagăn, zi de zi, mai ales când ceilalţi se joacă prinsa ori cu mingea.

Câtă tristeţe în vocea ei; o trag mai aproape. Vreau să am grijă de ea.

— Hai, că a fost demult.

— Aşa-i, recunoaşte ea, ridicând din umeri şi zâmbindu-mi. Şi n-a ţinut o veşnicie, nu-i aşa? Îmi aduc aminte cât de greu mi-a fost.

Îşi coboară glasul până devine şoaptă de cum o zăreşte pe Megan Crowley şi gaşca ei de fete, care încearcă să strălucească pe coridorul şcolii, încercare absurdă tocmai pentru că se află pe coridorul şcolii.

— Nici pe mine nu m-a suportat Megan.

— Este atât de evident? întreb eu.

Issie încuviinţă din cap.

— Da, pentru că eşti un potenţial pericol.

— Eu? Cum aşa?

Îşi trage mâna şi mă loveşte cu caietul.

— Nu-ncerca să joci jocul ăsta cu mine.

Chicoteşte şi deschide uşa vestiarului. Mirosul de pudră şi tenişi murdari îmi pătrunde în nări şi mă face să zâmbesc. E atât de familiar. Pot să închid ochii şi să-mi închipui că sunt acasă.

Dar nu sunt.

— Fata asta, Megan… nu crezi că e puţin ciudată?

Şoptesc, pentru că Megan şi camaradele ei tocmai au intrat în vestiar.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu exact…

Îmi aduc aminte că pentru câteva clipe mi s-a părut ireală.

— Vorbesc prostii. O nimica toată.

— Nimic nu-i o nimica toată, mă contrazice Issie, apoi se-mpiedică şi aproape cade pe spate. Vai, Doamne!

— Ce? Issie, ce s-a întâmplat?

Arunc o privire în jur, poate s-o fi speriat de-un păianjen. Fobia asta e des întâlnită.

Issie mă priveşte cu groază, îşi drege nodul din gât şi-mi şopteşte:

— Azi trebuie să alergăm.

Cuvintele par să prindă viaţă, odată rostite.

— Ne pune să alergăm 1 600 metri. E aiurea rău de tot. E yabba-dabba-nasol.

Îmi vine să sar de bucurie şi s-o strâng în braţe.

— Alergăm 1 600 metri? Minunat!

— Ţi se pare minunat să alergi 1 600 metri? Eşti nebună de legat.

Îmbrac vechiul tricou gri cu U2-Război. E comod şi şters, numai bun să alergi 1 600 metri cu el. Tata l-a cumpărat la un concert, în 1980.

— Nu vrei să mă acomodez?

— E fain să cunoşti pe cineva diferit, mărturiseşte ea, făcând semn către Megan şi gaşca ei, care îmbracă nişte rochii sport cu bretele subţiri. Care nu-i ca ele, înţelegi?

Într-un final, Megan îşi prinde părul în coadă. Îşi aranjează sânii perfecţi în rochia ei perfectă şi-mi aruncă un zâmbet

perfect superior.

— Nu-s ca ele, Issie, o asigur eu, şi-mi vâr degetul printr-o gaură de la baza tricoului.

— Tare.

— Atâta doar că-mi place să alerg.

Issie îşi trage un tricou albastru şi drăguţ, cu Snoopy.

— De ce? Ce-i aşa fain la alergat?

— Mă simt în siguranţă, îi explic în timp ce-mi leg şireturile.

Nu-i spun că totodată mă simt mai aproape de tata.

*

În timp ce-mi fac încălzirea, domnul Walsh, profesorul de educaţie fizică, îmi trece numele în carnet, suflă în fluier şi ne aliniază pe pistă, pentru tura de încălzire.

— Bedford e singurul liceu din nordul Maine-ului cu pistă de alergare acoperită, mă informează el cu mândrie, după ce completez o tură. Comunitatea a susţinut puternic acest proiect… cu fonduri şi toate cele.

— Da, fain.

Mai fandez de câteva ori. Nimeni nu face fandări cu excepţia lui Issie, care se dezechilibrează ori de câte ori încearcă să-şi atingă vârfurile degetelor. E tare haioasă, aşa dulce şi stângace. Are aceeaşi culoare a părului ca şi tata.

Megan îmi aruncă săgeţi veninoase din ochi şi simt că mi se-ntoarce stomacul pe dos. Încerc să-mi limpezesc privirile.

Profesorul mă prinde de cot şi mă scutură.

— Te simţi bine? Ai probleme cu tensiunea sau ceva?

Îmi trec mâna prin păr, sub privirile stăruitoare ale lui Issie. Am impresia că toţi se holbează la mine.

Mă simt puţin oftalmofobică, o fobie des întâlnită, în care oamenilor le este frică să fie priviţi.

— Nu, mă simt bine, mint eu.

Walsh mă priveşte cu răceală şi-mi dă drumul.

— Bine. Alinierea.

Ne aşezăm toţi în linie, cu excepţia lui Devyn, băiatul din scaunul cu rotile. Îmi zâmbeşte şi se prezintă. Are figura unui star de cinema, charismatic, cu dinţi albi, ochi mari şi piele

bronzată. Ar fi bun de pus în ramă dacă n-ar avea nasul acela mare, dar adevărul e că-i şade bine, firesc, şi-i dă forţă. Îi face cu ochiul lui Issie, care roşeşte de-ndată.

— Hai că poţi, Is, spuse el.

Issie îşi dă ochii peste cap şi se schimonoseşte.

— Asta dacă nu leşin.

— Dacă leşini, te iau în scaun şi tot termini cursa.

Nu e o replică ieftină, pentru că îi citesc în priviri grija pe care i-o poartă lui Issie. Îmi place instantaneu.

Issie se face şi mai roşie la faţă. Faţa ei arată de parc-ar fi alergat deja proba de 1 600 metri.

Fac câteva salturi, fericită că pot să alerg, chiar şi într-o sală, chiar şi sub privirile ranchiunoase ale lui Megan Crowley. Ian stă alături de ea, cu un zâmbet discret întipărit pe chip.

— Te crezi atletă sau ceva?

Îşi trage încă odată părul în coadă, ca să-şi pună şi mai mult în evidenţă trăsăturile perfecte.

— Mişto tricou.

Ridic din umeri.

— Eu zic că are trăsături de atletă, îşi dă Ian cu părerea, ridicând din sprâncene.

Vorbele-i ies cumva strâmb din gură şi am impresia că se joacă cu mine. E probabil o urmare a morţii tatălui meu: simt mereu că nimic nu e real. Ating aţa legată la deget.

Megan îşi arcuieşte sprâncenele perfecte.

— Poate că alerga în vizuina aceea sudistă din care a ieşit, dar aici e altă mâncare de peşte. Noi suntem alt fel de alergători. Oricum, mi-e greu să-mi închipui cum poate alerga cineva cu picioare atât de scurte.

— Megan, nu fi răutăcioasă, se bagă Issie. E mult mai cool să fii drăguţ cu cineva.

— De parcă tu ştii ce-nseamnă cool, o înţeapă Megan.

Îmi încleştez pumnii şi caut o replică pe măsură, dar cuvintele refuză să-mi iasă din gură. Din spatele nostru răsună un glas intens, profund. Îl recunosc de-ndată şi mi se face pielea de găină.

— Issie e mai presus de cool, rosteşte Nick Colt, aşezând o

mână pe umărul fetei.

Issie îi surâde. E prietenă cu tipul din Mini Cooper? Sunt împreună? Doamne, te rog, spune-mi că nu sunt împreună.

Nick se-ntoarce spre Megan cea perfectă şi zâmbeşte.

— Ce-i, Megan, ţi-e teamă că s-ar putea să fie mai rapidă ca tine?

Zâmbetul lui e însă rece şi-mi provoacă fiori. E zâmbetul unui animal de pradă. Fie, zâmbetul unui animal de pradă nespus de chipeş, cu fălci superbe. Îmi alung pe dată imaginea asta din minte. Nu, e zâmbetul unui şofer prost, care-mi face trupul să strige „Pericol! Stai departe!“

Mamă, ce mincinoasă sunt.

E un zâmbet minunat.

— S-ar putea să fie mai rapidă, o provoacă el.

— Îhî, vezi să nu.

Megan se apleacă să-şi atingă vârful picioarelor. Are mişcări graţioase de felină şi dă impresia că ştie cum se arcuieşte fiecare muşchi pe trupul ei.

— Nu-ţi zic, îmi dă palpitaţii.

Simt furia clocotind în mine. Nu sunt deloc obişnuită cu asemenea sentimente. Nu sunt obişnuită să simt altceva decât amorţeală, dar fata asta reuşeşte să scoată nervi din piatră seacă. Temperatura e tot mai scăzută în sală, dar tensiunea creşte, de parcă rezolvarea violentă a conflictului e iminentă. *Nu* vreau ca lucrurile să degenereze. *N-am* de gând să fac ca lumea să fie mai plină de ură.

Tata obişnuia să citeze din Booker T. Washington, şi din alţi gânditori de mâna întâi. Dar acum îmi vin în minte doar cuvintele lui Booker T.: „Nu voi permite nici unui om să mă limiteze şi să-mi înjosească spiritul, făcându-mă să-l urăsc“.

Arborez un zâmbet fals, mă cred o Booker T. albă şi rostesc pe-un ton cât mai liniştit:

— Nu vreau să-ţi creez palpitaţii, Megan.

Se întoarce spre mine cu o privire fioroasă.

— Perfect. Pentru că n-ai cum.

Issie îmi aşterne o mână pe braţ şi mă priveşte îngrijorată. Brusc, Megan se preface că nu mai suntem acolo şi se alătură

grupului de blonde care, îmi închipui, constituie brigada de pipiţe. Nick şi Ian se măsoară din priviri, ca doi câini gata de luptă. Ian cedează primul şi se apleacă să-şi lege şireturile.

Nick mă întâmpină cu un zâmbet mult mai plăcut. Un zâmbet adevărat?

— Văd că v-aţi împrietenit deja.

— Bună asta, zic eu, balansându-mă de pe-un picior pe altul. Ha, ha, tare haios.

Issie îşi ridică fruntea şi mă prinde de braţ.

— Să ştii, Nick. Zara se descurcă de minune. Eu sunt prietena ei.

Nick clatină aprobator din cap. De data asta, surâsul său e şi mai cald, şi mai autentic.

— Mă gândeam eu. Bravo, Issie!

— La ce te gândeai? întreb eu, dar nu primesc niciun răspuns.

Schimb tactica şi îi şoptesc lui Issie la ureche:

— Te… vezi cu el?

— Cu Devyn?

— Nu, cu Nick.

— Nu, răspunde ea, izbucnind în râs. N-am nicio pasiune pentru el.

Devyn îşi ridică privirile spre Nick şi bate darabana pe reazemul scaunului cu rotile.

— Ai aflat ceva?

Nick clatină din cap.

Profesorul se opreşte la linia de start şi îi înmânează lui Devyn cronometrul şi planşeta.

— Sunteţi gata? Nu-i de glumă aici. Daţi tot ce-aveţi mai bun în voi.

Nick se apleacă la urechea mea, iar şoapta lui e ca o adiere călduţă.

— A făcut un pariu cu ceilalţi profi de sport din district. Dacă nu scoatem cea mai bună medie la timpi, trebuie să le cumpere ştrudel tuturor.

— Ştrudel?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunde el, ridicând din

umeri.

— Profesorii de educaţie fizică se dau în vânt după ştrudel, mă lămureşte Issie. Nu ştiu de ce. E atât de unsuros.

— Îmi plac mâncărurile unsuroase, spune Nick.

— Nu zău? Îţi place ştrudelul.

— Îmi plac multe lucruri care nu-mi fac bine, rosteşte, şi pe faţa lui înfloreşte un zâmbet cu subînţeles.

Probabil am rămas cu gura deschisă, pentru că Nick începe să râdă şi îmi împinge cu delicateţe bărbia. O închid repede.

— Ai făcut-o să roşească! spune Issie. Nu te-mbujora, Zara, te tachina doar.

Profesorul Walsh suflă în fluier şi o luăm cu toţii din loc. Majoritatea fetelor aleargă lejer, dar Megan Crowley ţâşneşte ca din tun, iar eu o iau la goană pe urmele ei. Detest picioarele alea lungi şi drăguţe şi sprintul perfect pe care-l execută.

Oare Nick observă cât e de perfectă? De ce-mi pasă? Megan îşi întoarce capul şi-mi aruncă un zâmbet otrăvit. Ce are fata asta? Dar eu ce am?

— Prinde-o, gâfâie Issie în urma mea.

E complet ieşită din formă. Abia se târăşte şi parcă înoată cu braţele.

— Nu mă aştepta.

— Dar…

— Nu le prea am cu rezistenţa, mai bună sunt la sprint, zâmbeşte ea, cerându-şi scuze.

— Mai degrabă la plimbare.

Abia am străbătut un sfert de milă, şi Issie e deja roşie la faţă.

— Hai, n-o lăsa, îmi face ea semn cu mâna. Apoi adaugă:

— Ştiu că vrei.

Iuţesc pasul şi o ajung cu uşurinţă pe Megan din urmă. Îi arunc şi eu varianta mea de zâmbet răutăcios şi o depăşesc la 400 de metri.

Vă mărturisesc că nimic nu-i mai încântător pe lume decât să alergi repede, să simţi încordarea muşchilor când sprintezi, ştiind că inima şi plămânii sunt aliaţii tăi fideli.

Pantofii mei de alergare muşcă din pista roşie şi încet-încet

mă apropii de băieţii fruntaşi.

Profesorul de sport dă drumul la muzică, şi din boxe răsună un cântec hip-hop superurban ce aproape că-mi curmă sprintul. Nu m-aş fi aşteptat în veci să aud un cântec superurban într-o sală de sport din Maine. Jur că Maine e cel mai ciudat stat din ţara asta… şi ăsta nu-i un lucru liniştitor.

Am alergat şi în ziua morţii tatălui meu, la Charleston. Gândul la tata îmi dă peste cap ritmul respiraţiei.

— Nici să nu te gândeşti. Dă-i bice, îmi şoptesc sub bărbie.

Ce Dumnezeu am? Mereu mă simţeam în largul meu când alergam. Tocmai le-am depăşit cu o tură pe fetele care fac jogging. Le aud cum cântă „Ce faci? Ce s-a întâmplat?“

Trec şi de Issie, care dă bezmetic din braţe, şi-mi strigă:

— Ai grijă. Te prinde din urmă.

Iuţesc ritmul şi-l ajung pe ultimul dintre băieţii fruntaşi. Îi fac cu ochiul şi trec pe lângă el. Miroase a ceapă şi are două pete la subraţ. Băiatul se ambiţionează şi reuşeşte să ţină pasul cu mine pe parcursul a o sută de metri, apoi se lasă păgubaş. Următorul e Nick, pe care reuşesc să-l prind într-un final din urmă.

Nick e un zeu al atletismului. Are mişcări lungi, puternice şi rapide şi nu pare deloc obosit.

— Bună!

Nu ştiu de ce-am zis asta. Bine, e drăguţ, şi mă dau în vânt după băieţi drăguţi. Unde mai pui că *a fost* tare amabil cu Issie, are păr frumos şi nu e albicios, ca majoritatea bărbaţilor din Maine. Dă impresia că lucrează în soare sau cel puţin că a văzut soarele cu multe săptămâni în urmă. În viaţă trebuie să iubeşti, nu să te războieşti. Tatăl meu asculta John Lennon, deci mă pricep la lucrurile astea.

— Eşti rapidă, îmi spune el fără să gâfâie, să pufăie sau să dărâme casa.

— Şi tu.

Alergăm cot la cot. Înaintea noastră nu mai e decât Ian, care fuge de mănâncă pământul.

Nick ridică din umeri, ceea ce nu-i puţin lucru, având în vedere că atunci când alerg repede nici să vorbesc nu pot,

darămite să dau din umeri.

— Poţi şi mai repede, nu-i aşa? gâfâi eu.

Un zâmbet discret îi străbate buzele, iar ochii îşi pierd aproape orice urmă de viaţă, ca două pietre de mormânt.

— Zara, şopteşte el.

Mă aplec cumva să-l aud mai bine.

— Da? rostesc eu cu glas puternic, în ritmul bătăilor inimii mele, în ritmurile cântecului ce se revarsă din boxe.

— Superb te descurci, fată nouă! strigă Devyn, bătând din palme.

Nick mă fixează din priviri.

— Ține-te departe de Ian.

— De ce?

— Nu ştiu. Pentru că… e un consumator.

— Un consumator?

Trecem ca un fulger pe lângă fetele ce cântă şi aleargă a lehamite.

— Ce înţelegi prin consumator? insist eu.

Săgetăm pe lângă grupul de băieţi istoviţi, printre care se află şi tipul ce miroase a ceapă. Nick adulmecă aerul.

— Ceva-mi spune că proba s-a terminat pentru ei.

Aşa cum s-a terminat şi pentru tata.

Înghit în sec şi-mi întorc capul să-l privesc. El nu bagă de seamă. În minte îmi apare chipul tatei, sticla de pe duşumea, neputinţa mea. Durerea e uriaşă, văd negru în faţa ochilor. Încep să lovesc. E mult prea devreme, dar trebuie să fug înainte, să scap, de parcă aş putea să mă iau la întrecere cu moartea, cu realitatea propriu-zisă.

S-a terminat.

Muşchii se împotrivesc, dar nu le dau atenţie, ci trec de Nick şi mă apropii de Ian, când mai e doar o tură până la final. Zbor pe lângă oameni, fără să recunosc vreun chip. Unii strigă ceva, dar nu aud nimic. Cu fiecare pas mă îndepărtez de Nick, de amintiri dureroase.

S-a terminat.

Fugi. Trebuie doar să fugi. Fugi.

Reduc şi mai mult din distanță.

Unii ţipă, alţii răcnesc. Pantofii mei sport roşii sunt ca nişte duhuri purtate de vânt, deasupra pistei granulare. Simt zvâcnirea în braţe. Biciuiesc pământul cu forţă, cresc viteza şi-l simt pe Ian, rece ca ochiul de la fereastră, azi-dimineaţă. Ian îşi întoarce privirile către mine.

Nu-şi face griji. Un alergător nu priveşte niciodată în urmă, decât dacă ştie că nu mai poate fi ajuns.

Îmi zâmbeşte politicos, puţin amuzat cred, şi iuţeşte pasul. Nicio urmă de transpiraţie pe tricoul lui, nicio broboană de sudoare pe frunte. Nimic.

Dumnezeule, este incredibil, ce dar să poţi alerga astfel.

Trece linia de sosire la trei paşi în faţa mea, zâmbind.

Eu mă împleticesc în urma lui şi mă prăvălesc la pământ, încercând să-mi recapăt răsuflarea. Mă prind cu braţele de stomac şi îmi înăbuş greaţa, ce mă cuprinde uneori după ce alerg nebuneşte.

— Ai fost teribilă, îmi întinde Ian o mână aplecându-se pentru a mă ajuta.

Mă prind de braţul lui şi dintr-odată lumea se-nvârte în jurul meu. Ian mă cuprinde de talie şi mă ajută să-mi recapăt echilibrul. Tata făcea asta şi-mi plăcea tare mult, mă simţeam în siguranţă. Observ într-o doară că mâna lui nu e caldă. Ce vorbesc, e rece. Cum e posibil aşa ceva?

— Tu eşti extraordinar. N-am mai întâlnit pe cineva atât de rapid.

— Mă descurc.

— Te descurci?

— Mă antrenez destul de des.

Mă uit spre Nick, şi privirile noastre se încleştează. Nu pare obosit, dar e transpirat şi emană un iz de mosc. Ochii lui zăbovesc pe chipul meu şi dintr-odată îmi dau seama de mâna lui Ian pe talia mea.

— Toţi aleargă extraordinar aici, gâfâi eu, înainte să mă aplec din nou. E incredibil ce iute fugiţi.

— Şi tu te-ai descurcat bine, zice Ian. Trebuie doar să băgăm puţin Maine în tine.

Profesorul mă bate încântat pe umăr.

— Te vreau în echipă. Ai bătut cu un minut recordul la fete, pe statul Maine. Nu-mi vine să-mi cred ochilor.

Zâmbesc şi încuviinţez. Inima nu mai bate chiar atât de tare, iar lumea se limpezeşte în jurul meu. Ian încă mă ţine de talie. Spune ceva, dar sunt prea obosită ca să-l aud. Nick stă lângă Devyn, cu mâinile în şold. Îşi îndepărtează o picătură de sudoare ce-i scaldă fruntea şi mă sfredeleşte cu privirile.

E de-ajuns. Sunt complet vrăjită.

Sitofobia
Teama de a mânca

Profesorul notează timpul fiecăruia, apoi înmânează hârtiile. Privirile lui Nick zăbovesc asupra mea, iar pe buzele lui citesc: „Consumator“.

Înainte să rostesc ceva, se răsuceşte şi pleacă.

— Te deranjează? mă întreabă Ian, cu mânie-n priviri, arătând spre Nick.

— Nu ştiu, răspund cu sinceritate şi mă trag din îmbrăţişarea lui.

— Nu-l băga în seamă, bine? spune el cu năduf. E un nemernic. Suferă de complexul detectivului.

— Complexul detectivului?

— Are impresia că le ştie pe toate. Nimeni nu-i ajunge la nas. Ei bine, nu-i atât de deştept precum se crede. E doar un golan zdravăn şi iute de picior. L-au apucat pandaliile de la accidentul lui Devyn, şi de când a tulit-o de-acasă puştiul acela, săptămâna trecută, îl tot auzi că „ar putea fi un criminal în serie“. Cred că s-a uitat la prea multe seriale poliţiste. Nu-i de mirare că ai lui s-au cărat.

— S-au cărat?

— Chipurile, să fotografieze nu ştiu ce. Fac documentare despre natură. Nu ştiu. Îmi place tricoul tău.

Mă uit la tricoul meu gri cu U2, şifonat şi scăldat în sudoare după această cursă. Literele ce compun titlul albumului, *War* au început să se exfolieze. Gândurile mă poartă la Nick.

— Pare atât de… nu ştiu… tensionat.

Ian mă prinde de umeri. Oamenii din partea locului sunt

mult prea iritabili. Încerc să mă retrag, dar degetele lui se cufundă în pielea mea.

— Ascultă-mă, Zara, nu-l băga în seamă, repetă el.

Îşi slăbeşte strânsoarea şi-mi îndepărtează o scamă de pe tricou.

— E un nemernic, pricepi?

Nick s-a dus lângă Devyn, şi acum bate cu piciorul în roata scaunului. Îi întâlnesc privirea.

— Am priceput.

E o minciună. Nu vreau să mă feresc de el.

Restul dimineţii se desfăşoară normal, pe cât de normală poate fi prima zi într-o şcoală nouă. Nu scap nicăieri de priviri ciudate şi şoapte. Issie încearcă să-mi prezinte toţi colegii, dar nu se prinde nimic.

— Deci tipul blond e Jay Dahlberg? o întreb pe Issie în timp ce coborâm scările spre cantină.

— Nu, ăla-i Paul Rasku, cel cu bombele din dovleci, îmi explică Issie pentru a mia oară. Jay Dahlberg e patinatorul care a făcut un tun sonor dintr-un tub de carton ce măsura nouă metri. E foarte tare. Suflă în el la meciurile de baschet şi de fotbal.

— Mă dau bătută.

— Îţi va intra în cap la un moment dat.

Nu-mi vine să cred că de-acum înainte voi sta aici.

Issie e foarte dulce. Ea şi cu Devyn mă însoţesc în pauza de masă, moment de care-mi era teamă după ce-am văzut toate filmele acelea Disney cu adolescenţi. Mă refer la clişeul cu fata nouă care stă singură la masă. Dimpotrivă, sunt chiar mulţumită. Iau o gură din sendvişul meu vegetarian şi mă uit la chipul fericit al lui Devyn.

— Şi ați crescut în Maine?

— Eu da, spune Devyn. Issie s-a mutat din Portland.

— Îmi amintesc, în clasa I.

Issie râde şi îndreaptă un morcov spre Devyn.

— I-am zis deja.

Apoi trage un căscat cât toate zilele – pot să-i văd chiar

amigdalele – şi-şi întinde braţele deasupra capului.

Devyn se repede să-i acopere gura în timp ce ea cască.

— Oare unde-o fi Nick?

Spaima de pe chipul meu îl îndeamnă să mă lămurească:

— Nick e un băiat de treabă. Doar că a intrat în rolul ăsta ciudat de apărător.

Îmi deschid sendvişul. Salata verde stă mototolită pe pâine. Îl închid la loc şi mă joc cu aţa de pe deget.

— Există *cumva* pe-aici o filială Amnesty International? schimb eu subiectul.

Mă şterg la gură şi pescuiesc un castravecior din sendviş.

— *Mereu* mi-am dorit o filială Amnesty la noi în oraş. Eşti înscrisă cumva în Amnesty? întreabă Issie.

De ceva vreme, se holbează la o bucată de pizza şi smulge bucăţile de ardei iute. Devyn le ia de pe farfuria ei şi le vârâ pe toate în gură.

Issie îi zâmbeşte.

— Mereu face asta. E obsedat de proteine. Consumă carne crudă.

— Gen sushi?

— Da, şi sushi…, rosteşte Issie, cu glas pierdut.

— Unora le este frică de peşti. Se numeşte ihtiofobie, spun şi îmi duc iute mâna la gură. N-am de gând să le umplu capul cu informaţii inutile despre fobii, dar Devyn pare interesat.

— Ei, mai bine aşa decât să suferi de ideofobie.

Îmi cobor mâna.

— Ai auzit de ideofobie?

— Devyn ştie foarte multe despre fobii şi boli mintale, răspunde Issie pentru el.

— Părinţii mei sunt psihiatri, explică Devyn. Ideofobia e frica de idei.

— Nu zău, şi eu mi-aş fi dat seama, spune Issie. Dar vorbeam de Amnesty. Eu zic să deschidem o filială aici, ce zici, Devyn?

Devyn dă aprobator din cap şi se şterge pe degete. Aş putea duce o viaţă bună aici, dacă n-ar fi atât de frig.

Brusc, Devyn devine tensionat şi un zumzet jos îi străbate

gâtlejul, ca un scâncet. Issie îşi pune o mână pe braţul lui.

— Is? rosteşte el cu glas scăzut.

Ea nu-i răspunde. Privirile îi sunt aţintite la geamul cantinei. Zăresc un om la marginea pădurii şi bănuiesc că el e pricina temerilor lui Devyn.

— La naiba! fac eu.

— Îl ştii? întreabă Issie, care-şi revine din visare.

Amândoi îşi întorc privirile spre mine. Încerc să mă fac şi mai mică. Aş vrea să mă uit la ei, dar nu-mi pot lua ochii de la bărbatul care îşi aţinteşte mâna spre cantină, spre noi, spre mine.

— Spre mine arată, rosteşte Devyn, cu glasul gâtuit de spaimă şi se răsuceşte parcă în el însuşi. Frica îi modifică vocea în ceva îngheţat şi fragil.

Issie îl prinde de braţ.

— Dumnezeule, Is, arată spre mine!

— Nu, zic eu, încordată. Spre mine. Cine dracu' e individul ăla?

Un câine se repede prin zăpadă spre individ. Sar ca arsă în acelaşi timp şi ţâşnesc spre uşa de incendiu, îmbrâncindu-i pe cei care-mi stau în cale, pe lângă Megan şi grupul ei de fandosite, care tocmai se adăpau. Împing mânerul greu de metal şi deschid uşa. Alarma porneşte, dar nu-mi mai pasă.

— Domnişoară! Domnişoară! mă întoarce din drum un profesor. Ce crezi că faci? se burzuluieşte el la mine, stropindu-mă cu salivă pe faţă.

Issie şi Devyn stau cu gurile căscate.

— Păi, ăăă, sunt claustrofobă, mint eu. Şi mă ia cu ameţeli.

— Domnule Marr, are probleme cu zahărul, se bagă Issie.

— Şi asta nu-i singura ei problemă, cârcoteşte Megan la masa ei, stârnind un val de râsete. Nu le dau importanţă, căci tipul de-afară a dispărut în pădure. La fel şi câinele.

Issie continuă să-mi găsească scuze.

— Mi-a spus chiar bunica ei. E nepoata lui Betty. O ştiţi pe Betty. Lucrează la Downeast Ambulance.

Îi mulţumesc din priviri.

Domnul Marr are câteva şuviţe ce-i acoperă chelia, dar

acum îi flutură în vânt.

— În cazul ăsta, du-te să mănânci nişte zahăr, domnişoară, rosteşte el, trântind uşa.

Issie mă însoţeşte înapoi la masă. De-ndată ce mă prefac că beau cola şi domnul Marr îşi ia ochii de la mine, Issie se dezlănţuie:

— Ce te-a apucat?

Ridic din umeri.

— Se tot ţine după mine.

— Zici că te urmăreşte? face Devyn. Eşti sigură că tipul de-afară te urmăreşte?

— Ştiu că sună ciudat.

Sunt teribil de agitată şi-mi împăturesc şerveţelul obsesiv în pătrate din ce în ce mai mici.

— Vă jur că nu mint. L-am văzut în Charleston, l-am văzut la aeroport, şi-acum aici. Se-ntâmplă ceva, şi nu este normal. Pur şi simplu nu-i normal.

Devyn clatină din cap.

— Asta nu miroase a bine.

— Ce vrei să zici?

Sună clopoţelul. Issie se ridică, dar Devyn rămâne locului.

— Voi cerceta puţin treaba asta, bine? Vorbim pe urmă.

— Ce? zic eu, ridicându-mă în capul oaselor. Crezi că avem de-a face cu un criminal în serie sau cu un hărţuitor?

Devyn încuviinţează.

— Dar n-are sens. De ce m-ar fi urmărit până aici? Crezi că are vreo legătură cu băiatul care-a dispărut?

Mă uit în creştetul capului său, unde părul i se răsuceşte ca într-un vârtej. Dar ochii lui îmi atrag atenţia. Ascunde ceva.

— Credeai că spre tine arată.

Obrazul îi tresaltă spasmodic şi îşi întoarce puţin capul.

— Se pare că m-am înşelat.

— Ţi-a fost frică.

Se întoarce din nou spre mine şi ochii lui strălucesc a înţelegere.

— Şi ţie.

Restul orelor stau cu privirile pe geam, doar-doar îl voi zări pe individ. Zăpada se desprinde de pe crengile arborilor, dar nici urmă de el. Sunt atât de încordată, încât ajunge să mă ridic de pe scaun ca inima s-o ia razna. Prin urmare, când ies să-mi vâr lucrurile în dulăpior şi simt mâna cuiva pe umăr, sar ca arsă şi zbier.

Profesorul de sport se retrage speriat şi ochelarii gălbui îi alunecă pe nas.

— Zara, dacă nu mă înşel?

— Eu sunt.

— Te-am speriat? rosteşte el ca o mitralieră, destul de neobişnuit pentru Maine.

— Îmi cer scuze.

— Nu-i bai, dă el din mână. Ascultă, ştiu că în curând se-ncheie sezonul, dar aş vrea să te alături echipei.

— Să mă alătur? fac eu, frecându-mă la cot.

— Pentru cursa de cros.

Un râu de chipuri necunoscute se perindă în jur, cu ochii holbaţi la noi.

— Desigur, mă alătur. Ar fi minunat.

— Nu zâmbi aşa tare că mă-nghiţi, râde el, arătând spre gura mea. Insectele vor intra acolo.

Îmi încleştez degrabă fălcile, iar profesorul îmi dă un pumn amical în umăr.

— Hai că glumeam. Ne vedem mâine, puştoaico.

— Super! reuşesc să îndrug după ce se-ndepărtează, iar frizura lui ostăşească se pierde în marea de capete păroase a elevilor.

— Mulţumesc! strig în urma lui.

Braţul lui ţâşneşte în sus şi îmi face semn că totul e în regulă. Îmi sună celularul şi tresar speriată, dar din fericire e doar mama.

— Eşti bine? întreabă ea.

Cercetez cu privirile dulăpiorul meu searbăd şi cenuşiu, diferit de dulăpioarele multicolore ale celorlalţi. Cel al lui Issie, de pildă, e împânzit cu postere şi abţibilduri Hello Kitty.

— Da.

— Bine.

Cineva pe hol o strigă pe Megan.

— Ți-ai găsit ceva prieteni?

Iau nişte cărţi la nimereală, fără să fiu atentă la cele necesare.

— Da.

La telefon se aşterne tăcerea.

— Mereu ai reuşit să-ţi faci prieteni, rosteşte ea într-un târziu. Eşti foarte deschisă.

Încerc să aranjez cărţile. Una cade şi paginile se îndoaie. O iau iute de pe jos.

— M-am înscris la cursa de cros. În curând se încheie sezonul. Pe urmă pe pistă.

— Acoperită?

— Bineînţeles.

Tăcere.

— Mi-e dor de tine.

Issie vine lângă mine. Îi zâmbesc, apoi rostesc în telefon:

— Atunci nu trebuia să mă trimiţi aici.

Închid, dar mă cuprind imediat remuşcările care îmi răscolesc stomacul.

— Maică-mea, îi spun lui Issie, în timp ce mă conduce, ţopăind, spre Subaru.

— Sigur îi e dor de tine.

— Probabil.

— Eşti supărată pe ea că te-a expediat aici, la Polul Nord? mă-ntreabă în timp ce împinge uşa mare de sticlă. Vântul bate aruncând zăpada de pe acoperiş pe feţele noastre.

— Puţin.

Hotărăsc să-i răspund sincer.

— Mi-e dor de Charleston. E atât de plin de viaţă şi de oameni, şi de flori… pe când aici e atât de…

— E frig?

Încuviinţez.

Un iepure scoate capul din zăpadă şi se uită la noi, mişcând din năsuc. Stă la marginea parcării privindu-ne.

— Uite-un iepuraş, oftez eu.

Fetița din mine se dă-n vânt după iepuraşi.

— Întotdeauna mi-am dorit să am un iepuraş.

Issie îşi lasă capul într-o parte.

— Nu zău, un iepuraş?

Iepuraşul îşi zbârleşte mustăţile şi cercetează parcarea. E încremenit şi doar ochii i se mişcă.

— Ştiu, e prostesc, spun eu, roşie în obraji, dar sunt atât de pufoşi şi drăguţi. Nu ştiu ce să zic.

— Eşti ca mine! Ştiam eu.

— Ca tine?

— Iubeşti iepuraşii.

Surâde şi mă strânge în braţe.

— Sunt unii cărora le plac lucrurile pufoase, drăguţe şi adorabile, iar alţii care le mănâncă.

O bat drăgăstos pe spate, dar gestul e cumva ciudat.

— Tare mă bucur că ai venit, rosteşte ea, în cele din urmă, dându-mi drumul.

Stă o clipă pe gânduri, apoi adaugă:

— Ştiu că e frig, şi toate astea, dar avem iepuraşi… deşi bănuiesc că şi voi aveţi în Charleston.

Îmi muşc buza, supărată că am dezvăluit mult prea multe despre mine şi despre pasiunea mea pentru iepuraşi. Am şi pijamale cu iepuraşi, dar n-am de gând să-i vorbesc lui Issie de pijamale sau de iepuraşul meu de pluş, Edgar, care doarme cu mine în fiecare noapte.

— Vrei să treci pe la mine?

Vântul îi suflă părul de pe frunte şi i-l vâră între buze. Issie îl scuipă afară, zâmbind în continuare.

— N-are gust bun. Pari îngheţată de-a binelea.

— Ah…

Deschid maşina și-mi frec stomacul.

— Ar trebui să-mi înregistrez maşina la primărie. Îmi pare rău.

Chiar îmi pare rău. S-o dezamăgeşti pe Issie e ca şi cum i-ai spune unui puşti de patru ani că nu se mai fabrică îngheţată. Dacă s-ar întâmpla aşa ceva, n-ai vrea să fii tu cel care-i dă de veste.

Issie e neclintită, dar văd întristarea pe chipul ei.

— Ok, înţeleg, dar am o pisică tare drăguţă. O cheamă Pufuleţ. Sunt convinsă că ţi-ar plăcea la nebunie.

— Ce nume drăguţ.

— Nu-i foarte original, spune ea.

Îşi încolăceşte braţele în jurul trupului.

— Hai, măcar un minut. Am multe să-ţi spun despre orăşelul ăsta. Iar Devyn vrea să vorbiţi despre bărbatul pe care l-aţi văzut. Trecem prin faţă şi-l ridicăm şi pe el. Îl duc întotdeauna acasă, slavă domnului. Nu-i place să meargă cu autobuzul special.

— Sigur, s-a făcut, spun eu, deschizând portiera. Crezi că e prin preajmă?

— Cine, Devyn?

— Nu, tipul.

— Nu, sunt convinsă că a plecat de mult, zâmbi ea. În regulă? Bine, vino după mine.

Face cu mâna şi ţopăie împrejur, şi nu mă pot abţine să nu zâmbesc. Deşi nu-mi văd chipul, simt bucuria inundându-mi inima. De multă vreme n-am mai zâmbit din tot sufletul, dar Issie e atât de dulce şi de adorabilă încât, cine ştie, s-ar putea să-mi placă Maine-ul până la urmă.

Ninge cu fulgi uriaşi. Îmi las capul pe spate, admirând graţia cu care plutesc, şi reuşesc să prind unul în vârful limbii. Se topeşte într-o clipită.

Mai prind unul, şi încă unul.

Şoseaua nu e chiar atât de alunecoasă şi izbutesc să mă ţin după Volkswagenul lui Issie fără să derapez sau să apăs frânele violent.

Pe tot parcursul drumului mă gândesc că *tata a crescut aici. Pe drumurile astea a condus şi el. Nu va mai conduce niciodată pe ele.* Virez brusc pentru a evita o groapă.

Parchez şi arunc un ochi la casa lui Issie, în timp ce ea îl ajută pe Devyn să se aşeze în scaun.

— Drăguţă casă, spun eu.

— Acoperită de sus până jos cu ţiglă, se strâmbă ea. Ca-n

Maine. Casele din Charleston sunt diferite, nu-i aşa?

— Nu foarte, mărturisesc în timp ce încui maşina.

Aud bipul liniştitor al alarmei.

— Nu-i nevoie s-o închizi, spune Devyn.

Stă în picioare, lângă scaun. Văzându-mi expresia întipărită pe chip, adaugă:

— Da, pot să stau în picioare.

— Îmi pare rău, sunt o nesimţită şi jumătate. Mă holbam la tine, nu-i aşa? Oribil din partea mea.

Un val de sânge îmi inundă obrajii, pe măsură ce Devyn se aşază în scaun.

— Te iert de data asta, rânjeşte el.

Deschide un aparat micuţ din lateral şi porneşte spre intrare.

— Există şanse să meargă din nou, se laudă Issie, în timp ce deschide uşa. I-a lăsat mască pe doctori. E o minune că stă în picioare după accidentul ăla. Dar are puteri de vindecare.

Devyn mă priveşte cu un amestec de ruşine şi tristeţe, ce mă împiedică să-l întreb despre accident.

— Părinţii lui Issie lucrează până târziu, schimbă el subiectul.

— La bancă, mă lămureşte Issie.

Se prăbuşeşte pe canapea, loveşte în glumă perna şi sare din nou în picioare.

— Să vă dau ceva de mâncare. Nu vă e foame?

— Nu, mulţumesc, zic eu, încercând să absorb confortul din cameră. Seamănă cu interiorul unei case de lemn!

— Am o foame de lup, spune Devyn.

Issie o zbugheşte în bucătărie şi aduce o caserolă de îngheţată Breyer. O pune în poala lui Devyn şi îi dă o lingură.

— Mereu te-apucă foamea.

Devyn îndepărtează capacul şi dă năvală.

— Adevăr grăieşti.

Privim cum devorează îngheţata. Issie se aruncă din nou pe canapea, dar ea n-are astâmpăr şi-şi face de lucru cu degetele de la picioare. În cameră se aşterne tăcerea.

— Deci…, zic eu. Voiaţi să-mi spuneţi despre tipul din

pădure. L-aţi mai văzut până acum?

— Nu-mi dau seama, rosteşte Devyn, înghiţind în sec. M-a băgat în sperieţi… Ar fi trebuit să fiu mai bărbat.

— Dar eşti cât să poate de bărbat, declară Issie pe un ton ce ne face pe amândoi să roşim.

Mâinile ei se potolesc.

— Devyn a făcut nişte cercetări. N-o să-ţi vină a crede… Vrei să-i spui tu?

Aştept.

Devyn înfige lingura în cartonul de îngheţată, ca pe-o suliţă, apoi rosteşte pe un ton grav:

— Cred c-avem de-a face cu un spiriduş.

Aştept să continue.

— Mda… şi cum aţi ajuns la concluzia asta?

— Bine, bine, intervine Issie. Ştiu că sună ciudat, dar te rog ascultă până la capăt, ok?

— Ok.

Pentru o clipă, mă întreb dacă toţi cei de-aici sunt duşi cu pluta sau numai Devyn, Issie şi probabil eu. Hai să intru în horă.

— Bine, reia Issie… Deci, cum să spun…

— Zici că l-ai zărit la aeroportul din Charleston, se bagă Devyn.

— Pe pista de aterizare, zic şi mă aşez turceşte pe canapea. Şi-apoi l-am văzut aici.

Amintirea îmi provoacă fiori.

— Tare ciudat, zice Issie, bătând cu degetele pe picior.

— Ştiu că e ciudat, încuviinţez eu.

Iau o pernă verde-închis, cu frunze ofilite, şi o strâng la piept.

— Am crezut că am vedenii, dar l-aţi zărit şi voi, nu-i aşa?

Amândoi scutură aprobator din cap.

— Şi credeţi că-i un spiriduş?

Aceeaşi mişcare aprobatoare. Lingura cade în cutia cu îngheţată.

— Din câte ştiam, spiriduşii sunt nişte făpturi cu aripioare ce dansează printre flori.

— Nu chiar, rosteşte Devyn şi înşfacă lingura, de parcă-ar avea darul să-l liniştească.

— Ce vă face să credeţi că e un spiriduş? întreb în cele din urmă, hotărâtă să înghit gogoaşa până la capăt.

— Se deplasează teribil de iute dintr-un loc în altul şi lasă pulbere aurie pe unde calcă, spune Issie. Aşa se comportă conducătorii spiriduşilor, ăăă, din câte-am citit pe site-ul găsit de Devyn.

— Pulbere aurie? Precum Clopoţica?

Mă ridic în capul oaselor. Mi-a ajuns.

— Voi râdeţi de mine? Îmi jucaţi cumva un renghi… e un ritual de iniţiere? Hai s-o chinuim pe fata cea nouă.

— N-am face *niciodată* una ca asta. Ar fi nespus de urât din partea noastră, face Issie necăjită.

Vocea lui Devyn creşte cu o octavă.

— Ţi-am zis să nu-i spui despre pulbere. Sună ridicol.

— Ştiu că sună ridicol.

Issie se ridică şi ea.

— Dar e adevărat.

— Da, e adevărat, o îngân.

Mă joc cu cheile de la maşină, nerăbdătoare să plec, însă o curiozitate stupidă mă ţine în loc.

— Dar aşa scria pe site, mă imploră Issie.

— Nu ştim dacă-i adevărat, Is. E doar o teorie, spune Devyn, cu ochii îndureraţi. Zara, ştiu că sună ridicol. Vreau să zic, pare ridicol, dar am căutat peste tot şi e singura ipoteză care explică felul în care te urmăreşte individul.

— Şi de ce anume mă urmăreşte?

— Bună întrebare. Când l-ai văzut prima oară?

Nu vreau să mă gândesc la asta. Nu m-am gândit de patru luni la acest moment, dar Is şi Devyn mă fixează cu priviri inocente, şi-mi dau drumul, ignorând durerea din suflet.

— Imediat după moartea tatei.

Issie şi Devyn mă privesc neîncrezători.

— L-ai văzut când a murit tatăl tău?

Brusc, îmi aduc aminte. Azi-dimineaţă, am găsit urme de sclipiri lângă maşină. Pulbere. Pulbere de spiriduş. Ei bine, nici

chiar aşa, dar o fi cartea de vizită a criminalului în serie.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Devyn, apropiindu-se de mine.

Roata scaunului loveşte un număr din *People.*

— Ţi-ai dat seama de ceva.

— Cum ţi-ai dat seama că… şi-a dat seama…, face Issie încurcată.

I se citeşte pe chip.

Închid ochii, apoi îi deschid.

— Nu ştiu ce să zic despre spiriduşi…

— Dar? rosteşte Issie, semeţindu-se.

— Dar, continui eu, sunt sigură că acelaşi tip pe care l-am văzut la moartea tatei a dat azi târcoale şcolii. Ce mai, bag mâna-n foc că el era şi vreau să aflu cine dracu' e.

— Şi dacă e un spiriduş? încearcă Issie.

Izbucnesc în râs.

— Nu cred că e un spiriduş. O fi vreun obsedat sau ceva asemănător.

Issie se luminează la chip.

— Crezi că a dat şi el de site şi copiază comportamentul spiriduşilor?

— Da, tot ce se poate. Însă cum reuşeşte un psihopat de rând să călătorească aşa de repede? Nu înţeleg. Poate nu-i decât o confuzie uriaşă.

— Nu crezi nici tu în ce spui. Încerci doar să te păcăleşti, să-ţi alungi teama, spune Issie.

Are dreptate.

— Cum rămâne cu pulberea? nu se lasă Devyn. Nu-i multă, dar am văzut-o.

— Nu ştiu… poate a fost presărată ca un soi de carte de vizită.

Mă uit la ceas.

— Îmi cer scuze, trebuie să-mi înregistrez maşina, înainte să-nchidă.

E într-adevăr un motiv, însă vreau să rămân singură, să-ncerc să-mi explic ce se petrece.

Când ajung la uşă, Issie mă prinde cu delicateţe de

încheietură şi-mi spune:

— Să ai grijă de tine.

O asigur că voi avea.

— Nu crezi, nu-i aşa? mă-ntreabă Devyn, răsucindu-se cu scaunul ca să mă privească în ochi.

— Nu ştiu… nu ştiu. Treaba cu spiriduşii e ciudată, dar, la o adică, e ciudat că am ajuns în Maine.

— Şi că individul te-a urmărit.

— Asta nu-i ciudat. E de-a dreptul înfricoşător, spune Issie.

Amaxofobia
Teama de-a merge cu maşina

Eram străină de această frică. Până acum.

— Sunt amaxofobică! îmi informez volanul. Aproape că-l iau în braţe, ca să-mi întăresc vorbele. Volanul nu mă ia în braţe.

Ar trebui să existe o lege care să te prevină că, odată ce te-ai obişnuit cu o situaţie, lucrurile o iau razna. De fapt, cred că există. Se numeşte Legea lui Murphy şi te învaţă să te-aştepţi ca lucrurile să meargă prost.

După nici cinci kilometri, pneurile scot un scrâşnet îngrozitor şi maşina o ia la dreapta, spre pădure.

— Opreşte-te! strig.

Calc frâna cu putere. Maşina încetineşte. Se opreşte la patruzeci şi cinci de grade, pe banda de siguranţă.

— Bun! Linişteşte-te, îi spun volanului. Nu intra în panică.

Volanul rămâne calm.

— Asta-i răsplata karmică pentru că n-am reuşit să rezolv toată nebunia cu psihopatul, nu-i aşa?

Încerc să mă-ntorc pe şosea, dar pneurile derapează şi fumegă intens.

— Bine, maşinuţo, nu-ţi plac şoselele. Ucid animale, sunt suprafeţe nesănătoase din punct de vedere ecologic, ce cauzează deversări. Înţeleg asta. Dar n-ai vrea să protestezi la vară?

Mai încerc o dată. Una dintre roţi cade în şanţul de la marginea drumului. Tremur din toate încheieturile. Trag de ea, dar nu reuşesc decât să bag şi a doua roată în şanţ.

— Hai, Yoko! Nu-mi face una ca asta!

Hopa, tocmai mi-am botezat maşina. De ce Yoko? N-am nici cea mai vagă idee. Yoko l-a ajutat mereu pe John, spre deosebire de Subarul meu.

— Hai, Yoko, închipuie-ţi că nu există şanţ. E lesne, bată-l vina. N-ai gaură sub roată, deasupra-i doar maşina[4].

O bag în marşarier, apoi în viteza întâi. Încerc s-o leagăn pe proasta asta înainte şi-napoi. Opresc piesa de la Green Day. Îmi închipui că lui Yoko nu-i place Green Day.

— Urăsc Maine-ul!

Trag un pumn în volan.

Drept răspuns, maşina începe să claxoneze, alungând probabil toate veveriţele din pădure. Nu-mi pasă. Îi mai trag una.

— Regiune tâmpită, oraş tâmpit, mormăi eu, trimiţând lovitură după lovitură în sărmanul volan, până mi se-nroşesc pumnii.

Nu-i a bună. Soarele e la asfinţit, frigul mi-a pătruns în oase, iar maşina s-a împotmolit şi stă într-o rână, de parcă toată lumea e strâmbă şi rea… de fapt, aşa e.

Ce să zic, mă aflu în Maine, într-o maşină blocată în gheaţă şi o bat pe Yoko, ceea ce nu-i bine deloc.

Nu merge nici celularul. De ce? Pentru că am uitat să-l încarc. Se poate mai rău de-atât? Încerc s-o iau din loc, dar nici bine nu înaintez câţiva centimetri, că alunec din nou în spate.

Văzduhul duhneşte a cauciuc ars.

Ce tâmpenie.

— Urăsc gheaţa!

Mă prăbuşesc cu capul pe volan şi cedez: încep să plâng, să urlu şi să plâng, pentru că am rămas împotmolită, pentru că a murit tata, pentru că maică-mea m-a trimis aici de una singură, să dau peste oameni care par normali, dar cred în spiriduşi, şi mi-e dor de Charleston, de aerul cald, de flori şi de şoselele *FARA GHEAȚA.*

Eram genul de persoană activă, mereu în mişcare, fie că scriam o scrisoare sau alergam pe străzi, sau râdeam cu prietenii mei, mereu în mişcare. Mereu înainte.

Şi dintr-odată m-am blocat. De când a murit tata, în ureche îmi răsună doar *moartea, încremenirea.* Să fii împietrit. Să nu existe înainte şi înapoi. Doar aici. Dusă pentru totdeauna, asemenea tatălui meu, geamul întunecat al unui cuptor cu microunde, fotografia veche care atârnă fără viaţă în antreu, o porţiune de gheaţă pe un drum spre nicăieri… Dusă.

Se înserează şi e doar ora cinci.

Cum trăiesc oamenii ăştia? Ar trebui interzis prin lege să trăieşti într-o regiune unde soarele apune aşa devreme. Dacă aş fi o dictatoare, aş implementa legea aceasta fără să clipesc. Nefiind însă dictatoare, ies în gerul de-afară şi aprind una dintre torţele de semnalizare din trusa de siguranţă a lui Betty. Mă uit sub roată şi mă-ntorc în maşină.

Aud o bătaie în geamul lui Yoko.

Strig şi sar ca arsă. Noroc cu centura de siguranţă, că altfel aş fi dat cu capul de capotă. Îmi acopăr faţa, îngrozită. O nouă bătaie. Într-un târziu, îmi iau inima-n dinţi şi arunc o privire furişă.

Nick Colt stă liniştit lângă maşină, cu o expresie de nonşalanţă întipărită pe chip, de parcă a văzut nu ştiu câte maşini împotmolite la viaţa lui.

Deschid geamul, lăsând aerul rece să pătrundă. Mă înfiorez.

— Ce faci aici? întreb şocată.

Era chiar aici când am strigat în gura mare. Mă priveşte amuzat, de parc-aş fi o tembelă.

— Aşa-ţi întâmpini tu salvatorul? surâde el.

Un surâs perfect.

— Îmi pare rău. Doar că… of, nu ştiu ce-i cu mine.

Clatin din cap.

— Am intrat în panică, îmi cer scuze.

— Am observat, rosteşte el calm, cu glas scăzut.

Mă şterg pe faţă.

— E prima oară când conduc pe gheaţă. Acasă conduc foarte bine.

— Sunt convins.

— Nu te mint. Sunt o persoană foarte competentă.

— Te cred.

Face o gropiță în obraz, când zâmbește.

Îmi desprind cu greu privirile de la băiatul acesta drăguț, cu gropiță în obraji.

— Sincer. Și de regulă nu țip când cineva bate în parbriz.

Dau să deschid portiera, însă Nick mă oprește și aruncă o privire îngrijorată spre pădure.

— Stai în mașină, Zara.

— Nu cred c-o putem debloca. Mai bine mă-ntorc cu tine și mă lași la bunică-mea.

— Mai bine rămâi în mașină.

Îi arunc o privire aspră. Simt un nod în gât. Ce nenorocit… face pe șeful cu mine.

— Asta hotărăsc eu, dacă rămân în mașină sau nu.

— Lasă-mă să te împing. E mai bine pentru amândoi dacă te-ntorci în mașina ta, spune el, scrutând din nou frunzișul.

Îi urmăresc privirile și brusc mi se taie răsuflarea. O umbră sare de pe drum și se face nevăzută printre copaci. Sfinte Doamne!

— Am văzut cumva un bărbat fugind în pădure?

Ochii lui căprui strălucesc curios. Furie? Voință? Nu-mi dau seama. Doamne, nu știu nimic.

— Ți s-a părut. Închide geamul și treci pe neutru. Voi încerca să te-mping.

— Dar bărbatul acela ar putea să ne-ajute.

— Nu există niciun bărbat, rostește el, încleștându-și fălcile.

Înghit în sec.

— Și, dacă-ar fi vrut să ne dea o mână de ajutor, n-ar fi luat-o prin pădure, nu-i așa?

— Întocmai.

— Bine, cedez eu. Dar ochii nu mă mint, rostesc cu asprime. N-ai atâta forță. Asta-i mașină grea. E Subaru.

— Știu că e Subaru, Zara. Lasă-mă să încerc.

Privește cu coada ochiului spre pădure, se mai liniștește și mă mângâie pe obraz.

— Ai plâns? spune el cu glas duios.

Mă feresc, dar prea târziu. Mâna lui e ca un magnet de care nu mă pot apropia.

— Nu plâng, mint eu şi dau să închid geamul, dar glasul lui mă opreşte.

— Nu-i nimic ruşinos în a plânge. E enervant să tempotmoleşti şi probabil nu eşti obişnuită cu gheaţa.

— Nu plângeam.

Nick clatină din cap, deloc convins, apoi merge în spate şi strigă.

— Bun. Bag-o în viteză.

— Bine, dar ai grijă de Yoko.

— Yoko?

— Maşina mea.

— Ţi-ai botezat maşina Yoko? De la Yoko Ono?

— Ai o idee mai bună?

— Ce zici de Subaru?

— Vezi că o bag în viteză!

Trag de schimbător, şi maşina ţâşneşte înainte. Calc frâna, uimită. Nu mai stă într-o rână. Nu mai sunt împotmolită. Uraa!

Nick se apropie de geam, ştergându-se de blugi. Se apleacă şi zâmbeşte şmechereşte.

— Ţi-am zis că pot să o fac.

Mă priveşte cu blândeţe.

— Mulţumesc. Îmi muşc buza şi îmi abat ochii, dar numai pentru o clipită. Simt furnicături în mijlocul palmelor. De ce e atât de drăguţ?

— Sper că n-ai păţit nimic.

— Ţi se pare c-aş fi păţit ceva?

E tare chipeş, dar n-am de gând să i-o spun în faţă.

Rămân cu piciorul pe frână şi parchez la marginea drumului.

Reuşesc să mă adun. Mă răsucesc şi-mi aştern degetele pe pervazul geamului sorbindu-l din priviri. E atât de drăguţ. M-a ajutat la ananghie. Trebuie să mă port frumos.

— Mulţumesc. N-aş fi vrut s-o las aici pe Yoko şi să merg pe jos.

Privirile-i fug iar.

— Zara, dacă ai vreodată nevoie de ajutor, sună-mă pe mine

sau pe Issie. Bine?

Îşi pune mâinile pe ale mele, acoperindu-le complet. Sunt mari şi calde, dar îmi provoacă fiori. De data asta nu mă feresc. Nu vreau.

— N-am numărul tău, rostesc eu încet, buimacă.

— Îţi voi da numărul de celular.

Îl notează pe o chitanţă de benzinărie şi mi-l înmânează teatral.

— Eşti cumva Apărătorul Elevilor Proaspăt Sosiţi? îl întreb eu, râzând.

N-a fost o remarcă răutăcioasă.

— Nu-i apăr chiar pe toţi.

Mă chinui să nu chiţăi.

— Doar pe mine?

Mă priveşte pieziş.

— Tot ce se poate, rosteşte cu glas pierdut.

Ochii lui scrutează şoseaua.

— Chiar ai văzut pe cineva în pădure?

Dau din cap.

— Tu nu?

În loc de răspuns, îşi trece mâna prin păr.

Dintr-odată îmi amintesc de originile mele semisudiste şi rostesc politicos:

— Îţi mulţumesc că m-ai scos din şanţ…

Surâde, dar ochiul meu fuge spre marginea drumului. Nu mai pot. Trebuie să ştiu. Deschid portiera şi ţâşnesc spre locul în care l-am văzut pe bărbat.

— Zara! Ce te-a apucat? strigă Nick după mine.

— Iar l-am văzut, rostesc cu ochii în pământ, fără să încetinesc.

— Ce faci? strigă Nick, luând-o pe urmele mele.

— Caut dovezi.

Mă opresc şi arăt spre pământ. Pe ţărâna uscată şi îngheţată, presărată cu ramuri, se zăresc urme de pulbere aurie, mai fină ca sclipiciul. Speriată, fac un pas în spate şi mă ciocnesc de Nick.

— Doamne ajută-mă!

Îmi strânge umerii, să mă liniştească, apoi se apleacă să cerceteze pulberea.

— E un soi de praf aurit.

— Pulbere de spiriduş, zic eu. Cum să fie aşa ceva?

— Pulbere de spiriduş? Ce vrei să spui?

— Devyn şi Issie au o teorie despre ceea ce mi se-ntâmplă. E un tip care tot apare în preajma mea. Ei cred că e un spiriduş. Ştiu că sună ridicol, dar se zice că pe unde calcă lasă o pulbere aurie.

Nick ridică degetul poleit cu praf auriu. Răsuflarea lui mentolată îmi încălzeşte obrazul. Degetul lui tremură aproape imperceptibil.

— Aşa ceva?

— Da.

Mă dau în spate ca să-i zăresc chipul, pregătită să dau peste un zid de neîncredere.

— Treaba cu spiriduşii e cam trasă de păr, dar s-ar putea să avem de-a face cu un criminal în serie sau cu un descreierat. Asta-i cartea lui de vizită. Nu ştiu exact, dar nu-mi miroase a bine.

— Nici mie.

Mă scutură uşor de mânecă.

— Hai la maşină.

— Nu vrei să aruncăm un ochi? îi fac eu semn spre pădure.

— N-ai bocanci în picioare.

— Da, aşa-i.

Ne întoarcem la maşină şi atunci zăresc praful auriu pe spatele jachetei lui negre, de piele.

Mă însoţeşte până acasă, pentru a se asigura că ajung în siguranţă. O parchez pe Yoko şi-i spun cu afecţiune:

— John ar fi mândru de tine.

Opresc motorul şi privesc împrejur. N-am reuşit să înregistrez maşina, dar cred că în circumstanţele actuale e cu totul scuzabil. Nu se-ntâmplă prea des să ai vedenii cu spiriduşi sau să-ţi fie frică să deschizi uşa şi să străbaţi cei şapte metri până la casa bunicii.

— Eşti paranoică, Zara. Eşti paranoică.

Dar nu mă ajută la nimic să-mi repet lucrurile astea în gând.

În curând, va fi beznă. Deschid portiera şi pornesc pe aleea îngheţată. Bunica Betty a lăsat lumina de pe verandă aprinsă şi a împrăştiat o sare albastră care topeşte gheaţa. Foarte drăguţ din partea ei. Mâine ar trebui să mă ocup eu de treburile astea, s-o ajut puţin.

Aud o trosnitură în pădure chiar dincolo de alee.

Ţip şi înaintez cu paşi iuţi spre verandă. Urc scările într-un chip total lipsit de graţie, trântesc uşa în urma mea şi o zăvorăsc degrabă. Apoi râd în sinea mea, gândind că n-a fost decât un ţurţure căzut la pământ. Verific totuşi încuietoarea.

S-o spunem drept, Maine e sinistru. Cam atâta-i de el. E sinistru şi-ţi dă fiori, şi e prea friguros.

Pentru o secundă, îmi doresc ca Nick să mă fi condus până la intrare. E drăguţ şi şi-a intrat în rolul bărbatului protector. Nu c-ar exista vreun pericol real. Ce pot să facă spiriduşii? Să danseze printre flori, în grădină?

Mai e şi individul care mă urmăreşte.

Mă apropii de fereastră şi cercetez aleea, pădurea, câmpul.

— Chiar că m-am tâmpit.

Privirile mele zăbovesc pe câmpul întunecat. Pădurea din apropiere pare plină de mistere, de necunoscut.

N-ar fi trebuit să citesc toate poveştile acelea de groază când eram mică. Ce-a fost în mintea tatei de le-a ţinut în casă? Brusc mă cuprinde amărăciunea şi simt un junghi în suflet. Tata. E atât de greu să mă gândesc la el.

Mă aşez pe canapeaua pe care obişnuia el să stea. Îmi odihnesc capul în mâini şi încep să mă legăn încet, dar nu dau frâu liber lacrimilor. S-a zis cu ele.

Betty dă năvală în sufragerie, aducând cu ea mirosul de carne arsă.

— Am distrus cotletele alea de porc. Le-am prăjit până s-au făcut scrum.

— Nu-i problemă.

— Am supă Campbell, cu tăiţei.

— Perfect.

Mă ia la ochi.

— Bun. Ce s-a întâmplat?

— Povesteşte-mi despre băiatul care a dispărut săptămâna trecută.

Betty trage o privire pe fereastră.

— E aproape întuneric. Ar fi trebuit să te-ntorci înainte de căderea nopţii. Nu cunoşti drumurile noastre. Sunt periculoase.

— Am fost la Issie acasă.

— Ah, minunat. E o scumpă de fată. Foarte săritoare. Ai ei lucrează la bancă.

— Da, ăă, ce să zic, am derapat puţin şi m-am împotmolit. Dar maşina n-a păţit nimic, jur! M-a ajutat Nick să ies.

— Nick?

Se şterge pe faţă cu prosopul de bucătărie, imprimat cu elani, şi-mi face semn s-o urmez.

— Nick Colt?

— Da.

— Trag nădejde că nu te-ai lovit. Ai depăşit viteza?

— Şoseaua era îngheţată.

Betty cade pe gânduri.

— E un băiat bun. Şi chipeş. Nu da ochii peste cap. Aşa e.

— Spune-mi, te rog, despre băiat.

— L-a prins noaptea singur pe stradă. Era în clasa a VIII-a. A doua zi, nu a venit la ore.

— Şi? V-aţi văzut mai departe de treabă?

Pantofii ei se aud pe podeaua din lemn.

— Nu. Am organizat echipe de salvare. Ne-a ajutat şi poliţia statală. Văd că devii din nou motivată. Se pare că Maine îşi face deja efectul.

Decid să-i ignor analiza psihologică.

— Poliţia a descoperit ceva?

Deschide un dulăpior şi scoate două plicuri de supă.

— Nu.

— Tu ce crezi?

Îndepărtează învelişul de plastic din vârful plicurilor, cercetează capacul de metal, apoi toarnă conţinutul în două

vase adânci şi le bagă la microunde pentru şaizeci de secunde.

— Cred că a fugit de-acasă, rosteşte ea în cele din urmă.

Nu sunt mulţumită. Betty se răsuceşte pe călcâie şi se sprijină de tejghea, de parcă i-ar fi cu neputinţă să rămână în picioare.

— Bine… În urmă cu mulţi ani, s-a petrecut ceva similar. Au trecut câteva decenii de-atunci. Au dispărut nişte băieţi. Nu fete. Doar băieţi. Unul în fiecare săptămână, mereu noaptea. A fost şi la ştirile naţionale.

Cronometrul cuptorului cu microunde se apropie de zero cu fiecare ticăit.

— Mama şi tata nu mi-au povestit niciodată.

— Fireşte. Cu toţii au vrut să dea uitării cele petrecute.

— Şi acum crezi că se întâmplă din nou.

— Ferească sfântul, sper că nu.

— Dar există o posibilitate.

Cuptorul cu microunde piuie. Betty aruncă cotletele la gunoi.

— Poate a fugit de-acasă.

— Sincer acuma, de ce m-a trimis maică-mea aici? A dispărut un băiat.

— Adică în Charleston oamenii nu dispar? Pun rămăşag că rata criminalităţii e mult mai mare acolo.

Înghite în sec. Trage aer în piept şi-l ţine acolo o veşnicie.

— Credea că a luat decizia cea mai bună. Nu i-a fost nici ei uşor, Zara. Nu te mai comportai deloc normal. S-a gândit că schimbarea decorului va ajuta puţin.

— Chiar atât de rău ajunsesem?

Stă cu privirile pierdute pe fereastră, deasupra chiuvetei şi a izolatorilor de sticlă pe care-i colecţionează.

— Da.

Nici n-am terminat bine cina că-mi sună telefonul, pus deja la încărcat. Mă reped la tejghea şi-l înşfac iute, deşi probabil e doar mama, însă pe ecran apare un număr de Maine.

Îl deschid.

— Da?

— Bună, Zara! Ian la telefon, rosteşte cu glas voios.

— Bună Ian! spun, aplecându-mă deasupra tejghelei.

Betty mă priveşte cu subînţeles, încântată că mă sună un băiat. Mă uit în altă parte.

— Scuze de deranj. Sper că nu te-am sculat de la masă.

— Nu, am terminat cina.

— Perfect. Mă gândeam că e greu să te descurci singură într-un oraş nou…

— Nu-i atât de rău, mint eu.

— Mă rog, ce zici să ne plimbăm puţin mâine, după cursa de cros, să-ţi prezint oraşul? Să-ţi fac turul acestei mari senzaţii numite Bedford, Maine.

— Oh. Mâine?

Betty se ridică şi începe să strângă masa.

— Zi da, îmi şopteşte.

— Mâine trebuie să-mi înregistrez maşina, spun eu, ceea ce e adevărat.

— Aha, spuse Ian.

— Îmi pare rău.

Betty dă drumul la apă caldă şi oftează.

— Aş putea să te însoţesc, dacă vrei, spuse Ian.

— La DMV?

Sunt uimită.

— Da. E plictisitor ca naiba acolo, mai bine să-ţi ţină cineva companie.

— Da, sigur…

Nu ştiu ce să spun.

— Dacă nu te deranjează.

Închid, iar Betty mă-ntreabă cu cine am vorbit.

— Un băiat de la şcoală, Ian. Vrea să vină la DMV cu mine.

Betty îmi dă să şterg o farfurie.

— Iată, dragoste adevărată.

Pufnesc.

— Ian ăsta e alergătorul, nu? Căpitanul echipei de baschet?

— Probabil. Ştiu că aleargă bine şi că e înscris într-o mie de cluburi.

— Da, obsedat să fie mereu primul. Provine dintr-o familie

cu tradiție în Bedford. Taică-său prinde homari. Bunicul lui a fost tăietor de lemne. Trăiesc de pe azi pe mâine, într-o superbă cocioabă. Uluitor ce-a reuşit băiatul ăsta să facă.

În timp ce şterg farfuria, mă gândesc la Ian şi la toate cluburile lui, şi la energia lui debordantă.

— Mda.

— Şi cu siguranţă are gusturi bune, dacă a pus deja ochii pe tine, mă asigură ea, mânuind o furculiță.

Pun farfuria deoparte şi iau furculiţa.

— Vrea şi el să fie de ajutor.

— Da, sigur.

*

Mă trezesc în miez de noapte. De jos se aud zgomote de paşi. Iau lanterna mare de metal de pe noptieră şi mă ridic din pat. Însă n-o aprind, ci o ţin ca poliţiştii, pregătită să trosnesc pe cineva în moalele capului. Cobor scările tiptil şi o zăresc pe Betty stând la fereastră.

Trupul ei vânjos şi puternic mă duce cu gândul la atleţi olimpici sau războinici, nicidecum la o bunicuță.

— Betty? îi şoptesc numele, de teamă să nu o sperii.

Îmi face semn să mă apropii. Mă alătur ei şi încerc să pătrund întunericul cu privirile.

— După ce te uiţi? şoptesc eu.

— Umbre în noapte.

— Ai văzut ceva?

— Nu, râde ea.

Mă trage mai aproape şi mă sărută pe creştetul capului.

— Hai, la culcare. Am totul sub control.

Fac un pas, dar mă opresc.

— Spune-mi, bunico, chiar te uiţi după umbre în noapte?

— Oamenii scrutează adesea întunericul, Zara. Ne e teamă de ce-am putea zări. Întunericul de-afară sau întunericul din sufletele noastre… dar e mai bine să fii prins la pândă decât să nu ştii niciodată ce a fost. Înţelegi?

— Nu chiar.

Se îndepărtează de fereastră şi mă împinge cu delicateţe.

— Hai, în pat. Mâine ai şcoală. S-a făcut?
— S-a făcut.

Cuplogagofobia
Teama de-a fi a cincea roată

Îl visez pe tata cât e noaptea de lungă. Stă la capătul aleii lui Betty. Ninge. Pe zăpadă se zăresc urme uriaşe de labe. Gura lui se deschide şi se mişcă, dar nu scoate niciun sunet.

Mă trezesc. Camera e friguroasă. Ramurile trosnesc şi lovesc geamul în bătaia vântului. Aprind lampa de lângă pat şi încerc să rămân calmă.

— E doar un vis, îmi şoptesc.

Adevărul e că înainte să-şi dea duhul buzele lui se mişcau, dar el nu scotea nicio vorbă. Obişnuiam să alergăm înainte de micul dejun, până ce căldura devenea înăbuşitoare şi fuga presupunea un efort prea mare. Discutam despre căsătoria între homosexuali. El m-a îndemnat să scriu pentru Amnesty International. Eram în clasa I şi mă plângeam că scrisul e mult prea plictisitor şi stupid pentru o fetiţă de şase ani, şi-atunci m-a poftit la masa din sufragerie şi mi-a povestit despre suferinţele oamenilor. Mi-a spus că scrisul nu e o pierdere de vreme, şi-atunci am scris prima mea scrisoare.

Înainte să moară, nu vorbeam despre Amnesty, ci despre prietenii lui, Dave şi Don, şi cum Don, artistul, avea nevoie de asigurare medicală, şi compania la care lucra Dave refuza să-i facă una. Tata a deschis uşa şi ne-a poftit înăuntru.

— E stupid. Scumpete, adu-mi te rog un pahar cu apă, a spus şi s-a aplecat să-şi tragă sufletul, apoi s-a lăsat pe genunchi, să-şi recapete echilibrul.

Îşi dăduse jos şapca inscripţionată „Red Sox“[5], lăsând la vedere părul argintiu, din care se scurgeau picături de

sudoare.

Am înşfăcat două sticle de apă minerală din frigider şi m-am întors, dar tata parcă se făcuse nevăzut. Doar aşa pot descrie ce s-a întâmplat. Avea faţa schimonosită, şi roşeaţa din obraji îi dispăruse cu totul.

— Tata?

Nu mi-a răspuns. A ridicat mâna şi m-a îndemnat să plec. A făcut apoi semn spre chiuvetă.

— La fereastră… E… L-am văzut. Fugi!

— Ce? am spus.

— Nu-l lăsa să te…

— Tăticule?

Mi-am întors privirile spre fereastră, dar chiar atunci a căzut pe-o parte, cu gura deschisă, încercând probabil să respire. Dar inima-i cedase deja şi sângele lui n-a ştiut ce să facă.

Sticlele mi-au căzut din mână. Una s-a rostogolit până la picioarele lui, iar cealaltă s-a ascuns în spatele frigiderului. Şi eu voiam să mă ascund. Inima s-a pornit să-mi bată nebuneşte, gata să-mi sară din piept. M-am aplecat şi l-am prins de mână. M-a strâns, dar fără vlagă, nu strâns şi puternic ca de obicei. Era tare slăbit.

— Mamă! am zbierat. Mamă!

Mama a coborât scările într-o suflare, dar a încremenit la intrarea în bucătărie. A tras aer în piept şi a apucat palmierul de lângă chiuvetă.

— A făcut infarct, a şoptit.

În acea clipă, mi-a stat şi mie inima în loc. Tata m-a privit cu ochi mari şi rugători. Era prima oară când mă privea astfel. Buzele i se mişcau, dar cuvintele i se înţepeniseră în gâtlej.

*

La şcoală, cel mai mult timp îl petrec cu Issie. La cantină ni se alătură şi Devyn şi e greu să nu râzi când îi auzi ce nebunii debitează. Uneori însă am impresia că sunt cam străvezie, dar nu le port pică, fiindcă sunt atât de haioşi împreună.

— Curios, dar am început să cred povestea cu spiriduşul.

— Cum aşa? mă iscodeşte Issie.

— Ieri, am rămas împotmolită în zăpadă, spun, în timp ce ronţăi o chiflă. Am derapat.

— Ne-a spus Nick, zise Devyn.

— V-a spus şi despre pulberea aurie? întreb, în timp ce Devyn înfulecă un hamburger cu carne de vită.

— Da, face el cu gura plină.

— Mi se pare straniu, mai ales că săptămâna trecută a dispărut băieţelul familiei Beardsley. S-ar putea să fie o legătură între cele două.

— Ştii despre dispariţie? mă întreabă Issie.

— Betty mi-a spus că ceva similar s-a întâmplat în urmă cu mulţi ani. Vreau să dau o raită prin laboratorul de informatică şi să caut informaţii.

— Vin cu tine, se oferă Devyn, îndesând restul hamburgerului în gură.

— Şi eu, sare Issie, după ce strânge resturile de pe masă.

— Ar trebui să fiţi împreună, îi spun lui Issie în timp ce aruncăm resturile. Asta dacă nu sunteţi deja.

— Eu şi Devyn? întreabă ea.

— Da, tu şi Devyn, spun eu şi o îmbrâncesc în joacă. Cred că te place.

Ea îşi azvârle cutia cu suc la gunoi şi se întoarce ca să se uite la Devyn.

Devyn ne face semn cu mâna.

Zâmbetul lui Issie se-ntinde de la o ureche la alta.

— Chiar crezi?

Arunc un cotor de măr în coşul de gunoi.

— Chiar cred.

Mă ia de braţ şi-mi spune:

— Mă bucur că ai venit, Zara. Mă bucur că nu umbli cu Megan şi cu prietenele ei.

Ea se uită la Megan, care se întreţine cu o ceată de admiratoare. Privirile noastre se întâlnesc. Jur că, dacă ar fi în stare, m-ar arde de vie sau ar trage în mine cu raze laser.

— Mă urăşte. Mare pagubă-n ciuperci. Nu te-aş lăsa pentru ea în ruptul capului.

Sună patetic, dar Issie nu pare deranjată.

— Chiar aşa? Mai trebuie să treci pe la mine. Vreau să-ţi arăt atâtea lucruri.

Mă trage înapoi la masă, ţopăind aproape tot drumul.

— Devyn, ghici ce mi-a spus Zara.

— Că iubeşte zăpada şi nu mai suferă de cheimafobie? întreabă Devyn.

Issie linge mierea care tocmai i-a curs pe degete.

— Nu.

— Că a sunat-o pe maică-sa şi i-a spus că n-o mai învinovăţeşte pentru că a trimis-o în Maine, evitând astfel decenii de terapie şi câştiguri grase pentru părinţii mei înfometaţi de bani?

— Nu.

Îi scot limba.

— Că a reuşit să elibereze toţi deţinuţii politici de pe planetă?

— Devyn!

— Bine, bine, mă potolesc, râde el.

Apoi, către Issie, cu glas mieros:

— Ei, ce-a zis Zara?

— A zis că nu m-ar lăsa pentru Megan în ruptul capului.

— Cum să te lase, că doar nu-i nebună.

Apoi se întoarce spre mine şi ridică o sprânceană.

— Ştiam eu că poţi.

Nu mai înţeleg nimic. Beau o gură de suc şi-l întreb:

— Ce vrei să spui?

— Ştiam că vei face alegerea potrivită. Şi că ai fi ales-o pe Issie chiar şi dacă Megan nu te-ar fi urât, nu-i aşa?

Mă uit cu coada ochiului la Megan, la machiajul ei glacial, la părul ei perfect, la grupul ei de admiratoare, şi le-aud râzând vesele.

— Megan e un sloi de gheaţă.

Devyn încuviinţează.

— Întocmai.

Căutăm cu frenezie pe Google. Majoritatea intrărilor la

spiriduşi ne trimit la jocuri idioate pe calculator. Într-un târziu, dă norocul şi peste noi.

„Unii cred că spiriduşii sunt creaturi magice de mici dimensiuni, adesea puse pe şotii. Fals. Să ne amintim de dispreţul vampirului nepăsător faţă de sanctitatea vieţii omeneşti şi să luăm aminte: spiriduşii trebuie evitaţi cu orice preţ. Singura pavăză împotriva furiei lor o reprezintă duşmanii lor de moarte, lunaticii.“

— Adică nebunii? spun eu.

Cei doi schimbă o privire cu subînţeles şi apoi Devyn se întoarce către mine.

— Nu se referă la nebuni, ci la creaturile de lună plină: lupi de lună plină sau vârcolaci, urşi de lună plină şi-aşa mai departe.

Zâmbeşte nepăsător, de parcă tocmai ar fi comentat vremea.

— Fugi de-aici!

Mă legăn cu scaunul şi clatin din cap.

— Lunaticii sunt paznicii oamenilor, explică Issie. E datoria lor sacră sau ceva de genu'.

— De unde ştiţi?

— În clasa a VIII-a am făcut o lucrare despre criptozoologie. Ea se întoarce către ecran. Ce mai scrie acolo, Devyn?

Citim pagina în tăcere. Devyn ne-o ia înainte cu lectura şi ne arată un paragraf din josul paginii.

„Spiriduşii trăiesc de regulă în pădure. Unii dintre ei se dau drept oameni şi interacţionează cu oamenii, la adăpostul unui farmec. Trebuie totuşi evitaţi. Dacă nu se împreunează cu o regină pentru o bună bucată de vreme, regii spiriduşilor vor solicita oamenilor ofrande, adică băieţi.“

Devyn citeşte ultima parte cu glas tare:

— „Pe care îi ucid după ce-i folosesc în ritualurile lor însângerate“.

— Nu-i a bună, spune Issie.

— Nu-i a bună deloc, sunt eu de acord.

Continui să citesc.

— „Băieţii torturaţi devin în cele din urmă isterici…“ Nu

zău! Cine-ar rezista? „… şi pierd bucăţi din suflet, preschimbându-se înainte să moară într-o pleavă inumană.“

— Groaznic! şopteşte Is, prinzându-l pe Devyn de braţ.

Zăresc teamă şi întristare în ochii lui, dar glasul îi rămâne ferm.

— Totul va fi bine, Is.

— Dacă e adevărat? şoptesc eu. Dacă se-ntâmplă deja?

Le cercetez chipurile palide, nemişcate. Încerc să-mi fac curaj.

— Până la urmă, sunt doar nişte păreri culese de pe internet, nu? Oricine poate să scrie ceva pe internet.

Sună clopoţelul.

— Aşa-i.

Devyn şterge intrările noastre.

Toată lumea pare tulburată, aşa că încerc o glumă:

— Se pare că lunaticii din partea locului nu se prea achită de datorie.

Ei nici măcar nu schiţează un zâmbet.

— Haide-ţi acuma. Doar nu credeţi în bazaconiile astea, nu-i aşa?

Issie se scarpină la nas cu dosul palmei.

— Puţin.

Mă uit la Devyn.

— Chiar crezi în vârcolaci şi în spiriduşi? De parcă n-ar exista suficientă răutate în lume de care să ne temem… ce, vrei şi mai multă?

— Spune-mi, Zara, cum îţi explici praful?

Îmi înghit cuvintele, căci îmi amintesc de pulberea de pe spatele lui Nick.

— Nu-mi explic.

— Gândeşti că oamenii sunt atât de inteligenţi ca să priceapă tot?

— Nu, spun eu şi mă uit la el. Ce-ar zice Nick despre toată afacerea asta? Crede oare că tipul ăla e un spiriduş?

— E posibil, vine glasul lui Nick din spatele meu.

Mă holbez la el. Nick stinge ecranul.

— Zara, stai cu gura larg deschisă, îmi şopteşte Is.

Nick îmi întinde o mână şi mă ridică.

— Aţi mâncat?

Dau aprobator din cap.

— Staţi cu mine până înfulec şi eu?

Dau din nou din cap, cu ochii la mâna lui. Is chicoteşte, şi Nick îmi dă drumul.

Aproape toată zăpada s-a topit, aşa că ne antrenăm afară pentru proba de alergare pe teren variat. Pista e tipică pentru Maine. Un câmp întins urmat de o potecă îngustă şi şerpuită, iar de-acolo în pădure, sub desişul pinilor care stau parcă pregătiţi să te înhaţe. Ar fi locul ideal pentru a fi răpit de un descreierat.

Fireşte, nu se va întâmpla una ca asta, dar îmi doresc să fi avut un spray paralizant sau ceva asemănător. Ne înghesuim în jurul profesorului, care oftează afectat, plin de importanţă, de parc-ar fi un dictator care emite tot soiul de legi. De fapt, cam asta şi e. În aer pluteşte un amestec de Crăciun, deodorant şi pudră de talc. Îmi închipui că Megan e pudra de talc.

— Mergeţi pe perechi. Megan, tu o iei pe fata cea nouă.

— Nici gând, face ea îngrozită.

— Merg eu cu ea, rostesc Nick şi Ian în acelaşi timp.

— Vai de mine, ce populare am devenit, face Megan pe-un ton sarcastic.

Profesorul se dă bătut.

— Bine. Colt, du-te tu cu ea.

Nick încuviinţează. Eu îmi muşc buza.

Antrenorul spune:

— Ce e? Nu îţi convine?

— Nu, murmur eu. E bine.

Restul se grupează în perechi, iar Walsh ne trimite pe rând.

— Alergare uşoară azi. Fără repeuri.

— Asta înseamnă recorduri personale, mă informează Megan.

— Ştiu ce înseamnă, zic eu, aplecându-mă la picioare.

Noi doi plecăm ultimii. Nick rămâne tot timpul la câţiva paşi în urma mea şi îmi vine să turbez. Crede probabil că nu-s

suficient de bună ca să alerg alături de el.

— De ce fugi în urma mea? întreb într-un sfârşit, când începem să urcăm un deal, pe o cărare şerpuitoare, prin pădure.

— Te deranjează?

— Da.

— Nu mă uit la fundul tău sau mai ştiu eu ce.

Mă opresc brusc. Nick intră în mine şi ne prăvălim amândoi la pământ. Întind mâinile să amortizez căderea, dar nu-i necesar. Nick mă înşfacă de pântece cu mâna dreaptă şi se rostogoleşte astfel încât să preia el şocul căzăturii. Aterizez pe el. Pentru o clipă, mâna lui rămâne nemişcată. Îmi dă imediat drumul şi mă ridic în capul oaselor. Se ridică şi el, se întoarce şi cade pe gânduri.

— Ce faci? mă întreabă el cu asprime în glas.

— Mă uit la fundul tău, îl înţep eu, după care o iau la goană pe câmp, pentru ca antrenorul să-mi înregistreze timpul ca să pot pleca odată.

Stăm laolaltă şi ne încălzim, oarecum, în timp ce profesorul se comportă cât se poate de profesoral, adică bodogăneşte şi verifică încontinuu planşeta.

Ian se apropie de mine şi zâmbeşte, în timp ce-şi lucrează cvadricepsul. Mă aplec, dar nu ating pământul, pentru că e rece şi înzăpezit.

— Probleme cu Nick? mă iscodeşte el.

Mormăi ceva şi mă întind spre cer.

— Cred că te place.

— Nu zău?

— Da. Dar vezi că-i cam singuratic. N-a mai avut o prietenă până acum.

— Pe bune?

— Jur. Zice Ian, cu mâna ridicată.

— Foarte bine.

— Foarte bine?

Piciorul lui Ian cade greu la pământ. Mă uit pe furiş la Nick, care se plimbă în cercuri, fără să-şi dea deloc silinţa. Apoi se

apropie de noi.

— Vreau să te conduc până acasă, pentru a fi sigur că maşina ta nu mai derapează pe şosea, rosteşte el, fără să-i arunce o privire lui Ian.

— Dar nu mă duc acasă.

— Nu? face Nick uimit.

— O duc la DMV, să-şi înregistreze maşina, se bagă Ian.

Stă foarte aproape de mine. Miroase a parfum.

Nick se încruntă. Se uită la mine.

— Ah, bine, atunci ne vedem mai târziu, Zara. Ai grijă la şosea, e tare alunecoasă.

— Dar mai devreme se topea zăpada.

— Aici se topeşte puţin, se face apă şi pe urmă iar îngheaţă. I se spune zăpadă neagră. E periculoasă, aşa că ai grijă.

— Voi avea.

Îl privesc cum se-ndepărtează. Fiecare celulă din trupul meu mă îndeamnă să fug după el, oricât de obosită aş fi.

Filofobia
Teama de dragoste

Când se lasă noaptea, cobor în sufragerie şi-o văd din nou pe bunica Betty la fereastră. Cu o mână tremurătoare ţine perdeaua şi scrutează întunericul de-afară.

— Doamne fereşte, murmură ea.

Când o ating pe umăr, sare ca arsă, se răsuceşte şi mârâie fioros, cu ochi scânteietori.

— Ce s-a întâmplat, bunico?

— M-ai speriat de moarte.

— Scuze.

Îşi duce mâna la inimă.

— La ce te uiți?

— La nimic, zâmbeşte ea, dar e un surâs forțat. Trebuie s-o sun pe maică-ta. Îi suntem datoare cu un telefon. Ce ar fi dacă ai începe să mănânci? Am cumpărat un pui gătit la rotisor de la Shaw's, şi o cutie cu umplutură.

— Bunico?

— Totul e-n ordine, Zara. Nu-ți face griji pentru o bătrânică țăcănită care-şi zgâieşte ochii la întuneric.

Da. Pe cine crede că duce de nas? Mă uit şi eu pe geam, dar mă întâmpină un zid negru.

— De ce nu stă Nick cu noi? îi întreb pe Issie şi Devyn la ora de sport.

Lenevesc cu Issie, în aşteptarea domnului Walsh, profesorul de educaţie fizică. Devyn ne-a spus că e în vestiar şi se stropşeşte la Ian. Stăm pe băncile de jos şi aşteptăm.

Devyn bate nerăbdător în marginea scaunului.

— Cred că vrea să te ferească de privirile tuturor. Ştii cum e, dacă te place, toţi se vor uita la tine. Plus că face parte din imaginea pe care şi-a creat-o, de rebel.

— Armăsar chipeş şi neînduplecat, face Issie haz, în timp ce-şi leagă şireturile. Dibuie cu degetele, dar nu se descurcă. Mă aplec şi i le leg eu.

— Ce drăguţi sunteţi, spun eu.

Devyn izbucneşte în râs. Când râde, face gropiţe în obraji. De fiecare dată când îi apar gropiţele, Issie roşeşte în ultimul hal. Celălalt pantof îmi dă de furcă. Devyn repetă cuvintele lui Issie.

— Armăsar chipeş şi neînduplecat.

— N-a sărutat în viaţa lui o fată, deci nu cred că funcţionează, îşi dă Issie cu părerea.

Pentru o clipă-mi stă inima-n loc.

— Serios? De unde știți?

— I-a spus lui Devyn, iar Devyn mi-a spus mie, zise Issie. Deci nu funcţionează. Mai departe. Ce zici de erou local cu standarde foarte ridicate?

— Erou local? spun eu. Nick?

Devyn ridică din umeri.

— Merge, doar el m-a salvat.

Îmi ridic sprâncenele, surprinsă, şi dau să-l întreb cum, dar Megan se furişează lângă noi, numai farmec şi nuri în pantalonii ei foarte scurţi şi rochiţă sport, cu bretele subţiri. Codul vestimentar al şcolii le interzice, dar lui Megan nu-i pasă, mai ales că pe domnul Walsh nu par să-l deranjeze deloc.

Se instalează deasupra mea, între mine şi Nick, şi mă întâmpină cu un zâmbet.

N-am încredere în zâmbetul ei.

Issie tuşeşte şi îşi împreunează mâinile. Reuşesc să-mi vâr o unghie în nod şi îi desfac şireturile ca şi cum aş avea la dispoziţie tot timpul din lume, apoi îmi ridic privirile şi mă uit direct în ochii lui Megan. Nu-s din aceeaşi partitură cu surâsul ei. E evident că nu e încă înveterată în arta prefăcătoriei ca să pară prietenoasă.

— Zara? rosteşte ea, jucându-se cu părul ei blond-roşcat. Eşti din Charleston, nu?

Aprob şi aştept continuarea.

— Ştiu că e greu să te adaptezi la viaţa din Bedford.

Mă uit pe furiş la Devyn, care mă încurajează din priviri.

— Mă descurc eu.

— Unii nu se adaptează niciodată să ştii, spune ea.

— Nu-i adevărat, intervine Issie. Mersi că mi-ai desfăcut nodul, Zara.

Megan îi aruncă o privire otrăvită.

— Ba da. Unii pur şi simplu nu reuşesc să se integreze în grup.

Mă pun să-i fac noduri. O ureche de iepuraş. Încă una. Gata.

— De ce aş *vrea* să mă integrez? rostesc cu braţele încrucişate.

Megan face un pas spre mine şi-şi apropie faţa de a mea. Rimelul alb dă un contur sinistru ochilor ei albaştri. Nu-i stă bine.

— Observ că nu vrei, de vreme ce stai cu ciudaţii ăştia doi. Handicapatul şi hiperactiva.

Se întoarce şi dă să plece, dar o prind de mână. E rece ca gheaţa.

— Ce-ai spus?

Nu răspunde. Unghiile mele lasă urme adânci în pielea ei, dar nu slăbesc strânsoarea.

— Nu-mi ameninţa prietenii. Şi nu-i insulta.

Îşi smulge mâna şi mă săgetează din priviri. Apoi îşi dă părul pe spate şi rosteşte pe-un ton superior:

— Oh, mică prinţesă. Nu de mine trebuie să te temi.

Urcă băncile şi se alătură grupului ei, care se dezlănţuie într-un cor de râsete, tipic fetelor populare.

— Ştii că toate tâmpeniile acelea cu pacea şi iubirea au murit cu zeci de ani în urmă, la fel ca John Lennon, îmi strigă ea de sus.

— Tremuri, observă Devyn. Linişteşte-te, Zara. Stai jos.

Mă uit la tricoul meu şi simt că ceva se rupe în mine. Cred că uit să răsuflu, fiindcă Issie mă trage cu tărie în jos. Nu ştiu

cum aş putea să mă aşez. De ce-aş vrea să mă aşez, când ştiu că stă cu ochii pe mine? Vreau să fug, să plec de-aici. Unde să fug? Caut o portiţă de scăpare. Răsuflu puternic şi inima-mi bate nebuneşte.

— Zara, stai liniştită, repetă Devyn.

— Am apucat-o de mână, izbutesc să spun. N-am apucat în viaţa mea pe cineva. Niciodată.

Issie dă să spună ceva, speriată, dar tocmai atunci intră domnul Walsh, însoţit de Ian, care-o ia înainte şi se aşază lângă mine.

— Te ajut eu cu abdomenele. Prinde-te de picioare.

— Bine, nicio problemă. Ăă, s-ar putea să nu-i convină lui Megan.

— Şi ce?

Mă priveşte intens. Are cute în jurul ochilor.

— Păi, sunteţi amici şi nu vreau să vă certaţi din cauza mea.

— Megan nu e stăpâna mea, Zara.

Mă uit la el şi încerc să-mi găsesc cuvintele.

— Da, păi, sigur. Issie, n-ai nimic împotrivă?

— Nu, mă asigură ea, ridicându-se ca din puşcă.

Trebuie spus că pantofii ei sport au nişte noduri minunate, iar şireturile nu mai atârnă.

— Devyn, pot să-mi vâr picioarele sub scaunul tău? Îmi ţii numărătoarea?

— Eşti invitata mea.

Gropiţele îi apar din nou în obraji şi, fireşte, Issie se îmbujorează. Ce n-aş da să mă-nţeleg şi eu aşa cu un băiat.

Ian îşi pune mâna în jurul umerilor mei şi mă conduce spre o saltea.

— Să-nţeleg că Megan nu-ţi dă pace?

— Sunt bine, zic eu şi mă pun în poziţie pe saltea. Miroase a sudoare de boxer şi cretă. Ian face o mutră furioasă. Nu ştiu dacă e supărat pe mine sau pe ea.

Arunc o privire alături, unde Nick şi Megan îi dau de zor cu abdomenele. Nick îi şopteşte ceva în ureche, ea pare iritată. Dacă pe mine mă place, de ce o ajută pe Megan? De ce îi şopteşte?

Dacă e prieten cu Issie şi Devyn, cum de mai vorbeşte cu ea? Issie e atât de naivă uneori. Dintr-un oarecare motiv stupid, mă înţeapă inima. Nu-mi place Nick Colt. Nu îmi va plăcea Nick Colt. Sau poate că mi-e frică de el.

— Hei, Ian, spun şi mă trag să-l privesc la faţă. Are dinţi frumoşi, albi şi perfect rânduiţi. Issie şi cu mine vrem să înfiinţăm o filială Amnesty International în cadrul şcolii. Scriem scrisori în care solicităm eliberarea deţinuţilor politici şi treburi din astea. Vrei să mi te alături?

— Ce primesc în schimb?

Mă ridic de la podea, din nou, din ce în ce mai repede.

— Eterna mea recunoştinţă?

— Merge. Şi poate ieşi cu mine vinerea asta?

Zâmbesc şi schimbăm rolurile. Îi ţin picioarele şi mă-ntreb ce-ar crede el despre teoria cu spiriduşii, despre dispariţia acelui băiat. Poate-l paşte şi pe el pericolul. Toţi băieţii de-aici sunt în primejdie.

— Ei?

— Poate, îi răspund în cele din urmă.

Și-așa n-am nicio șansă cu Nick.

— Umblă vorba că te ignor, spune Nick, luând loc la masă în cantină.

Rămân cu gura deschisă şi încremenesc, aşa că Devyn trebuie s-o închidă în locul meu.

— Opa.

Issie se ridică iute din scaun.

— Ups, scuze, mă duc să iau o prăjitură. Vrea cineva prăjituri? Tăcere. Issie îl trage discret pe Devyn de mânecă.

— Hai Devyn, *ştiu* că vrei să mă ajuţi cu prăjiturile.

— Ce?

Îi pică fisa în cele din urmă şi aruncă şerveţelul pe masă.

— Ah, da.

— Na, că m-au abandonat, spun eu.

— Ne-au abandonat, mă corectează Nick. Nu vor să ne certăm.

— Nici eu nu vreau asta. Nu suport să mă cert cu cineva.

— Chiar aşa?

— Ce? De ce te uiţi aşa surprins la mine?

— Pentru că îţi place să te cerţi.

— Nu mă cunoşti deloc.

— Aş spune că îţi place să te cerţi, dar nu eşti mândră că-ţi place.

— Oh, mulţumesc, Luminăţia Voastră.

— Ai prins-o pe Megan de mână.

— A fost groaznic, spun eu, cu mâinile la ochi.

— Dar n-ai lovit-o.

— Am prins-o de mână. N-am făcut asta nimănui până acum.

— S-a luat de prietenii tăi.

— Da. Aşa e. Şi tu te-ai dus s-o ajuţi la abdomene. Urât din partea ta.

— Cum aşa?

— Păi sunt şi prietenii tăi, nu-i aşa? E ca şi cum i-ai trădat.

Nick clatină din cap. O şuviţă de păr i se lipeşte de ureche.

Fălcile îi sunt încleştate.

— Nu i-aş trăda niciodată, Zara.

— Te-nţeleg, e drăguţă.

— I-am spus să-i lase în pace. Să-ţi dea şi ţie pace.

Înfig furculiţa într-o bucată de salată verde, dar până s-o duc la gură salata se rupe şi cade în farfurie. Totul se prăbuşeşte: şerveţelul lui Devyn, salata, inima mea, orgoliul meu, eu cu totul.

— Sunt supărată că am prins-o de braţ, rostesc cu voce blândă, şi că am fost nevoită să urlu la ea. Nu suport să urlu. Urăsc conflictele. Mi-am jurat în urmă cu câţiva ani că nu voi face rău nimănui, cu sau fără motiv.

Nick se lasă pe spate.

— Da? Nu l-ai ataca nici măcar pe individul care te tot urmăreşte?

— Nu ştiu, ridic eu din umeri. Nu ştiu dacă aş mai putea face rău cuiva.

— Hai, Zara, chiar atât de puţin te preţuieşti?

Se apleacă spre mine, şi coapsele noastre se ating. Rămânem

nemişcaţi.

— Nu-i vorba de asta. E greu de explicat. Cine-s eu să hotărăsc că viaţa mea valorează mai mult decât a altora?

Simt fiori în locul în care coapsele noastre se întâlnesc.

O lumină verde se aprinde deasupra noastră, urmată de un țârâit. În jur, oamenii sporovăiesc despre examene, întâlniri şi frumuseţe, intr-un etern zăngănit de tăvi.

Nick emană un iz de lemn. Încerc să nu-l miros, că ameţesc. Mă concentrez la vorbele lui.

— Dar pe unul care răpeşte pe cineva sau face rău unui copil mic… n-ai interveni? Sau…

— Ajunge. Nu ştiu ce-aş face, pricepi? Adică ştiu destule despre autoapărare şi toate lucrurile astea, dar nu ştiu dacă aş putea cu adevărat… nu ştiu dacă e moral.

— Sigur ai face-o, rânjeşte, sigur pe sine. Dacă cineva s-ar lua de Is, ai năvăli pe el. Dacă cineva ar ataca-o pe bunica ta, i-ai sări la gât. Sau pe Devyn. Sau poate chiar pe Ian.

Închid ochii. Probabil are dreptate.

— Aş vrea să nu fie adevărat.

— De ce?

— Pentru că urăsc violenţa.

— Nu mi se pare violent să-i sari în ajutor unui prieten.

— Nu contează. De parcă cineva ar ataca-o pe Issie.

— N-ai de unde să ştii.

— Poftim? Crezi că Is e în pericol?

— Nu, rosteşte el, înălţând un braţ în aer. Cred că toţi suntem în pericol.

— Te referi la individul acela? Gândeşti că e pus pe fapte rele?

— Da, spune el.

Mă apropii de el şi îi şoptesc:

— Dar de unde ştii?

— O simt aici, spune şi se bate cu pumnul în stomac.

Pentru o clipă, privirile noastre rămân încleştate. Ceva în ochii lui mă înspăimântă şi totuşi nu mă înspăimântă. Vorbesc prostii. Fiecare părticică din mine ar vrea ca ochii lui să se uite în ai mei într-un anumit fel, dar mi-e teamă. Aş vrea să-l întreb

despre praful de pe jachetă, dar n-am curaj.

— Sunt aşa de mămăligă, spun eu.

Îşi închipuie că mă refer la individul din pădure şi clatină din cap.

— Nu-i adevărat. Pur şi simplu, refuzi să fii curajoasă.

— Poftim?

Nick n-apucă să-şi ducă ideea până la capăt, căci Devyn se întoarce la masă, cu un morman de prăjituri în şerveţelul din poală. Issie ţopăie în urma lui.

— Is a luat-o puţin razna.

— Nu ştiam de care vă plac, ne lămureşte ea, punând prăjiturile pe masă. Vai mie, voi doi încă vă certaţi.

— Nu ne certăm, o linişteşte Nick.

Devyn se uită la noi neîncrezător.

— Sincer, nu ne certam, întăresc.

— Atunci ce-i cu atmosfera asta mohorâtă? întreabă Is, oferindu-mi o prăjitură, un amestec de M&M şi biscuiţi de ciocolată.

— Am speriat-o puţin, explică Nick, luând o prăjitură cu ovăz.

— Bine-ai făcut, spuse Devyn. Ar trebui să-i fie frică.

— Cum poţi să zici asta? îl ia Issie la rost.

— Teama ne face mai puternici, ne ţine mereu în alertă. Trebuie s-o îmbrăţişăm ca pe-un prieten.

Is rupe o prăjitură în două.

— Băieţii sunt atât de tembeli uneori.

Are dreptate. Devyn se face roşu la faţă, dar Nick râde.

— Deci, încerc eu să liniştesc apele, mergem după ore la bibliotecă?

— N-aveţi antrenament la cros? face Devyn mirat.

— Azi e zi de pauză, explică Nick. Mergem cu o singură maşină?

— Vii şi tu? îl întreb.

— Fireşte, dacă eşti şi tu de-acord.

— Da, sunt de-acord să vii şi da, prefer într-o singură maşină, ca să reducem emisiile de carbon.

Dintr-un temei necunoscut, gândul că voi merge cu Nick la

bibliotecă îmi întoarce stomacul pe dos, şi nu pentru că prăjitura era stricată. Cunosc senzaţia. E frică.

Să fie pulberea de pe jacheta lui? Are vreo însemnătate? Şi faptul că mi-o ia inima razna de fiecare dată când mă uit în ochii lui? Nicio însemnătate.

Bibliotecile, mai cu seamă cele vechi, răspândesc o aură de sanctitate. În aer pluteşte un iz de hârtie, mucegai şi lipici, de parcă tomurile s-ar împotrivi sorţii nemiloase, într-o luptă pentru supravieţuire, dar şi atenţie.

Ating coperta uneia pe care scrie „Descoperă-ţi al şaselea simţ."

— Parcă strigă „citeşte-mă, citeşte-mă"!

Nick se întoarce spre mine.

— Cine, cărţile?

— Sunt atât de singure, spun eu.

Ridic intenţionat din umeri, să n-aibă impresia că-s dusă cu pluta.

— Adesea, cărţile sunt singure, rosteşte el meditativ, scotocind după o carte.

— Ce?

— Dulce.

Sunt dulce. Inima-mi bate puternic şi îmi ciugulesc buza. Dulce ca o acadea sau ca o fată pe care ai săruta-o pasional între rafturi? Asta-i întrebarea. Mă aplec să verific numerele.

— Am găsit ceva.

Nick se lasă pe vine şi scoate un şuierat încet.

— Uau.

Le scoatem una după alta, *Folclor, Incantaţii pentru spiriduşi, Enciclopedia spiriduşilor.* Nick le aşază pe o masă neagră, lângă o fereastră boltită. Firele de praf plutesc în razele soarelui, înconjurându-i pe Is şi Devyn cu o aură fermecată. Cei doi arată ca eroi de basme.

— Aţi găsit ceva? întreabă Issie, puţin cam tare.

Un individ de la secţiunea reviste îi face semn să tacă.

— Scuze, scuze! îşi ridică mâna, ruşinată, apoi şopteşte:

— Ce om morocănos. Şi noi am găsit ceva. Nu-i aşa, Devyn?

Devyn dă din cap şi continuă să citească tomul în linişte. E veche şi are un miros specific. Strănut şi mă aşez pe scaun. Împarte teancul de cărţi în două şi-mi vâră trei cărţi sub nas.

— Dă-i bătaie.

Îi dau.

Citim, citim şi iar citim.

— Am găsit ceva, zice Nick după o bucată de vreme.

— Ce? nazalizez eu.

Issie pescuieşte o batistă din ghiozdan şi mi-o înmânează.

— E curată.

— Mulţam'.

Îmi suflu nasul.

— Scuze, sunt alergică.

— La cărţi? întreabă Devyn uluit, ridicându-şi sprâncenele.

— La cărţi vechi, spun, şi mă lungesc ca să văd ce-a descoperit Nick. Ce ai găsit?

— Vorbeşte despre ofrande, rosteşte Nick, aproape mârâit. Ce ticăloşie!

— Citeşte, îi cere Devyn.

— În linişte, spune Issie, cu ochii la Omul Revistă, care frunzăreşte un număr din *Economist,* fără să-şi ia privirile de la noi.

— „Deci, sunteţi hăituit de-un spiriduş?" citeşte Nick cu glas scăzut.

— Doar nu scrie aşa ceva! chițăie Issie, înșfăcând cartea.

— Doamne sfinte, chiar scrie!

— Issie…, încerc s-o potolesc, privind cu coada ochiului la Nick. Nu pare enervat.

— N-are cum să scrie aşa ceva.

— Ba da! Ba da!

— „La toţi Strălucitorii – spiriduşi, elfi, zâne – dăinuirea liniei regale e indispensabilă supravieţuirii lor. Cu toţii poartă moştenirea Shee. De fapt, denumirea de spiriduş derivă din acest cuvânt. Mai sunt numiţi Caille Daouine sau poporul pădurii. Dacă vreun mascul din această rasă pune ochii pe dumneavoastră, fiţi mândru. Aţi fost ales pentru perpetuarea

liniei lor de sânge. Asemenea lucruri se petrec arareori, mai ales oamenilor. Se prea poate ca prin venele dumneavoastră să curgă sânge de *shee.“*

Închid cartea.

— Mă simt teribil de onorată.

— Straniu, într-adevăr, comentează Devyn, holbându-se la mine de parcă m-ar vedea pentru prima oară în viaţa lui. Crezi că ai sânge de shee?

— Ce? Nu.

Mă uit în ochii lor.

— Doar nu credeţi în poveştile astea?

Nick şi Is se grăbesc să mă liniştească punându-şi mâinile pe braţele mele.

Issie înconjoară masa.

— Ştiu că sună puţin ciudat, rosteşte Is cu glas calm.

— Puţin? fac, şi-mi trag mâna. E superciudat!

— Linişte acolo! se stropşeşte tipul cu revista.

— Mă scuzaţi, spun şi mă aşez.

Respir profund, să mă calmez.

— Poate vrea să-i fii regină, îşi dă Devyn cu părerea. Să perpetuezi linia regală.

— Ce tâmpenie, i-o taie Nick.

— Da. De ce m-ar alege cineva pe mine să-i fiu regină?

— Nu la asta mă refeream.

Picioarele din faţă ale scaunului lui Nick se dau uşor înapoi.

Nici nu pot să-l privesc în ochi.

— Sigur.

— Nu-nţeleg ce-are asta de-a face cu dispariţia băieţilor, adaugă el în şoaptă, pe-un ton cât se poate de serios. Tu ce crezi, Devyn?

Devyn se scarpină la nas şi-şi scutură braţele, de parcă tocmai ar fi fost la sala de forţă unde a ridicat greutăţi şi muşchii i-au obosit.

— Pe site scria că, dacă regele nu-şi găseşte regina, are nevoie de băieţi pentru ofranda sângelui.

— Ce sinistru! se cutremură Issie.

— Ce înseamnă mai exact ofranda sângelui?

Iau o carte de sub nasul lui Nick şi verific la index.

— Ah, uite aici, la pagina 123.

Găsesc pagina, citesc printre rânduri şi tresar.

— Ce spune? e curios Devyn.

Îmi ridic ochii şi-i surprind privirea lui Devyn, care caută să absoarbă energie de la Nick. E palid la faţă.

Nick mă priveşte.

— Hai, Zara, citeşte.

— „Când nu reuşeşte să se împreuneze cu o regină, regele spiriduşilor n-are încotro şi trebuie să verse sângele băieţilor, pe post de ofrandă."

Glasul începe să-mi tremure, iar Nick pune o mână pe umărul meu.

— „Întregul alai regesc îl însoţeşte în această misiune. Băieţii sunt prinşi, duşi la casa regelui şi secaţi de sânge."

Mă opresc din citit. Devyn e palid la faţă, alb ca o stafie.

Ochii lui Issie stau să-i sară din orbite.

— Dezgustător, face ea şi se cuibăreşte lângă Devyn, care pare că urmează să leşine sau să verse dintr-o clipă-n alta.

Nick mă strânge de umăr.

— Mai e ceva?

Întorc pagina, deşi nu mai vreau să citesc, mai ales când îl văd pe Devyn.

— Poţi să continui, mă încredinţează Devyn.

Îmi dreg glasul şi citesc în şoaptă:

— „În cele din urmă, băieţii vor muri. Trupurile lor cedează torturilor la care au fost supuşi de către spiriduşi. Spiriduşii, am putea adăuga, nu pot rezista acestei nevoi copleşitoare. După o perioadă limitată de timp petrecută în singurătate, regele spiriduşilor va ceda laturii lui întunecate, iar slăbiciunea lui va fi transmisă şi celorlalţi spiriduşi, a căror natură pervertită îi va împinge să vâneze prin păduri, în căutare de regine sau ofrande sângeroase."

— Uite ce scrie la margine, arată Nick.

— Ce zice? întreabă Issie.

Mă uit cruciş la însemnele făcute cu creionul.

— „Nu intraţi în pădure."

— Bine zis, face Nick, luându-şi mâna de pe umărul meu.

Mă simt cumva abandonată, singură. Verific datele returnărilor ştampilate pe-o fişă, pe ultima pagină. Aparent, n-a fost împrumutată de la schimbarea fişei. Însă zăresc o fişă mai veche, aşa că mă apuc să s-o exfoliez pe cea nouă.

— Nu ştiu ce să zic despre spiriduşi, spune Issie. Dar voi credeţi că faza cu ofrandele sângeroase e adevărată, nu-i aşa?

— Da, e adevărată, confirmă Devyn. Dar ce înseamnă că arată mereu spre Zara?

— Este evident, adaugă Nick. Vrea să-i fie regină.

Înghit în sec, dar n-am curajul s-o privesc în ochi pe Issie când vorbesc. Prefer să mă uit la Nick.

— Şi ce-i rău în asta? Nu scrie niciunde că reginele spiriduşilor sunt rele.

— Dar nu scrie nici că-s bune! aproape că strigă Devyn.

Tipul cu *Economist* aruncă revista pe masă şi pleacă furios.

Issie îşi coboară vocea.

— Poate că n-am ajuns încă la partea în care descrie cum reginele sunt omorâte şi violate, iar sângele lor dat ca ofrandă.

— Exact, spun eu.

— Ce-ai de gând să faci, Zara? mă avertizează Nick.

— Nimic, mint eu şi mă ridic în picioare.

Iau cartea din care-am citit şi vreo două pe deasupra.

— Le voi împrumuta pe astea. E aproape seară. Betty mă va omorî dacă mă-ntorc pe întuneric.

— Crezi că ştie? întreabă Devyn.

— Ce să ştie?

— Despre spiriduşi.

Mă gândesc la Betty, la jerseurile ei de flanel, la natura ei circumspectă.

— Nici gând.

Nick mă duce până acasă, unde mă aşteaptă Yoko. Nu vorbim mai deloc.

— Mi-e greu să înghit toate lucrurile astea, rup eu tăcerea într-un final.

— Dar?

— Dar, dacă e adevărat…

— E de rău.

— Cam aşa-i.

Nick parchează maşina.

— Când vom înţelege ce se petrece, vom putea întinde o cursă.

— O cursă?

Deschid cartea la ultima pagină. Rotiţele din cap lucrează peste program.

— Ce faci?

— Am tupeu, se pare.

Îndepărtez fişa albă, pentru a dezvălui o listă mai veche cu numele tuturor celor care au împrumutat cartea şi rămân cu gura căscată.

Nick se apropie, iar mirosul profund şi întunecat al pădurii îmi pătrunde în nări.

— Ce?

Scrisul e şters.

— Uită-te la listă. Uită-te la ultimul nume.

— Matthew White? mă priveşte el nedumerit.

O lacrimă îmi părăseşte colţul ochiului. Nick o îndepărtează cu delicateţe.

— E tata, şoptesc, cu privirile lipite de scrisul înalt şi nu prea citeț. Asta înseamnă…

— Că știa.

— Ştia de spiriduşi?

Nick încuviinţează.

— Dar ce zici de asta?

Alături de fiecare nume, ca un soi de margine ciudată, apar următoarele litere în creion: *N-aveţi teamă, pe aici sunt tigri,* 157.

— Ce crezi că-nseamnă? întreb eu.

— S-ar putea să ştie Issie. Sună familiar, nu-i aşa? spune el şi scoate telefonul mobil.

— Îmi ascunzi ceva.

— Ce?

— Nu-mi spui tot ce ştii.

— Asta cum ți-ai mai dat seama? Eşti clarvăzătoare acum?

— Îţi joacă muşchiul obrazului. Am eu o teorie, că, atunci când îţi tresare obrazul, fie minţi, fie ascunzi ceva. E ca şi cum ai încerca să-ţi ieşi din propria piele.

Nick dă amuzat din cap şi continuă să apese butoane.

— Nu ştiu ce să mă fac cu tine.

— Pentru început, să-mi spui la ce te gândeai, zâmbesc eu.

— Stai o clipă, mă roagă el.

Îi dezvăluie lui Issie descoperirea noastră. Issie îi spune ceva, apoi închide.

— Ei bine?

Se fâţâie în scaun, îşi vâră telefonul într-un compartiment micuţ dintre scaune şi rostește:

— Zice că e o trimitere la o binecunoscută zicală medievală: „pe aici sunt dragoni". Apărea pe hărţi şi pe alte documente, pentru a-i avertiza pe marinari să se ţină departe.

— Ştiam eu de ce sună cunoscut.

— Da, da.

— Dar nu prea văd legătura.

— Adică?

Îi arăt cele două cuvinte.

— Zice să n-avem teamă.

— Şi nu spune nimic de dragoni.

— Ci de tigri, exact.

— Ciudat.

În acel moment, Betty apare în uşă şi strigă:

— Hei, voi doi, mai staţi mult acolo?

— Ar trebui să plec, roşesc eu.

— Da.

Ies din maşină în vântul năprasnic şi stau o clipă să-mi vâr cărţile în ghiozdan. Mi-l petrec după un umăr şi aproape că mă îndoi sub greutatea lui.

Nick ţâşneşte din maşină şi într-o clipită e lângă mine luând ghiozdanul de pe umărul meu.

— Lasă-l la mine.

Militez pentru drepturi egale, dar trebuie să recunosc că e cam greu.

— Mulţumesc.

— Pentru puţin.

Mă conduce până la verandă, unde Betty mă aşteaptă cu mâinile încrucişate pe pieptul ei inexistent, dar cu un surâs pe buze.

— Nu fă vreo tâmpenie, îmi şopteşte Nick.

— Nici tu, îi răspund pe acelaşi ton.

Betty ne întâmpină cu un fornăit.

— Ei bine, domnule Colt. Ai vrea să iei cina cu noi?

— Ea găteşte, îl avertizez pe Nick.

Betty mă loveşte cu un prosop de vase.

— Sunt doar spaghete, ce-aş putea să le fac?

Nick aşază ghiozdanul chiar la intrare şi pare speriat.

— Mulţumesc mult, dar mă aşteaptă friptura acasă.

— Cum vrei, cedează Betty, făcându-ne pe rând cu ochiul.

Nick se face roşu-n obraji.

— Vă las să vă luaţi la revedere în linişte.

— Ce stânjenitor, murmur eu.

Nick izbucneşte în râs, iar gropiţele îi reapar în obraji. Nu mă voi uita la buzele lui. Cum să nu-şi fi folosit vreodată buzele acelea? E o crimă împotriva umanităţii.

— Ne vedem mâine la şcoală, zice el.

— Bine, noapte bună!

Soarele e la asfinţit. Pădurea e doar o siluetă înaltă şi întunecată, care înlănţuie cerul de pământ. Orice ar putea mişuna acolo. Îl urmăresc cum intră în maşină şi pleacă. În fiecare clipă m-aştept ca braţe invizibile să-l înhaţe, să-l răpească şi să-i ia sângele, pentru ofrandă.

Vorbesc prostii. Farurile Mini-ului se pierd după o cotitură.

Betty mă apucă de talie şi tresar speriată.

— Hai că intră frigul, spune ea şi închide uşa.

— Aşa, deci fiul lui John McKee a făcut apendicită, mă informează Betty, după ce pune apa la fiert.

Eu aranjez furculiţele pe masă. Ating cu vârful furculiţei o pată mai veche, în formă de nor sau pădure.

— Îmi pare rău să aud asta.

— E chiar mai rău de-atât, bombăne Betty. S-ar putea să mă

cheme la noapte. Suntem singurii paramedici din oraş şi singurii care ne descurcăm în situaţii dificile. Cei de pe ambulanţă sunt doar şoferi. De cazurile grave ne ocupăm doar eu şi John.

— Şi?

— Şi? Şi?

Aruncă întreg cocoloşul de spaghete în oală. Jumătate plutesc la suprafaţă.

— Şi trebuie să mă gândesc ce fac cu tine.

— Ce să faci cu mine? rostesc tărăgănat, clocotind de furie.

— Dacă trebuie să plec.

O dau la o parte, iau lingura şi scufund restul spaghetelor în apă.

— Poţi să mă laşi aici. Sunt fată mare.

— Nu vreau să te las singură.

— De ce?

— Oamenii sunt mai deprimaţi în timpul nopţii. Aproape toate cazurile de sinucidere pe care le-am întâlnit au fost noaptea. Vrem doar… vrem să fii bine, Zara.

Dau focul la „mediu“ ca să nu dea apa clocotită pe-afară.

— De aceea m-a trimis mama aici? Credea că mă voi sinucide noaptea?

Betty mă priveşte încurcată.

— Îşi făcea griji pentru tine.

— Sunt fată mare, rostesc în batjocură. Mă descurc.

— Ţi-e dor de taică-tău.

— Bineînţeles că-mi e dor de tatăl meu!

Aţintesc lingura spre ea, într-un gest melodramatic, apoi o aşez lângă cafetieră.

— Asta nu-nseamnă că vreau să-mi iau viaţa, să mă trezesc că o bonă paramedic îmi stă toată ziulica pe cap.

Chipul lui Betty se întristează, dar trupul ei vânos se încordează, de parc-ar fi din oţel.

— Asta crezi tu despre mine?

— Nu. Îmi pare rău. Am fost răutăcioasă.

Înghit în sec şi-mi întorc privirile spre plită, să nu-i mai văd chipul cătrănit. Iau din nou lingura aia tâmpită şi încep să

amestec, de parcă mi-ar păsa cu adevărat ca spaghetele să nu se lipească între ele.

— Dacă vei fi chemată, aş putea să vin cu tine.

— Ar merge, oftează ea, dacă nu e ceva grav. N-ai voie să intri în clădire. Ai rămâne singură în ambulanţă. Unde mai pui că e ilegal.

— Ilegal?

— Să transporţi civili în ambulanţă.

Dau căldura mai tare şi mă-ntorc spre ea.

Betty surâde.

— Aş putea să-l chem pe băiatul acela, Nick, să stea cu tine.

— Nu!

— De ce? Nu-l placi? Am auzit că voi doi, Issie şi Devyn vă plimbaţi prin tot oraşul. Azi aţi fost la bibliotecă, nu-i aşa?

— Mă spionezi?

— Nu, dar e un orăşel mic. Veştile circulă iute.

Clatin din cap, iau câteva sticle şi deschid frigiderul.

— Nu cumva să-l suni pe Nick.

Betty ia câteva şerveţele de sub chiuvetă şi le aruncă pe masă.

— Probabil că nu voi primi niciun telefon.

La jumătatea cinei, telefonul lui Betty se-aprinde şi-ncepe să sune.

— La dracu'!

Ascultăm amândouă mesajul. Se pare că cineva a suferit un atac de cord la Y.

— Îmi pare rău. Stai aici până mă-ntorc, bine? Îl sun pe Nick imediat.

— Să nu cumva să faci asta!

— Ba da. Nu lăsa pe nimeni altcineva să intre. Vorbesc serios, Zara. La naiba!

Mă sărută pe creştetul capului şi îmi pune o brăţară pe mână, agitată ca un titirez.

— Maică-ta se gândeşte să ne facă o vizită.

Îmi ridic mâna. O brăţară de fier îmi atârnă de încheietură.

— Ce-i asta?

— Un mic cadou.

Îşi trage jacheta în grabă.

— Vin cât de repede pot. Nu-ţi bate capul, strâng eu.

— Nu-l suna pe Nick! insist şi pipăi metalul rece al brăţării.

Nu mă ascultă.

— Încuie uşa.

Aş putea să-mi scriu apelurile pentru Amnesty, dar nu fac asta.

Aş putea să-l sun pe Nick, să-i spun să nu mai vină. Nu fac nici asta.

— Aici 1. Sunt pe 10-23 la Y, se aude vocea lui Betty în staţia pe care-a lăsat-o pe tejghea.

Josie, dispecerul, îi răspunde.

— 10-4, unitatea 1. 10-23 la Y, ora 18.45.

10-23 înseamnă „la locul cu pricina" în limbaj poliţienesc sau de salvare. Alţii ar spune pur şi simplu că sunt acolo. Unitatea 1 e Betty. 18.45 e ora în stil milităresc. E cam tras de păr limbajul ăsta.

Deci Betty e la Y. E ora şase şi patruzeci şi cinci de minute seara, adică 18.45. De unde ştiu lucrurile astea? Betty a lăsat o listă cu zece astfel de coduri pe frigider. Jur că am memorat deja jumătate dintre ele. Maine mă transformă într-o ciudăţică.

Mă ridic de la masă, arunc farfuriile în chiuvetă şi încep să curăţ urmele de spaghete. Betty nu şi-a terminat porţia pentru că a fost nevoită să plece, aşa că mă răzgândesc şi pun ce-a mai rămas din porţia lui Betty în frigider, poate i-o fi foame mai târziu. Pe-a mea o fac însă lună. Nu-i distractiv să mănânci de unul singur. Mă uit pe fereastră la pădurea întunecată, ce luceşte sub razele lunii pline. Îmi place. Până şi zăpada sclipeşte frumos şi nu mai pare atât de îngheţată. Pun pariu că tipul e acolo… spiriduşul. Şi fac pariu că, dacă ies şi-l las să mă găsească, voi afla răspunsul la câteva întrebări. Nu sunt băiat, aşa că nu mă paşte niciun pericol.

Din staţie răsună glasul lui Betty.

— Voi fi 10-6, transport un bărbat, 45 de ani la Bangor. E CH3. 10-4?

Probleme cardiace. Înţepături în coşul pieptului. Ca tata.

— 10-4, rosteşte Josie la dispecerat.

— 10-4, comunic în staţie, de parcă m-ar auzi. Voi fi 10-6, voi alerga puţin, caut un spiriduş. 10-3?

Urc repede în camera mea şi mă-mbrac în hainele sport. Am o pereche de pantaloni strâmţi pentru vreme friguroasă şi o bluză sport ce absoarbe transpiraţia. Sudoarea provoacă senzaţia de frig. Scotocesc în dulapul lui Betty şi găsesc o căciulă de lână. Arăt groaznic cu ea – cu părul meu lung şi frumos îndesat acolo –, dar nu mă duc la un concurs de frumuseţe, Miss Maine sau mai ştiu eu ce. Ies să alerg puţin în bezna de-afară, ferită de privirile curioşilor. Asta până vine Nick, să nu uităm.

Ies să alerg şi poate să-l găsesc pe spiriduşul acela ce răpeşte copii. Îmi trag căciula pe cap, dar încremenesc în faţa oglinzii, care înfăţişează o versiune mai subţire şi mai palidă a Zarei. Până şi ochii par lipsiţi de viaţă. Albaştri, dar nu la fel de albaştri ca altădată. Dacă ar fi tata aici, mi-ar verifica temperatura şi m-ar obliga să mănânc supă de ceapă franţuzească. Dar nu trupul meu e beteag, ci acea cămăruţă din mine care acum e pustie, pentru că mi-a fost teamă să trăiesc şi să merg mai departe – o atitudine groaznică şi suficientă. Gândiţi-vă la toţi oamenii aceia închişi după gratii pentru ce – pentru idei, pentru că nu şi-au ţinut gura, pentru că gândesc diferit. Oamenii aceia ar da orice să poată continua, să meargă mai departe.

Există oare un nume pentru frica asta? Nu-s sigură. Ar trebui să caut, dar mă gândesc la tahofobie, frica de viteză, de-a te mişca iute.

Îmi revin din visare şi îmi leg şireturile la pantofii sport. E primul pas înainte, primul pas în vânătoarea de spiriduşi, primul pas în încercarea de a fi din nou stăpână pe viaţa mea. Ştiu că pot.

Îi trimit un mesaj lui Issie – spunându-i că am ieşit să alerg şi că ar trebui să mai căutăm informaţii pe internet în pauza de masă –, apoi îi trimit un mesaj lui Nick.

Am ieşit să alerg. Ne întâlnim PE DRUM.

Gata, mi-am acoperit spatele, acum pot să ies la vânătoare de spiriduşi.

Scotofobia
Teama de întuneric

Maică-mea se teme de întuneric.

Când eram mică, aveam becuri nocturne prin toată casa, nu doar în dormitorul meu şi la baie. Erau două pe coridorul de la etaj, unul în fiecare cameră pentru oaspeţi, unul în bucătărie, în sufragerie, în băile de la parter, în camera de zi, peste tot.

Odată, am întrebat-o de ce. Eram în bucătărie. Stăteam cocoţată pe tejghea, în pijamalele cu Elmo{6} şi-mi legănam picioarele, privind cum găteşte.

— De ce ţi-e frică de întuneric, mămico?

Făcea aluatul pentru clătite. Tocmai vărsase afinele în bol şi amesteca de zor.

— Nu mi-e frică de întuneric.

— Şi-atunci de ce avem atâtea becuri nocturne?

Lingura ei a lovit vasul mare de ceramică, desenat cu două brâie maronii.

— Ca să nu-ți fie ție frică.

— Nu mi-e frică de întuneric, am spus. Îmi place întunericul.

— Nu-i adevărat.

Atunci m-a străfulgerat cu privirea, schimonosită. A amestecat aluatul prea tare şi a distrus toate afinele.

— Clătitele au ieşit albastre, am observat.

Mama s-a uitat în vas şi a lăsat lingura să-i cadă din mână.

— Uups. Lasă, n-arată rău albastre.

Mi-a dat un pupic pe nas şi mi-a spus:

— Ascultă la mine, Zara. Sunt unele lucruri de care oamenii

ar trebui să se teamă.

— Cum ar fi întunericul?

Clătină din cap.

— Nu, mai degrabă absenţa luminii. Înţelegi?

Am dat din cap, dar n-am înţeles o iotă din ce spusese.

Trântesc uşa şi cobor treptele. Nu fac încălzire, nu mă întind. Pur şi simplu alerg la lumina lunii. Pe ferestrele casei au apărut flori de gheaţă. Aerul greu apasă pe crengile arborilor. Lumina lipseşte cu desăvârşire, dar mi-am prins o lanternă la cap, ca nu cumva să mă-mpiedic.

Aerul rece îmi sfâşie pieptul când alerg. Fiecare răsuflare este ca un pumnal în plămâni. Fiecare răsuflare înseamnă o decizie, dorinţa de a trăi, de a merge mai departe.

Odată ce renunţi să te mai gândeşti la ea, durerea amorţeşte. Nu te părăseşte de tot, dar parcă se retrage într-un cotlon, nu te mai macină atât de tare. Cred că acesta e cuvântul cel mai potrivit: te macină.

Respiraţia ar trebui să fie o treabă uşoară, dar nimic nu e uşor în Maine. Frigul îngreunează orice acţiune. Cu toate acestea, nu mă opresc din alergare; ies de pe alee şi o iau pe drumul mare. E mai uşor să fugi pe asfalt decât pe pământ, datorită plasamentului piciorului. Dar încheieturile sunt mai solicitate şi mai e teama de-a nu fi pândită.

Îmi întind picioarele şi iuţesc pasul, dar teama nu-mi dă pace. Aud o bufnitură în pădure, dar nu mă opresc. Maine m-a preschimbat într-o creatură extrem de sperioasă. N-am fost niciodată aşa o fricoasă. În Charleston alergam prin tot soiul de cartiere nesigure, dar nu-mi era frică.

Nu mai vreau să-mi fie frică!

— Dacă-i găseşti numele, nu mai are de ce să te înspăimânte, spunea tata mereu. Oamenii se tem de necunoscut.

Îmi întorc capul şi cercetez pădurea întunecată, dar nu zăresc nimic în afară de siluetele arborilor şi umbre.

Îmi închipui numai lupi şi urşi, dar singurii urşi din Maine sunt negri şi sunt îngroziţi de oameni. Departamentul de Peşti

şi Viaţă Sălbatică Maine jură că nu mai există lupi în regiune, doar coioţi. Ştiu pentru că am intrat pe site-ul lor după ce-am zărit acele amprente în zăpadă. I-am spus bunicii de ele. Ce-a zis?

— Le este teamă să recunoască faptul că mai există lupi pe-aici, dar toată lumea ştie că e adevărat. Dar nu-ţi face griji. Lupii se ţin departe de om.

Îmi repet în cap: *Lupii se ţin departe de om. Lupii se ţin departe de om.*

N-ajută la nimic.

Lupii se ţin departe de om. Spiriduşii atacă oamenii.

Sentimentul de teamă mă cuprinde din nou la nivelul palmelor.

Şi dintr-odată îl aud.

Numele meu.

— Zara.

Mă împiedic într-o piatră de pe banda de avarie de pe şosea şi mă împleticesc. Unde-s maşinile? Am uitat, Maine nu-i printre cele mai populate state din ţară, mai ales zona asta în care stă Betty.

Nu mă opresc, iuţesc pasul şi ciulesc urechile. Îl aud din nou. Pare un ecou care străbate fiecare arbore din pădure. Vine de pe ambele părţi ale drumului, din faţă, din spate, de peste tot, ca o şoaptă lină, poruncitoare.

— Zara. Vino la mine, Zara!

E o replică atât de răsuflată, scoasă parcă dintr-o operetă de duzină, încât nu pare deloc înspăimântătoare. Pe cine mint eu? Tremur de frică. La naiba! Lanaibalanaibalanaiba.

Am vrut să-l ademenesc. Mi-am făcut-o cu mâna mea. Dar acum ce fac? Frica mă împinge parcă de la spate, iar inima-mi bate nebuneşte, gata să-mi spargă pieptul. De ce? Un glas? O umbră? Am ieşit să-l găsesc, când colo, m-a găsit el pe mine.

Adevărul mă loveşte în moalele capului:

Tipul de la aeroport era real.

Senzaţia pe care am avut-o de fiecare dată când l-am văzut e la fel de reală.

La fel de reale sunt şi pulberea sau rândurile din cartea

aceea.

În văzduh se aude un fâlfâit de aripi puternice şi-mi înalţ privirile. Un vultur zboară deasupra mea şi se cuibăreşte pe ramurile unui copac. Capul lui alb luceşte în razele lunii.

— Sunt o proastă, îmi spun. Sunt atât de proastă. Probabil că am auzit doar vulturul.

Dacă ar fi tata aici, ar râde la cât de bleagă sunt. Şi eu râd de cât de bleagă sunt, dar nu mă opresc din alergare. Răsuflarea mi se înăspreşte. Încerc să mă concentrez la jocul picioarelor.

— Zara!

Mă opresc, cuprinsă de furie. La naiba cu citatele lui Booker T.

— Ce-i?

Mă plantez în mijlocul drumului şi aştept.

Aerul rece îmi dă fiori. Mă cutremur. Îmi încleştez pumnii.

— Ce vrei? strig. De ce mă urmăreşti?

Deschid ochii mari şi cercetez împrejurimile cu ajutorul lanternei. Ce încerc să găsesc? Un bărbat? Un bărbat într-un costum negru, european? Genul de individ care arată spre avioane şi care-ţi preschimbă pielea într-un carusel pentru păianjeni?

Pădurea pare să caute împreună cu mine. Crengile se apleacă, încercând să desluşească prezenţa misterioasă care-mi dă târcoale. Aud o mişcare în desiş. Înşfac un băţ de pe marginea drumului şi mă întorc în direcţia zgomotului. Lumina îmi urmează mişcările şi mijesc ochii. Nu e cu adevărat un zgomot, mai degrabă un sentiment, o senzaţie de mişcare.

— Nu mi-e teamă, zic cu ochii aţintiţi spre marginea drumului. Ieşi să vorbim. Am aflat câte ceva despre tine, dintr-o carte.

Glasul îmi tremură când vorbesc şi nici mâna în care ţin bățul nu e prea stabilă.

— Zara, rosteşte glasul. Vino la mine.

— Da, sigur.

— Te rog.

— Nu. Dacă vrei să vorbim, vino tu aici.

Vulturul scoate un ţipăt rău prevestitor. Aud un trosnet în spatele meu – probabil în pădure –, adică în direcţia opusă glasului. Mă răsucesc pe călcâie, gata să înfrunt orice: ţicniţi, urşi, lupi sau dinozauri.

— Ştiu că eşti un spiriduş împuţit şi dacă tu crezi că mă sperii eşti un prost! strig eu. Ştiu că te ţii după mine.

Pădurea e împietrită. Furnicăturile din piele dispar.

— Ce? Pleci acum? Te joci cu mine? Ce jalnic eşti!

Niciun răspuns.

— Dacă vrei să fiu regina ta idioată, nu te mai ascunde atâta. Ascultă bine la mine, domnu' Spiriduş, cât voi fi eu aici, nu vei mai tortura tu niciun băieţel! Ai priceput?

Furia-mi cuprinde viscerele şi încep să urlu, de parcă aş fi un actor ţicnit într-un meci de wrestling. Am venit aici pentru că *voiam* să-l găsesc, pentru că *voiam* să aflu adevărul, pentru că voiam să pun capăt acestei nebunii.

Lumina puternică a farurilor mă orbeşte pentru o clipă şi aud vuietul unui Mini Cooper. Ţiuitul claxonului mă face să sar în lături, în şanţul de la marginea drumului. O pietricică îmi zboară în obraz. Am nevoie de câteva secunde să înţeleg ce s-a întâmplat. Mă ridic în picioare. Băţul a rămas jos pe undeva. Lumea se învârte în jurul meu într-un vârtej de ceaţă. Lanterna îmi cade de pe cap şi nu reuşesc s-o găsesc.

— Zara!

Nick trânteşte portiera maşinii şi se repede spre mine. Nu-i disting trăsăturile din cauza luminii farurilor. E doar o siluetă masivă, dar aș recunoaşte silueta asta dintr-o mie.

— Ce faci aici? mă ia el la rost, cu mânie în glas.

— Am vrut să-l găsesc, îi şoptesc.

— Ce?

Îşi încleştează pumnii şi tremură de furie.

— Ce naiba ţi-a venit?

Mă fac cât un purice. Nimeni n-a ţipat vreodată la mine în aşa hal. Niciodată.

E atât de supărat că aproape mi-e teamă că mă va lovi. Mă ia de după mijloc şi mă conduce la maşină.

— Am vrut doar să pun capăt nebuniei. Am vrut să salvez

pe cineva, aşa cum n-am putut să-l salvez pe…

— Te duc acasă, rosteşte el, pe un ton mult mai liniştit.

De cum intru în maşină, mirosul de pin şi de apă sărată îmi inundă nările. E mirosul lui. Îmi duc mâna la obraz şi sângele mi se scurge pe degete.

Nick înşfacă un teanc de şerveţele şi le presează pe rană.

— E în ordine, spun eu.

Ochii lui spun o poveste diferită.

Degetele noastre se întrepătrund şi sunt străbătută de un val de energie, ca un şoc electric minunat. Cred că simte şi el tensiunea, pentru că-şi retrage imediat mâna. Se holbează la sângele de pe degete şi scrâşneşte din dinţi.

— Închide uşa! porunceşte el.

Mă execut.

Porneşte maşina şi o luăm spre casă. Drumul e scurt, dar nimeni nu rosteşte o vorbă şi între noi se lasă o tăcere apăsătoare.

Teama şi aşteptarea se preschimbă în groază.

Lângă mine Nick bate nervos cu degetele pe volan.

— Îmi spui şi mie ce s-a întâmplat? rupe el tăcerea într-un târziu.

Mă uit în continuare la drum. Luna atârnă deasupra noastră, aşteptând parcă ceva. Copacii sunt întunecaţi. Îmi pipăi capul, unde ar trebui să fie lanterna.

— Nu ştiu, reuşesc să îndrug. Cred că spiriduşul m-a urmărit şi mă chema pe nume, ca într-un film de groază, şi i-am strigat ceva, un vultur a ţipat, am mai strigat la el şi brusc a dispărut.

— Adică l-ai pus pe fugă? Asta vrei să zici?

— Nu ştiu.

— De ce ai mers acolo?

— Voiam să mă ia pe mine. Nu voiam ca tu sau Devyn, sau oricine altcineva să păţească ceva. Aşa că m-am gândit… Sună stupid, ştiu.

— Aveai de gând să te sacrifici pentru ceilalţi?

— Dar mi s-a făcut frică şi am dat înapoi.

Nick parchează pe aleea din faţa casei şi sare din Mini.

Deschid portiera, iar el mă ia de mijloc şi mă ridică, de parcă aş fi un copilaş sau o mireasă.

— Mă descurc, îl asigur, încercând să scap din strânsoarea lui. Pot să merg.

Nick mă priveşte neîncrezător, dar îmi dă drumul şi urmăreşte cum mă leagăn pe alee.

— Cred că ai suferit un şoc.

— Păi ce vrei, aproape că ai trecut peste mine.

— Stăteai în mijlocul drumului, argumentează el, băgându-mă înăuntru.

— Ai depăşit viteza legală, îl necăjesc eu.

Deschid uşa şi mă întorc.

— N-am depăşit viteza, insistă el, aranjându-şi şapca. Are inscripţionat un *B*, de la Bedford.

— Îmi pare rău, spun eu.

E adevărat. Mă sprijin de uşa tăcută, care nu te ceartă pentru comportamentul tău sau pentru cine ştie ce. Uşile au calitatea asta. Şerveţelul e deja îmbibat cu sânge. Îl ţin pe obraz. Nick mă priveşte neclintit.

— În Charleston ieşeam mereu seara.

— Aici nu suntem în Charleston.

— Mie-mi spui? râd eu.

— Zara, nu e nimic de râs.

Mă împinge cu delicateţe înăuntru.

— De ce, pentru că ne batem cu spiriduşii?

— Zara, nu-i de glumit.

Mă îndrept spre canapea, ştiind că numai prostia m-a împins la ieşirile astea de dictator smintit, dar încerc totuşi să păstrez o brumă de demnitate. Mă trântesc într-un colţ şi-mi odihnesc braţul pe reazem. Nick rămâne în picioare. Evident. De ce-ar vrea să mai zăbovească aici, să bea o ciocolată caldă cu mine, să discutăm despre oraşul ăsta idiot, nebun şi paranoic în care toţi fug de mănâncă pământul?

— Ei? reuşesc să spun. Nu pleci?

— I-am promis lui Betty.

Apoi strânge din dinţi şi rosteşte cu glas calm, dar forţat, ca un actor ce interpretează rolul unui poliţist:

— N-ai voie să ieşi după căderea întunericului.

— Nu sunt băiat.

— Zău? Hai pe bune?

Îşi descleştează fălcile:

— Cu toate astea, spiriduşul te doreşte.

— Aşa zici tu? Atunci de ce nu mă înhaţă odată? De ce mă tot cheamă pe nume?

Îmi dau şerveţelul jos. E plin de sânge.

— Poate asta-i regula. Nu ştiu. Am impresia că nu ştiu nimic.

Nick mă ridică de braţ şi mă conduce-n bucătărie, care miroase încă a spaghete. Apucă un prosop de bucătărie, îl umezeşte puţin şi îl aşază pe rană. Apa îmi şiroieşte pe faţă.

— Scuze, am uitat să-l storc, rosteşte el încurcat şi se face roşu ca racul.

Îl stoarce şi îl presează din nou pe rană. Atingerea lui e delicată şi ochii îi par mai blânzi. Mă aplec deasupra tejghelei şi mă uit la chipul lui. E atât de aproape de mine. Îmi cuprinde obrazul nevătămat cu cealaltă mână şi mă priveşte ţintă în ochi.

— Eşti o enigmă pentru mine, spune el.

Înghit în sec. Urmăreşte unduirea gâtului meu, apoi ochii îi cad pe prosopul aşezat pe rană.

— Încerci să mă scoţi din minţi? întreabă el.

— Nu.

Dacă mi-aş ţine mintea trează, nu mi-ar lua mult să-l descifrez. Dar vreau cu adevărat să încerc? Probabil.

— Betty te va omorî.

Degetul lui se plimbă uşor pe chipul meu, însă este de-ajuns ca să-mi provoace fiori de plăcere. Ceva se întâmplă aici, dar nu ştiu exact ce.

Îmi întind mâna.

— Mi-a fost frică. Mi-a fost frică înainte să vii. Mi s-a părut că am auzit… cred că mă scrântesc. Să fie cumva efectul Maine cel care îi terorizează pe oameni? Frigul pătrunde în creierele oamenilor şi îi împiedică să gândească raţional sau, nu ştiu, poate le îngheaţă neuronii?

Îmi pun lacăt limbii pentru că simt isteria strecurându-se în vocea mea. Gesticulez ca într-un film mut, încercând să-mi potrivesc cuvintele.

Nick clatină din cap, iar părul îi flutură ca unui câine.

— Nu te scrânteşti.

— Aşa mă simt.

— De ce?

— Pentru că… nu înţeleg ce se întâmplă. Întreabă-mă despre Darfur, pot să-ţi povestesc toată noaptea dacă vrei. Ştii câţi oameni au fost condamnaţi la moarte în Statele Unite? Ştiu şi asta. Dar nu pricep nici să mă tai ce caută nişte spiriduşi într-un orăşel de provincie din Maine.

— Nici eu nu pricep.

Oftez şi îmi duc mâna la obraz, apoi mă frec la ochi. Sunt epuizată. Podeaua se leagănă puţin cu mine, dar reuşesc cumva să mă-ntorc în camera de zi şi să mă trântesc pe canapea. Nick se aşază imediat lângă mine, îmi pune mâna pe umăr şi mă cercetează cu privirea. Nici nu l-am simţit apropiindu-se de mine.

— Sunt cam zăbăucă, zic. De aia mă comport ca o… ca o…

— Zăbăucă?

— Ştiu, e un cuvânt stupid. Maică-mea îl foloseşte tot timpul. Maică-mea m-a trimis aici, ştiai? Ea tot zicea „zăbăuc".

— Ţi-e dor de ea? mă întreabă, scoţând o pătură de lână din spatele canapelei.

— Da. A fost foarte curajoasă înainte să moară tata. Şi mie mi-ar plăcea să fiu curajoasă. Îţi plac fetele curajoase sau sperioase? Mereu m-am întrebat. Nu mă refer neapărat la tine, ci la bărbaţi în general. Sunt curajoasă?

— Eşti.

— Da, ce să-ţi spun. Mă simt taman pe dos.

— Adică… necurajoasă?

Mă înveleşte cu pătura şi se aşază lângă mine, foarte aproape de mine. Mă lipesc de el, pe negândite.

— Mă scoate din minţi că nu pot să-mi dau seama ce se-ntâmplă, spune el.

— Pentru că te simţi neputincios?

— Da, mărturiseşte, şi atinge aţa legată de degetul meu.

— Îi dăm noi de cap.

Inspir adânc mirosul lui de pin, de parcă aş sta lângă un pom de crăciun.

— Cât mai repede. E o nebunie.

— Mi-a fost frică, rostesc, cu gândul la glasul misterios.

— Mi-ai spus.

Mă ia de după umeri, la fel ca Blake Willey în clasa a VII-a, când ne-am dus să vedem un film cu Shrek.

Rămân nemişcată şi-mi muşc iute limba, să nu mai îndrug verzi şi uscate şi nu mă gândesc la ce-ar avea Ian de spus despre noi. Ian, care m-a invitat în oraş. Ian care, în ciuda prieteniei lui ciudate cu Megan, e mereu amabil, nu ca Nick.

Nick.

Nick, cu părul lui negru şi des.

Nick, cu ochii lui mari şi castanii.

Nick, cu dinţii lui albi şi drăguţi.

Nick, cu pieptul lui vânjos şi plămâni de oţel, cu care, de-ar sufla şi-ar răsufla mi-ar dărâma casa. Nu-mi pasă. Mă cuibăresc la pieptul lui cald, dar nu mă pot opri din tremurat. Îmi aduc aminte de pădure. Îmi forţez pleoapele, dar refuză să se deschidă. Păcat, Nick e atât de drăguţ când nu se răsteşte la mine.

— Mulţumesc că ai venit după mine, încerc să-i spun, dar buzele-mi sunt foarte ostenite şi abia se urnesc.

— Oricând, Zara. Vorbesc serios.

Cred că îmi miroase părul.

— Ştiu că mă urăşti şi toate astea, dar vreau să fim prieteni, îi spun cu ochii închişi.

— Nu te urăsc, spuse el. Nici pe departe.

— Atunci nu înţeleg. Suferi de partenofobie?

— Partenofobie?

— Ţi-e frică de fete.

— Eşti atât de ciudată.

Se lipeşte şi mai tare de mine, cu o strălucire diavolească în ochi, de parcă s-ar strădui să nu izbucnească în râs, şi-mi atinge părul. Nimeni nu m-a atins aşa vreodată, delicat şi

romantic, şi totuşi puternic…

— Nu mi-e frică de fete.

— Atunci de ce n-ai sărutat nicio fată până acum?

O scânteie se aprinde în ochii lui.

— Poate că n-am întâlnit fata potrivită.

— Am mai auzit replica asta.

Mă uit la buzele lui şi, dintr-un motiv bizar, spun din nou:

— Ar trebui să fim prieteni.

— De-acord cu tine.

Un val de căldură îmi străbate simţurile şi mă cuibăresc mai tare lângă el.

— Adică nu-s una dintre femeile alea enervante din filme care se îndrăgostesc de individ doar pentru că le-a salvat, mai ales că tu nu m-ai salvat azi, nu-i aşa?

— Dacă te-am salvat?

Simt contracţii în stomac.

— Nu contează.

Nick izbucneşte în râs.

— Termină, zic şi-l lovesc uşor în picior.

— Nu pot.

Trupul lui se scutură de râs şi pare cumva mai tânăr şi mai drăguţ. Odată, am fost cu tata la un film stupid despre NASCAR, iar pe tata l-a apucat damblaua. Se transformase într-un băieţel pentru care toate grijile de pe lume – gen facturi, eu sau drepturile omului – se risipiseră într-o glumă porcoasă.

Nick trage aer adânc în piept – atât de adânc că mă cufund cu el –, apoi răsuflă şi rosteşte cu glas atât de scăzut că abia îl aud.

— Nu vreau să păţeşti nimic, Zara. Nu vreau să se-atingă nimeni de tine.

Surâd.

— Bine, dar să ştii că nu-s genul acela de fată neajutorată care intră mereu în bucluc.

Şi adorm, ceea ce e fireşte ridicol, pentru că discuţia tocmai devenise interesantă.

Filofobia
Frica de a te îndrăgosti sau de a fi îndrăgostită

Mă trezesc a doua zi dimineaţă în pat. Nu pe canapea, ci în patul meu. Asta înseamnă că am visat totul! Nu? Da' de unde.

Îmi ating obrazul rănit. E pansat cu tifon şi leucoplast. Trupul mi-e amorţit. Am urme pe mână de la atenuarea căderii. Nu sunt foarte adânci, dar arată nostim. Nu este uşor să stau ridicată. Oasele îmi trosnesc de parcă aş fi alergat la maraton. Mă doare plexul. Cu greu, mă ridic din pat şi mă târăsc până la oglindă. Bandajul alb aproape că se pierde pe chipul meu alb. Probabil că Betty m-a îngrijit, dar nu-mi aduc aminte de Betty sau de plecarea lui Nick… numai numele mă face să roşesc. Doamne, i-am cerut să fim prieteni. Aşa ceva nu se face.

Catagelofobia e teama de a fi ridiculizat. E o fobie cât se poate de firească. O fobie pe care ar trebui s-o întreţin constant.

— Mereu în căutare de afecţiune, jalnică, îi reproşez reflecţiei mele hâde în oglindă.

Reflecţia îmi răspunde cu aceleaşi cuvinte.

Îmi trec degetele prin păr şi mă las păgubaşă.

Catagelofobia.

De ce să-mi pese? Nu găsesc niciun motiv ca să-mi pese de Nick. E doar un băiat drăguţ care aproape că m-a lovit cu maşina lui drăguţă. Desigur, inspiră confort, căldură şi siguranţă, dar nu-i deloc sigur. Ştiu asta. Bag mâna în foc. În plus, de ce s-ar simţi atras de mine? Fata care mă priveşte din oglindă e prea spălăcită, prea simplă şi are un ditamai

bandajul pe faţă. N-am stofă de supermodel, nici măcar stofă de Megan.

Îmi trag părul şi încerc să nu mă uit în oglindă, să nu-mi pese. Bunica îmi aşază o mână pe umăr şi tresar speriată.

— Zara?

Mă-ntorc şi mă sprijin de dulăpior. Mi-e teamă s-o privesc în ochi.

Betty mă mângâie pe păr, apoi rosteşte:

— Trebuie să te dai cu balsam, să nu ţi se mai încâlcească.

— Ştiu.

De-afară se aude lătrat de câini.

— Jigodii blestemate, mormăie ea, plimbându-şi privirile de la geam la mine.

— Fain băiat, Nick ăsta.

Mă uit la ea.

— Nu mă place.

— Serios? Tu pe cine încerci să convingi aicea? Când am intrat ieri, apăsa cu mâna bandajul pe obrazul tău, în timp ce tu dormeai şi băleai pe canapea.

— Băleam?

— Nu foarte mult, râde ea.

Îmi ascund chipul în palme. Aerul din cameră e stătut şi miroase a sânge închegat şi îndoială. Betty îmi îndepărtează mâinile. Faţa ei e numai zâmbet.

— Te place, Zara, chicoteşte ea. Te-a îngrijit. Asta fac bărbaţii când au o pasiune pentru cineva.

— Da, e evident că are funcţia „salvează femeile neajutorate“ înscrisă în gene, iar eu nu-s nici pe departe o femeie neajutorată, rostesc cu amărăciune.

Gustul amar al cuvintelor îmi rămâne pe limbă.

— Nici pe departe. Eşti prea preocupată să salvezi vieţile unor oameni pe care nici nu-i cunoşti, face semn spre teancul de hârţoage de la Amnesty International.

— Şi ce-i rău în asta?

— E un lucru bun, Zara. Este drept. Doar că… vezi tu, toţi avem nevoie de puţin ajutor din când în când. Asta nu înseamnă că suntem nevolnici.

— Dar nu mă place în sensul acela…

— Să ştii că nu-i ruşinos să admiţi că te place. E firesc să ai sentimente plăcute. Tatăl tău n-ar vrea să ne agăţăm vieţile în cuier.

Aşternuturile mele stau de-a valma pe saltea. Niciunul nu se află la locul potrivit. Încerc să le aranjez cumva. Teancul de cărţi şi de rapoarte Amnesty International se prăbuşeşte la picioarele mele. Cartea cu numele tatei e chiar deasupra, invitându-mă s-o răsfoiesc.

— Ce harababură e aici, mormăi, în timp ce încerc să refac turnul de cărţi. Îmi pare rău că sunt atât de dezordonată. Pun pariu că maică-mea era mult mai ordonată când aţi primit-o în casă.

— Aşa e, dar uita mereu să pună capacul la pasta de dinţi.

— Uită şi acuma!

Fac semn spre rapoartele despre drepturile omului, ca să subliniez ideea de mai devreme. Sunt o droaie de numere în rapoartele acelea, şi fiecare număr reprezintă suferinţa unui om, povestea unei persoane. Simt o durere în stomac şi las cartea pe morman, în schimb, o iau pe cea de la bibliotecă.

— Tata a împrumutat mai de mult cartea asta. Am găsit numele lui pe fişă.

Betty ia cartea şi se holbează la ea pentru o veşnicie.

— *N-aveți teamă, pe aici sunt tigri,* rosteşte ea cu glas şoptit.

— Crezi că el a scris asta?

O ating pe braţ şi o simt fragilă.

— Pare scrisul lui.

— Oare ce înseamnă?

— E o povestire de Ray Bradbury[7].

Numele nu-mi spune nimic. Betty observă imediat şi mă lămureşte:

— Un mare scriitor de science-fiction. Printre cei mai buni.

— Ah, n-am prea citit science-fiction.

— Hmmm.

Zâmbetul de pe chipul ei piere. Închide cartea şi mi-o dă înapoi. O ţin la piept pentru câteva clipe, deşi sunt conştientă de patetismul gestului. Însă cartea emană o aură aparte, ca şi

cum ar fi un mesaj lăsat de tata.

Betty mă ţintuieşte cu privirea.

— Ai ieşit singură azi-noapte.

Aşez cartea pe teancul de rapoarte şi rostesc spăsită:

— Ştiu, dar…

— Zara?

Glasul ei devine ameninţător. N-am răspuns suficient de iute.

— Îmi pare rău, rostesc repede. Le-am spus lui Nick şi lui Issie că ies. Mă rog, le-am trimis două mesaje, ca să nu încerce să mă oprească. Şi… aveam nevoie de răspunsuri.

— Şi te-ai gândit să cauţi răspunsuri în toiul nopţii? Ia o pernă.

Trag aer adânc în piept.

— Căutam pe cineva.

— Pe cine?

— Pe individul de pe marginea drumului. Pe care l-am văzut când m-ai adus de la aeroport, explic, făcându-mi în continuare de lucru cu aşternuturile.

Atingerea lor e răcoritoare, delicată şi fermă.

Betty chibzuieşte puţin.

— Proastă idee, Zara.

Mă ridic în capul oaselor.

— De ce?

Betty se opreşte din bătut o pernă.

— Individul ăla e periculos.

— Cum? De unde ştii că e periculos? În ce fel este periculos?

Se apleacă asupra patului şi începe să-l rearanjeze, vârând cu grijă colţurile cearşafului pe după saltea.

— Cred că el l-a răpit pe băiatul ăla.

— Şi eu cred acelaşi lucru. De ce nu-l arestăm?

— Înainte să arestezi pe cineva, mai trebuie să-l şi prinzi.

Supărarea ei se răsfrânge asupra pernei pe care o aranjează cu mişcări rapide, agresive. Părul ei alb străluceşte ca zăpada în razele soarelui.

— Şi nu lasă nicio urmă, niciun indiciu. Tot apare şi dispare. Mă mir că l-am văzut în seara aceea. Aş vrea să-l mai întâlnesc

o dată.

— De ce?

— Să pun mâna pe el, mârâie ea, şi pentru o secundă, Betty nu mai e Betty, ci o creatură sălbatică.

— Pe oricine răpeşte băieţi.

— Dar nu eşti sigură că el e făptaşul.

— Nu.

Ard de nerăbdare să le povestesc şi noilor mei prieteni, Nick, Issie şi Devyn.

— Vai, voi întârzia la şcoală.

— Te duc eu.

— Nu-i nevoie.

Mă întorc şi mă uit la ea. Are umeri laţi, de înotător, dar e subţirică. Nu ştiu cum rezistă o femeie, ajunsă la o vârstă, printre oamenii aceia care stau să moară.

— Fă-mi hatârul ăsta, surâde ea. Lasă-mă să fiu bunicuţă pentru o zi şi să am grijă de tine. Ce zici?

— Bine, zâmbesc şi eu. Dacă-mi faci cacao cu lapte.

— Era să uit, cred că ai făcut o comoţie mică.

— *Nu-i* adevărat.

— Ei, cum să nu?

*

Betty mă lasă în faţa şcolii. Mai stăm câteva secunde în parcare, deşi am întârziat deja şi mai trebuie să trec şi pe la doamna Nix.

— Mamei tale îi e dor de tine, Zara, rosteşte Betty din senin.

Simt o strângere de inimă.

— Da. Ştiai că unii se tem de urâţenie? Pe bune. E o teamă consemnată. Se numeşte cacofobie.

— Iar unii se tem să vorbească de mamele lor.

— Ha, m-ai prins.

— Nu-ţi mai da ochii peste cap, mă ceartă Betty, dar fără să ridice glasul.

Bate cu degetele pe volan.

— Mă îngrijorează puţin relaţia voastră. Am impresia că o eviţi.

Închid ochii, dar nu-i mai dau peste cap.

— Ea m-a alungat aici.

— Te-a trimis aici fiindcă îşi făcea griji pentru tine. Îţi pierduseşi pofta de viaţă.

Mă apucă de genunchi şi mă strânge cu dragoste. Pielea ei pare fragilă şi subţire.

— Cred că ţi-a mai revenit puţin pofta de viaţă.

Ridic o singură sprânceană, să-i arăt ce cred eu despre asta.

Mă loveşte peste genunchi şi râde.

— Ia te uită, talent curat. Hai, dă-i drumul.

Claxonează de rămas-bun şi pleacă să salveze lumea. Mă războiesc cu vântul rece şi reuşesc să intru în şcoală. Pornesc pe coridor, pe lângă vulturul mare de lemn şi autoportretele elevilor de la secţia de arte. Nu-mi place şcoala, dar mai bine aici decât să stau toată ziua singură, gândindu-mă la glasul din pădure.

Uşa secretariatului e închisă, dar o deschid şi mă aplec peste tejghea, aşteptând ca doamna Nix să mă observe. Momentan, fredonează şi fluieră un cântec country despre pierdut vremea şi condus maşini.

Îmi dreg glasul ca să ştie că sunt aici.

Funcţionează.

Doamna Nix se întoarce şi zâmbeşte.

— Zara!

Pune hârtiile pe birou şi vine la tejghea. Când îmi zăreşte bandajul, mă întreabă îngrijorată:

— Eşti bine, Zara?

Încuviinţez.

— Am căzut aseară, în timp ce alergam.

Doamna Nix clatină din cap şi îmi semnează permisiunea de întârziere.

— Sper că ţi-a spus bunica ta să-ţi porţi jacheta pe dos.

— Poftim?

Permisiunea îmi flutură în mână.

Privirile ei coboară încet asupra mea.

— Credeam că Betty te-a prevenit, rosteşte ea cu încetineală

exagerată.

Clatin din cap în semn că nu.

— Nici maică-ta?

— Nu, de ce-ar fi făcut una ca asta? întreb tot mai încurcată.

Ştiu că doamna Nix e o dulce, dar acum se comportă al naibii de ciudat, de parcă ea ar avea motive de mirare.

— Păi, cum de ce? Toată lumea se face că nu vede, dar a început din nou[8], mormăie ea.

Loveşte în tejghea şi dă peste o cutie de clame colorate, care se împrăştie pe podea, pe mascota şcolii.

— Vai, ce nătăfleaţă sunt!

Se apleacă şi începe să strângă clamele. Mă aplec şi eu s-o ajut, şi genunchii noştri se ating. Nu-mi vine să cred că a zis „nătăfleaţă".

— Staţi liniştită.

— Eşti o fată tare dulce, ca şi mama ta de altfel.

Se ridică în picioare.

— Mulţumesc de ajutor.

— Pentru puţin.

Îmi dau părul după urechi, pentru că îmi intra în ochi şi nu puteam s-o văd aşa cum îmi doream.

— Deci, de ce trebuie să-mi port jacheta pe dos?

Doamna Nix se îmbujorează şi dă din mână, de parcă n-ar fi mare lucru:

— Păi o porţi pe dos dacă mergi noaptea pe stradă, singură. Aşa umblă vorba din bătrâni. O superstiţie. Credeam că toţi au auzit de ea.

— De ce?

Se face şi mai roşie. Sună telefonul şi pare încântată să-l audă. Îmi face semn că pot să plec şi răspunde cu entuziasm forţat, profesional.

— Bună ziua, doamna Nix aici, secretara, cum pot să vă ajut în această zi frumoasă?

Îmi iau biletul şi plec.

Maine e tot mai ciudat, pe zi ce trece.

Mă întâlnesc cu Devyn după ora de spaniolă. Merg la braţ

cu Ian.

— Bună! Trebuie să vorbesc cu Zara puţin, spuse Devyn.

— Sigur, zice Ian, fără să încetinească.

— Între patru ochi.

— Ah, bâiguie Ian. Ne vedem mai târziu, Zara.

— Bine, spun, urmărindu-l cu privirea. Săracul băiat.

— Las' că se descurcă, spuse Devyn. Mă gândeam la carte. O ai la tine?

— Da. Îi arăt cartea.

— Mi-o împrumuţi, te rog?

Simt un nod în gât.

— Da… cum să nu.

— Voi avea grijă de ea, Zara. Promit. Ştiu că tatăl tău a scris în ea şi că are o însemnătate specială pentru tine.

Îi dau cartea şi ne continuăm drumul.

— Chiar atât de tare sare-n ochi?

— Şi pentru mine ar avea o însemnătate specială. Vreau doar s-o răsfoiesc când am puţin timp.

— Sigur. M-am gândit la citatul ăla despre tigri.

— Şi?

— Am senzaţia că e important.

— Ştiu.

Issie se apropie de noi, cu paşi apăsaţi.

— Sunt foarte supărată pe tine!

— Pe mine? fac eu.

Mă apucă de cot.

— Da, pe tine. *Ai alergat* singură azi-noapte. *Eşti* o idioată!

— Mulţumesc, Is, rostesc şi-mi retrag mâna.

— Putea să te răpească, spune ea, căutând sprijin în ochii lui Devyn.

— A fost o prostie mare, aprobă el. Ne-a povestit Nick ce s-a întâmplat, cu individul care te chema pe nume.

Tac. Issie se înmoaie, îşi pune braţul în jurul taliei mele.

— Ok.

— Nici…

— Nu vrem să devii o martiră, mi-o taie Is. Vom găsi împreună o soluţie. Fără martiri, nu, Devyn?

— Aşa-i. Ori toţi, ori niciunul.

— Uite, Zara, câtă lume s-a strâns, spune Is entuziasmată, ţopăind printre bănci.

Îmi plimb privirile prin sala de clasă unde am organizat întâlnirea Amnesty International. Nici urmă de Nick.

— Au venit zece oameni, Issie, oftez eu. Nu-i deloc mult. Sunt mii de oameni care au nevoie de ajutorul nostru.

Ian îmi face semn cu mâna. Zâmbeşte radios şi se apropie ţanţoş, de parcă el i-ar fi adus pe toţi zece, ceea ce probabil s-a şi întâmplat.

— Hai că nu-i rău zece oameni, zice Is. Hopa, uite cine vine.

— Măcar a venit, zic, împărţind pixuri şi plicuri timbrate. Spre deosebire de alţii.

Gândul că Nick n-a venit mă roade.

— Măcar *lui* îi pasă, adaug, când Ian e lângă noi.

— Hei, Zara. Văd că a venit ceva lume.

Mă uit furiş spre Issie, care-mi aruncă un „ţi-am zis eu“ din priviri.

— Sunt doar zece oameni.

— Pentru orăşelul ăsta, e ceva. La Key Club de pildă, dacă vin cinci oameni e sărbătoare. Te ajut să împărţi hârtiile alea?

— Da. Te rog.

Ce amabil e.

De-abia după ce am explicat cum stă treaba cu Amnesty International şi cei prezenţi încep să întocmească scrisori pentru eliberarea deţinuţilor politici, apare şi Nick.

Se aşază în banca din faţă, pentru că Ian se pusese deja lângă mine.

— Drăguţ din partea ta să ne vizitezi, Colt, îl persiflează Ian.

Dintr-odată, pare un şarpe, plin de solzi şi gata de atac. Nu-i de bine.

Issie îşi duce iute mâna la ochi, temându-se parcă să asiste la deznodământul sângeros.

Îi arunc o privire severă.

— Ai întârziat.

Nick se mulţumeşte să zâmbească. O crenguţă de molid îi atârnă de pulover.

— Am avut nişte treburi de rezolvat, rosteşte el pe-un ton morocănos, măsurându-l pe Ian din priviri.

Eu sunt alfa, ba nu, eu, par să-şi spună, cu umerii încordaţi şi pieptul împins.

— Sunt atât de înduioşători uneori, îi şopteşte Devyn lui Is, suficient de tare încât să-l auzim.

— Ştiu, îi şopteşte ea.

Nick îndepărtează crenguţa din pulover şi rosteşte cu glas liniştit:

— Suntem, nu-i aşa?

Apoi îmi zâmbeşte şi, cu toate că mi-e ruşine să recunosc, inima mi-o ia razna. Adesea, inima te trădează. De aceea, e perfect normal să fii cardiofobic, adică să-ți fie frică de inimă.

— Scuze că am întârziat. Spune-mi ce să fac, Zara, zice Nick, legănându-se nepăsător pe călcâie.

Ian e gata să facă pixul bucăţi, aşa că mă ridic iute şi îi înmânez un apel pentru Acţiune Urgentă şi nişte hârtie.

Afară, cerul e albastru şi luminos, genul de cer pe care pictorii îl redau mereu în lucrările lor, cerul care izbuteşte să-i dea unei fetiţe din Charleston ca mine un zâmbet pe buze. La ora de educaţie plastică mă uit pe geam la dansul culorilor pe frunzişul copacilor. Ar trebui să fac un colaj cu vulturi, dar gândurile mă poartă mereu spre deţinuţi politici şi spiriduşi.

Tai o bucată roşie de brocart şi o lipesc pe aripa stângă a vulturului. În timp ce lucrez, Nick intră în sală şi se aşază la masa de lângă mine.

— E-n regulă dacă stau aici?

Dau din cap.

Inima-mi face tumbe peste tumbe, în timp ce mintea e curioasă de ce s-a pus lângă mine. Sunt un milion de mese la care ar putea să stea, printre care şi cea la care stă de obicei. *Nu te entuziasma. Nu-i da o semnificaţie aparte. Probabil vrea să discute despre spiriduşi.*

Nick intră în debaraua cu materiale, îşi ia planşa şi o întinde

pe masă. E un lup care fuge prin pădure, făcut din hârtie creponată.

— Îmi place, îi spun.

— Şi-al tău e fain, zâmbeşte el.

Lucrăm în tăcere pentru un minut. Aş vrea să spună ceva. Orice. Ei, nu chiar tot ce-i trece prin cap, poate ceva drăguţ.

— Eşti prea tăcut, îmi iese porumbelul.

Nick izbucneşte în râs.

— Că tu nu eşti?

— Nu eu m-am aşezat lângă tine.

— Adevărat, dar *tu* mi-ai cerut aseară să fim prieteni, rosteşte, cu sclipiri în ochi.

— Şşş. Unele lucruri nu trebuie spuse de două ori.

Îşi duce mâna la inimă, de parcă l-aş fi rănit.

— Ce, vrei să zici că nu-i adevărat?

— Da, sunt ahtiată după afecţiune, asta ai înţeles.

— Nu-i adevărat.

— Ba da.

Zâmbeşte şi spune cu glas blând:

— Nu eşti ahtiată după afecţiune, Zara.

Decupez încă o bucată de hârtie şi îi rotunjesc colţurile cu un cuţit de modelism.

— Da, vezi să nu…, mormăi.

Mai lucrez puţin la proiect, mai învârt câteva rotiţe în creier şi rostesc:

— Unde mai pui că un prieten adevărat n-ar aduce niciodată în discuţie un subiect de care celuilalt îi e ruşine, datorită lamentabilului inerent.

Râde cu sughiţuri.

— Lamentabil inerent?

Mă prefac că îi înţep antebraţul cu cuţitul. Fireşte, profesoara observă şi agită un pistol de lipit în direcţia mea.

— Zara!

— Glumeam, spun eu.

— Trebuie să-l rog pe domnul Colt să se mute de-acolo? Puţină dragoste de după-amiază?[9]

Cei din jur chicotesc, nu râd, ci chicotesc. Sângele îmi

năvăleşte în obraji.

— Nu, e în regulă. Se potoleşte.

— S-o crezi tu, chicoteşte o fată cu părul franjurat.

Partenerul ei de lucru bate palma cu ea.

— Hai, la lucru toată lumea!

Profesoara îşi aranjează bluza, dezvăluind vârful sutienului.

— Să-i lăsăm pe Nick şi pe fata cea nouă în pace.

Sângele clocoteşte în mine şi înfig cuţitul într-o bucată de ziar.

— Urăsc să fiu fata cea nouă.

— De ce?

Mă uit la el şi încerc să-i ignor falca puternică, ochii căprui şi mâinile mari, dar nu răspund.

Mai petrecem un minut cu nasul în colaj. Prezenţa lui e nespus de apăsătoare şi am impresia că simt până şi căldura pe care-o emană. Îmi place.

— Azi-dimineaţă, doamna Nix s-a purtat tare ciudat. Mi-a spus să-mi port hainele pe dos dacă vreau să ies noaptea pe stradă.

— Ce?

— Ştiu, şi eu am avut aceeaşi reacţie, aşa că am căutat pe Google, spun eu.

— Aşa.

— Ei, se spune că spiriduşii îi confundă pe oameni, noaptea în pădure. Dar, dacă porţi hainele pe dos, eşti ferit de primejdie.

Nick lipeşte câteva hârtii.

— Curios. Face o pauză. Am discutat nişte lucruri cu Betty.

— Ştiu, mi-ai spus deja.

— Diseară, îţi va spune anumite chestii.

— De ce nu-mi spui tu acum?

— Pentru că…

— Pentru că…?

— S-ar putea să audă şi alţii, şopteşte el, arătând împrejur.

— Dă-mi măcar un indiciu.

— Hai, nu te bosumfla. Eşti prea dulce când faci botic.

Simt fluturaşi în stomac, dar chipul lui se întunecă şi dintr-

odată devine serios.

— Spune-mi acum, insist.

— Nici gând.

— Te rog!

— I-am promis lui Betty.

— Şi ce dacă?

— Nu vreau să-mi calc cuvântul.

— Fie.

Mă dau bătută.

Îmi fac totuşi curaj şi-i spun:

— Dacă tot suntem prieteni, ar trebui să ştiu mai multe despre tine.

— Dă-i drumul, mă invită el cu braţele deschise.

Şovăi o clipă.

— Cu ce se ocupă părinţii tăi?

— Fotografiază natura. Călătoresc mult.

— Unde?

— Peste tot. Chiar acum fac un film în Africa.

— Nu-mi vine să cred.

— Pe bune.

Încep să lipesc bucăţile de brocart şi vărs puţin lipici pe deget.

— Deci stai singur.

— Da.

Mă cutremur. Ce trist.

— Nu te simţi groaznic sau părăsit?

— Menirea mea e să fiu aici, clatină el din cap.

— Ce filosofic sună.

Ating rana şi încă doare. Mă întreb dacă Betty i-a spus mamei mele.

Citesc îngrijorare în ochii lui.

— Acesta e adevărul.

E clar că pentru el subiectul e fumat deja, dar insist, agasată de faptul că suntem atât de diferiţi.

— E bine să ştii unde îţi este locul, spun eu.

— Într-o bună zi, vei şti şi tu, Zara.

Ridic din umeri.

— Mă îndoiesc.

Mereu am avut prieteni în jur, dar niciodată n-am simţit că locul meu este printre ei. Mama spunea că e o senzaţie firească la vârsta mea. Ţin minte c-am luat foc când mi-a spus asta şi am plecat iute, neagră de supărare.

— Nu cred că-mi voi găsi vreodată locul, şoptesc.

Îmi iau privirile de la Nick şi mă uit la colaj. N-ar trebui să mă holbez la el tot timpul.

— Sunt genul de persoană care se acomodează foarte greu. Nu-i aşa grav.

— Sunt convins că vei reuşi până la urmă.

— Crezi?

— Sută la sută.

Face semn spre pensula de lipit.

— Mi-o împrumuţi puţin?

Ne întindem spre ea în acelaşi timp şi-n clipa în care degetele noastre se întâlnesc neoanele fluorescente de deasupra pâlpâie şi se sting.

Toţi protestează înfundat, deşi e suficientă lumină naturală ca să putem vedea, atâta doar că nu ne putem concentra pe detaliile mai fine.

Nick mă mângâie uşor, într-atât de uşor încât e greu să-mi dau seama dacă atingerea e reală. Inima-mi pâlpâie ca neoanele mai devreme, dar nu se stinge. Mă-ntorc şi-l privesc în ochi. El se apleacă şi îmi şopteşte:

— Va fi greu să fim doar prieteni.

Luminile se aprind.

— O micuţă cădere de tensiune, zâmbeşte profesoara şi deschide braţele. Bine ai venit în Maine, Zara, ţara penelor de curent.

— Am auzit că n-ai venit cu maşina ta, azi, îmi şopteşte Nick în ureche. Te duc eu, dacă vrei, după antrenamentul la cros.

— Bine, zic eu, încercând să-mi stăpânesc emoţia, deşi îmi vine să sar şi să ţopăi prin toată clasa de bucurie.

Nick mă duce acasă cu maşina.

*

Devyn ne aşteaptă la ieşirea din clasă.

— Ce s-a întâmplat? spuse Nick.

Brusc, se întunecă la chip.

— Issie e ok?

— Da, spune Devyn şi face semn să-l urmăm.

Părăsim coridorul principal şi găsim un cotlon mai retras, cu două uşi, una spre instalaţii, şi alta roşie, ce dă în cămăruţa cu provizii. Ne înghesuim toţi trei acolo, iar eu şi Nick ne lăsăm pe vine.

— E de rău, începe Devyn.

— Zi-ne odată.

— Sărută oameni, spuse Devyn.

Izbucnesc în râs.

— Cine sărută oameni?

— Spiriduşii, explică Devyn, ridicând cartea de la bibliotecă. Nu-i de glumit, Zara.

— Scuze, ai dreptate. Sărută oameni, repet şi mă uit la Nick, care n-a sărutat o fată în viaţa lui.

Devyn observă probabil că privirile-mi fug spre buzele lui Nick şi rosteşte enervat:

— Nu la sărutul ăsta mă refer. E un sărut vătămător, ce poate ucide.

— Un sărut zdravăn, zic eu.

— Zara…, mă avertizează Nick.

Ridic mâinile împăciuitor şi mă sprijin de perete.

— Scuze.

Devyn arată spre mine.

— Nu mă mai întrerupe şi nu mai încerca să-ţi ascunzi teama cu ironii nereuşite, chiar dacă-ţi apreciez simţul umorului. Cum spuneam, sărutul răpeşte femeii o parte din puterea sufletului, pe care mai apoi regele spiriduş o absoarbe. Şi femeia devine spiriduş.

— Ceea ce înseamnă că? întreabă Nick.

— Nu sunt sigur, continuă Devyn. Dar, dacă ea e pe de-a întregul om şi n-are sânge de spiriduş în ea, sărutul e mortal.

— Stai să-nţeleg, mă bag eu. Deci regele ăsta spiriduş sărută

o femeie care fie moare, fie devine regina lui. În ambele cazuri, o parte din sufletul ei îi revine lui?

— Exact.

— Ce aiurea, zic eu. Stai, ai spus *dacă* ea este pe de-a întregul om? Ce-ar mai putea să fie?

Devyn ridică din umeri.

— S-ar putea să aibă deja sânge de spiriduş. Scrie aici că mulţi oameni se trag din spiriduşi. Sau…

Îi aruncă o privire scurtă lui Nick.

— Ar putea fi lunatică.

— Iar mă iei cu lunatici? Vârcolaci?

Clatin dezamăgită din cap şi mă ridic. Brăţara îmi alunecă pe braţ.

— E absurd.

— Zara?

Nick se ridică şi mă prinde de mână.

— Te-ai convins deja de nişte lucruri absurde…

— Ştiu! Dar săruturi care-ţi răpesc sufletul? Sânge de spiriduş? Vârcolaci? E prea de tot.

Ridic cartea din poala lui Devyn şi mă îndepărtez.

— Totul este prea aiurea pentru mine.

Malaxofobia
Frica de flirt

Nick şi cu mine plecăm mai repede de la sport, pentru că îmi vâjâie capul de la izbitură.

— Pot s-o duc eu acasă, se oferă Ian, când vede că plecăm.

Nick ridică o mână.

— Nu, o duc eu.

Antrenorul Walsh ne aşteaptă în parcare, la capătul pistei. Stă sprijinit pe camioneta lui maro, cu planşeta în mână. Mă cântăreşte din priviri şi brusc renunţă la aerul de antrenor şi se îndoaie de spate.

— Nu te mai forţa atât de mult, Zara, rosteşte el, clătinând din cap.

— Nu m-am forţat.

Privirile lui stăruie asupra mea. Îi răspund la fel. Are puţină mizerie în colţul ochiului. Nu ştiu dacă ar trebui să-i spun sau să mă fac că nu văd.

— Ba da. Nu vii nici mâine la antrenament. E vina mea că am crezut că poţi alerga azi. Betty mă va omorî.

— Dar…

— Niciun dar. Du-o acasă, spune el arătând spre Nick.

Nick salută milităreşte.

— Da, să trăiţi!

— Nu te prinde sarcasmul, Colt, i-o întoarce antrenorul Walsh, dar nu-şi poate stăpâni zâmbetul.

Evident, e supărat doar pe mine, nu şi pe superatletul Nick Colt, febleţea tuturor profesorilor de sport din lume. Dacă aş fi fost băiat, m-ar fi lăsat să alerg mâine.

— Vreau să mă antrenez, domnule Walsh., Mă fac bine până mâine.

— Mâine nu va avea loc antrenamentul.

Ce absurd!

— Dar e trecut pe orar.

Walsh răsuflă puternic şi se scarpină în cap.

— Mai bine vă spun de pe-acuma. Tocmai am aflat că Jay Dahlberg a dispărut.

— A dispărut? întreb eu năucită.

Nick îmi ia mâna într-a lui.

— Aseară, după antrenamente, nu s-a mai întors acasă. Părinţii lui nu ştiu nimic de el.

Walsh se freacă la gât.

— Nu-i genul de băiat să fugă de-acasă.

— Poate apare el, îi aşez o mână pe umăr.

— Ceilalţi n-au apărut, spune el, gârbovindu-se şi mai mult.

Se freacă la ochi.

— Dumnezeule, speram să nu se mai întâmple.

Înghit în sec şi mă uit când la el, când la Nick. Sub picioare zăresc un ambalaj de Cheetos{10}, dar zâmbetul ghepardului e pătat de la atâta mizerie şi zăpadă. Aruncat, uitat. Mă aplec, ridic ambalajul şi îl vâr în buzunar, ameţită de gestul meu brusc.

Nick deschide portiera Mini Cooper-ului şi mă pofteşte înăuntru. Walsh îşi ridică privirile din planşetă şi strigă după mine:

— Să nu faci vreo prostie, Zara!

Mă grăbesc să intru în maşina lui Nick. Ce vrea să spună cu asta? Să nu fac vreo prostie? Pun rămăşag că lui Nick n-ar îndrăzni să-i spună aşa ceva. Dar, pentru că sunt o pacifistă, nu-i răspund.

Îmi leg centura de siguranţă, în timp ce Nick discută ceva cu profesorul. Doamne, a mai dispărut cineva.

Jay Dahlberg. Băiatul înalt cu păr bălai şi râs de tolomac. Pare un tip de treabă. Îl mai vedeam uneori cu Ian.

Arunc un ochi prin maşină. Aseară, aş fi avut ocazia, dar n-am fost atentă. Scaunele sunt de-un maro-închis ce se-

aseamănă cu sângele. Miroase a Nick, bărbătesc, a pădure. În jurul picioarelor zac aruncate câteva cărţi pentru şcoală. Cu vârful piciorului ating un smoc de blană maronie.

Nick a avut un câine. Are un vag iz de câine, dar îmi aduce mai degrabă aminte de brazi şi odorizante. Ridic o carte. E *Veşti Bune* a lui Edward Abbey, un roman post-apocaliptic. Interesant.

Dacă Nick e un spiriduş? Avea pulbere pe jachetă. Se spune că n-a sărutat niciodată o fată. Dacă e acolitul individului care mă tot urmăreşte? Asta este oare cuvântul potrivit? Acolit?

Las cartea pe podea.

Din câte-mi dau seama, Nick şi profesorul Walsh se ceartă. Întorc cheia în contact şi deschid geamul ca să trag cu urechea, dar nu înţeleg ce vorbesc.

Aerul rece năvăleşte înăuntru, pe pielea mea transpirată. Închid iute fereastra şi pornesc căldura. Briza caldă suflă smocul de blană sub scaunul meu.

Nick intră. Arată a om. E atât de uman.

— Ţi-a luat ceva, îl tachinez, alungând orice îndoială din minte.

Se încruntă şi iese din parcare cu spatele.

— Am avut o mică discuţie cu antrenorul.

— Părea că vă certaţi.

— Era doar o discuţie, rosteşte rar, apoi schimbă viteza şi demarează în trombă, de parcă ar veni uraganul în urma noastră.

— Cum zici tu.

— I-am spus că ar fi mai bine să anulăm antrenamentele. Fireşte, el nu-i de acord, fiindcă vrea să câştige cursa pe state.

Furia i se domoleşte şi apoi vorbeşte din nou.

— Treaba asta cu Jay Dahlberg mă scoate din minţi. N-am mai dormit de-o lună, de când a fost atacat Devyn. Încerc să-mi dau seama ce se întâmplă, dar nu reuşesc să desluşesc misterul. Spiriduşi! Cine naiba s-ar fi gândit la spiriduşi?

— Linişteşte-te, Nick.

Îi strâng mâna într-a mea.

— Nu e misiunea ta să salvezi lumea.

— Dar trebuie să încerc.

Scoate un răget profund, de luptător furios de wrestling. Venele stau să-i plesnească.

— Încerc, înţelegi? Chiar mă străduiesc să fac ceva.

— De ce te străduieşti?

Mă ţine în continuare de mână. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei.

— Dar tu de ce te străduieşti atâta?

Un val de furie venit adânc îmi zguduie trupul. Şi sunt surprinsă, pentru că nu eram conştientă de insistenţa lui.

— Pentru că n-am putut să-l salvez pe tata. Na! Ai aflat. Eşti fericit acuma?

Încerc să-mi trag mâna, dar el mă strânge mai tare. Trage pe dreapta şi opreşte.

— Nu, nu sunt fericit. Dar mă simt onorat că ai împărtăşit totuşi asta cu mine. Conturul fălcii lui e parcă tras cu rigla, iar ochii lui sunt adânci, ca un arbore cu scoarţa cutată.

— Îmi pare rău. Nu ştiu de ce sunt atât de furioasă.

— Stai liniştită.

Degetul lui mare se plimbă pe mâna mea nezgâriată. Îşi dă jos centura de siguranţă şi se întoarce spre mine, obturând complet geamul din stânga şoferului. Sfinte Doamne, cât de mare e. Ţine stânga pe volan, iar dreapta şi-o petrece pe după scaune. Degetele lui solide bat un ritm în scaun. Mă întorc spre el.

— Ce-ţi mai face mâna? mă întreabă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Bine.

— Şi capul?

— Bine.

Vreau răspunsuri.

— Nu schimba subiectul.

Pe buzele lui înfloreşte un zâmbet.

— Ei, şi tu acuma. Majoritatea fetelor de-aici ar profita de ocazie să-mi împuie capul cu problemele lor, cu ce țoale şi-au mai cumpărat şi cum le stresează părinţii.

— Nu fac parte din acea majoritate.

— Îmi dau seama.

— Nu cer mila altora.

Nick ridică din sprâncene, iar eu îmi întorc mâna să-i arăt zgârieturile. Nu este grav deloc, doar nişte linii superficiale. Mă prinde de încheietură şi nu-mi pot înăbuşi fiorii. Degetele lui îşi mai slăbesc strânsoarea?

— Ştii cu ce seamănă liniile astea? întrebă el.

Clatin din cap.

— Seamănă cu runa pentru protecţie, rosteşte el, plimbându-şi degetele pe deasupra zgârieturilor, atent să nu le atingă.

— Ştii despre rune?

Sunt năucită. La prima vedere, ai spune că doar sport şi sală are în cap. Dar are o carte de Edward Abbey. Cine e tipul ăsta?

— Dar tu? mă întreabă el.

Mă năpădeşte tristeţea. Mi-o aduc aminte pe mama, încercând să-mi descifreze viitorul într-o grămăjoară de oscioare colorate, pe masa de cafea, povestindu-mi în glumă despre iubiţii pe care-i voi avea odată. Apoi venea tata şi încerca să vadă viitorul umanităţii în acel pumn de oscioare.

Înghit în sec.

— Mamei îi plăceau runele. Şi tatăl meu se pricepea bine, tatăl meu vitreg adică.

— Fiul lui Betty?

— Da.

Îmi retrag mâna şi o aşez în poală. Brusc, îmi dau seama că iar mă duce de nas.

— Iar ai schimbat subiectul.

Ridică din umeri, însă nu dă semne că i-ar părea rău.

— Nu-i corect, spun eu.

— Vrei să joc corect?

— Eroii trebuie să fie corecţi.

— Eroii?

— Nu asta încerci tu să fii? Domnul Salvator?

Mă joc cu butoanele care reglează aerul şi temperatura din Mini. Închid şi deschid aeratoarele. Culeg pe-un deget praful aşternut pe bord.

— Bine. Întreabă-mă ce vrei, cedează domnul Colac de Salvare.

— Mă laşi? zic, încântată.

Un milion de întrebări îmi încolţesc în gând. Ce a păţit Devyn? De ce e Maine atât de friguros? De ce se certa cu profesorul de sport? Cum îi putem găsi pe Jay Dahlberg sau pe Beardsley? De ce suferă de complexul eroului? Însă nu întreb aşa ceva. Pun cea mai stupidă, superficială întrebare posibilă. Pur şi simplu îmi răsare pe limbă şi nu se încăpăţânează să plece. Nu sunt mândră de ea. Trasez o linie pe bord. Începe să se curbeze, ca o inimioară. Mă opresc şi dau drumul întrebării.

— Mă placi? Ştii tu, mă *placi* în sensul ăla?

Un fior îmi străbate trupul şi-mi acopăr faţa cu mâinile. Mirosul de sânge şi praf îmi pătrunde în nas. Ceva se spulberă în mine. Ce să fie? A, ştiu, orice urmă de demnitate aş mai putea avea.

— Pot să-mi retrag întrebarea? întreb cu sfioşenie de după mâini.

— Nu, răspunde el cu glas înfundat şi cald.

Arunc o privire printre degete.

— Nu, nu pot să-mi retrag întrebarea sau nu, nu mă placi?

Îşi înfăşoară degetele în jurul alor mele şi-mi trage mâinile de pe faţă, ca să mă poată privi, bănuiesc, sau să-l pot privi.

— Nu, nu poţi să baţi în retragere. Deja ai întrebat, rosteşte pe un ton adânc, călduros şi încărcat de atâtea semnificaţii încât nu mai pot să mă supăr.

Asta va să zică înseamnă „a te topi". Tremur ca o piftie.

— O… bine, spun eu.

În gât mi se formează un nod atât de mare încât aproape mă sufocă. Ochii lui căprui sunt atât de adânci şi… Cum pot să fie ochii unui bărbat într-atât de frumoşi, de splendizi, atât de plini de mistere pe care vreau să le descopăr?

— Deci, care e răspunsul tău? îmi şoptesc eu întrebarea, temându-mă că o voi da în bară.

Face ochii mari pentru o clipă. Îmi ţin răsuflarea.

— Te plac, Zara, spune el.

Expir îndelung. Ceva bucurie poate se revarsă în mine. Îmi

amintesc când mi-am culcat capul pe pieptul lui, pe canapea. Ce senzaţie de bine, de ocrotire. Oare să nu-mi fi închipuit asta? Poate contuzia nu mi-a dereglat total simţurile? Poate că speranţele nu-mi năzuiau spre ceva de neatins?

Vântul mătură nişte frunze moarte de pe drum.

— Mă placi? repet eu, căci vreau să fiu foarte, foarte sigură că l-am auzit bine.

Nu e un lucru pe care să-l înţelegi greşit fără să-ţi prea pese.

El încuviinţează şi spune:

— Foarte mult.

— Mă placi *foarte* mult?

Îmi lasă mâinile şi-mi atinge obrazul.

— Chiar prea mult.

— Prea mult? Aşa ceva nu se poate, răspund eu cu vocea forţat de calmă.

— Dac-ai ști tu numai…

— Atunci spune-mi.

Se apleacă spre mine. Un centimetru, altul, o, Doamne. Da. Cred că are să mă sărute. Bine. Binee. Încă un centimetru. Oricum, nu e spiriduş, nu-i aşa?

Tresare dintr-odată şi se îndreaptă de spate, încordat. Ochii i se rotesc, căutând înfrigurați ceva în afara maşinii. Nările i se lărgesc, ca şi cum ar fi respins mirosul părului meu, apoi îmi trânteşte:

— Du-te în casă, acum. Trebuie să plec.

— Să pleci? Unde?

Ce naiba? Ce s-a întâmplat tocmai acum? N-avea de gând să mă sărute? Mi-am imaginat eu asta? Inima-mi zvâcneşte puternic, apoi cade-n tăcere. Nici nu sunt sigură dacă mai bate. Simt o gaură prea mare în locul ei. Nu mă place deloc… nu-i aşa?

Vreau să-l apuc de braţ, să-l fac să stea, însă nu o fac. În niciun caz. Nu sunt atât de patetică.

— Unde te duci?

— În pădure. Vin imediat.

Coboară în grabă din maşină şi goneşte înspre pădure, fără măcar să închidă portiera. Ies după el, închid portiera după

mine şi alerg de partea cealaltă a maşinii.

— Nick? Ce e?

— Intră în casă. Să nu dai drumul nimănui în afară de mine şi Betty. Mă întorc imediat.

Îmi aruncă vorbele astea peste umăr, însă nu-şi încetineşte ritmul. Dumnezeule, e rapid, mai rapid decât la cursa de cros sau în sală, are o viteză aproape supraomenească. Cred că e chiar mai rapid decât Ian.

Totul se năruieşte în mine, toate organele interne îmi cad, cedează însă nu e durerea surdă care mă însoţise în ultimele luni. Nu. E aceeaşi durere pe care o simţisem la moartea tatălui meu: ascuţită, sfredelitoare, mistuindu-mi întreaga fiinţă.

— Mă voi întoarce, strigă el, citindu-mi cumva gândurile şi apoi dispare printre copaci, înghiţit de desimea pădurii, de întunecime.

Închid portiera şi încep să tremur. Soarele stă să apună.

— Intră în casă, Zara! strigă încă o dată.

Nu-l mai văd, însă glasul lui ajunge la mine, stins şi îndepărtat.

— Intră în casă.

Mă supun.

Monofobia
Teama de a fi singur

Îmi spun că ar trebui să petrec următoarea oră în casa lui Betty găsindu-mi diverse treburi de făcut, fără să-mi fac prea multe griji. Nu merge. Spaima îşi sapă vizuină în pieptul meu şi se cuibăreşte acolo. Dacă dispare, ca Jay Dahlberg şi Brian Beardsley? De ce nu l-am întrebat despre asta în maşină? E atât de oribil încât nu vreau să mă mai gândesc la asta.

Pun nişte piure la încălzit în cuptor şi încep lucrul la o scrisoare despre Vadivel şi Valarmathi Jasikaran din Sri Lanka. Poliţia i-a arestat fără să-i pună sub acuzare. Valarmathi a fost operată înainte să fie arestată. Ea ar putea muri. Au rămas închişi acolo, fără a fi acuzaţi de ceva, probabil torturaţi şi singuri.

Încep să scriu, clocotind de supărare. Degetele strâng stiloul atât de tare încât rana de la mână îmi pulsează de durere, dar nu-mi pasă. E nimic în comparaţie cu situaţia prin care trece Jasikarans acum, cu cea prin care ar putea Jay Dahlberg să treacă. Cu ce Nick… Nu. Nick e în siguranţă.

Încă nu înţeleg cum oamenii îşi pot face aşa ceva unul altuia. Cum putem trăi ştiind că facem lucrurile astea? Cum să nu ajutăm? Nick e singur în pădure.

Iar eu sunt aici şi ce fac? Scriu o scrisoare.

Îmi trebuie un plan.

Bine. Dacă spiriduşii chiar există, trebuie să fie o cale prin care să-i învingem, îmi spun eu.

Mă conectez la internet. Îmi ia enorm, fiindcă Betty are conexiune dial-up. Intru în sfârşit pe net şi tastez „luptă cu

spiriduşii“. Puzderie de site-uri pentru jocuri pe calculator. Abia la pagina opt găsesc ceva mai util.

Trec peste explicaţiile că spiriduşii nu-s totuna cu Clopoţica, ci nişte creaturi foarte periculoase de care să ne ferim. Pufnesc enervată. Apoi găsesc ce căutam:

> Unicul lucru la care spiriduşii sunt vulnerabili este fierul. Fierul se poate găsi în oţel. Este un compus esenţial pentru şinele de cale ferată, zgârie-nori, maşini. Spiriduşii evită fierul cu orice preţ.

Înţeleg în sfârşit de ce îşi au bârlogul aici. Majoritatea clădirilor sunt din lemn, cu schelet din bârne de lemn, nu de oţel. Nu există zgârie-nori, doar copaci. Nici măcar maşini nu prea sunt, căci nu are cine să le conducă.

Abia aştept să-i spun lui Nick, dar mai întâi trebuie să-l găsesc. Bine. Fierul e componentul de bază al oţelului.

Îmi plimb ochii prin cameră şi-i opresc pe soba cu cadru de fier. Nu am cum să car aşa ceva pe post de armă. Însă pot lua vătraiul cu care întoarcem lemnele.

Încerc să mă grăbesc. Sun la ambulanţe şi cer să vorbesc cu Betty, care se deplasase în Trenton, unde un camion cu lemne s-a ciocnit cu o dubiță.

— Va fi ocupată pentru ceva timp, mă informează Josie.

— Bine. Atunci spuneţi-i să mă sune. Spuneţi-i că a sunat-o Zara.

— Sigur, dragă. Îi voi transmite mesajul.

Iată-mă deci acasă, singură cu o mie de întrebări învârtindu-mi-se în cap şi zero răspunsuri.

Ies pe verandă, ascultând. Nu se aude nici măcar un tril de pasăre. Vântul şuieră şi goneşte printre ramuri. Un con de pin cade pe acoperiş şi se rostogoleşte la picioarele mele. E de-ajuns încât să mă bage în sperieţi. Vătraiul îmi tremură în mână.

— Bleago, mă dojenesc.

Merg până la maşina lui Nick şi deschid cu mâna rănită portiera. Totul miroase a el. Îmi plimb degetele pe volan. Ceva în sinea mea începe din nou să pulseze şi nu în sensul bun al

cuvântului. Nu vreau să fie în pericol. Îmi trag mâna de pe volan. Ceva mă pişcă. Ciudat, sunt liniile care formează runa de protecţie. Mă întorc roată, să văd dacă e ceva în jurul meu. O sumedenie de înţepături mi se furişează prin mână şi pe braţ, dând năvală spre inimă.

— Nick? şoptesc eu.

Îmi dau la o parte părul de pe faţă. Vântul îl aduce înapoi. Iau un elastic de pe încheietură şi-mi prind părul în coadă. Soarele aproape că a apus după copaci. Aruncă o sclipire portocalie, un ultim efort împotriva nopţii.

— Nick? întreb mai tare.

Nimic. Încerc şi mai tare.

— Nick? Eşti acolo?

Chiar atunci aud urletul sălbatic al unui câine. Încremenesc.

Apoi aud ceva chiar mai rău. De la marginea pădurii vine o şoaptă răguşită. Nu e vocea lui Nick, însă o recunosc. Am auzit-o noaptea trecută, când alergam.

— Zara. Vino la mine.

Fonofobia
Teama de zgomote sau voci

Fac un pas spre voce, doar unul.

— Nick?

— Zara…

Mă opresc şi mă uit împrejur. Norii se întunecă odată cu soarele în amurg, căpătând un aspect sumbru şi poate chiar periculos. Copacii se pleacă-n bătaia vântului, cei mai tineri aproape să se îndoaie. Îmi încrucişez braţele pe piept, încercând să alung senzaţia de păianjeni mişunându-mi pe piele.

— Zara…

— Nick, tu eşti?

Niciun răspuns.

— Cine eşti? strig eu.

— Vino la mine.

— Spune-mi cine eşti!

— Zara…

Bat cu piciorul în pământ.

— Uite ce e. Chestia asta e stupidă. Spune-mi cine eşti şi vin, bine? Dar te previn că, dacă i-ai făcut ceva lui Nick… sau dacă eşti Nick care a luat-o razna, nu voi fi prea fericită.

Cuvintele îmi plutesc ca un avertisment în aerul rece. Coşul pieptului mi se încălzeşte, de cred că am luat foc. Mânia are un asemenea efect.

— Zara…

— Da' mai lasă-mă odată, că-mi ştiu numele! ţip, arzând de supărare. E ridicol deja.

Fără să mai stau pe gânduri, mă avânt în pădure, animată de furie, gata să iau pe cineva la bătaie, deşi nu m-am mai bătut cu nimeni. Friedrich Nietzsche a scris odată: „Cel ce luptă cu monştrii trebuie să fie precaut, căci altfel devine el însuşi un monstru“.

Alerg aproape cincizeci de paşi printre copaci şi apoi mă opresc, patinând pe suprafaţa dură. Fac exact ce toţi ceilalţi mi-au spus să nu fac, încălcându-mi şi promisiunea faţă de Nick. Aproape ţip.

Mi-e ciudă pe mine, pe voce, pe Nick. Strâng vătraiul în mână. Deodată, vocea şopteşte din urma mea:

— Aproape ai ajuns, Zara. Nu te opri.

Mă rotesc pe călcâie. Nu văd nimic printre trunchiurile de copac.

— Unde eşti?

Niciun răspuns.

— Cine eşti?

— Ştii tu.

De astă dată, vocea vine din dreapta. Mă întorc. Nu sună ca Nick. E un glas mai bătrân, mai viclean.

— De unde-mi ştii numele? întreb, ciulind urechile.

— Ţi-am ştiut întotdeauna numele, prinţesă.

Zara înseamnă prinţesă. Fie. Nu-mi pasă ce înseamnă numele meu. Fug spre locul de unde mi se pare că a venit vocea, sărind peste pietre, rădăcini de copac şi conuri de pin.

— Unde eşti?

Nimic nu întrerupe şirul nesfârşit de trunchiuri, nu tu fâşie de haină, nu tu ochi sau păr. Copaci cât vezi cu ochii. Copaci. Copaci. Copaci. Mă întorc, uitându-mă după casă, care ar trebui să fie undeva în dreapta, doar că nu e. Numai copaci. La naiba, în pădure e beznă.

Teama îmi înşfacă stomacul ca o gheară, însă nu doar pentru soarta lui Nick. E şi teamă pentru mine. Nu pot să mă pierd. Nu pot să mă rătăcesc atât de repede.

— Unde eşti?

— Pe-aici, se aude vocea, de astă dată din stânga mea.

Mă duc glonţ după ea, printre copaci, intrând tot mai adânc

în întunericul ce se întețește. E aproape noapte.

— Tu l-ai luat pe Nick? Pentru că jur pe toți sfinții că-ți tăbăcesc curu' dacă l-ai luat pe Nick.

Ajung într-un mic luminiș, străjuit de un cerc de molizi scunzi. Neaua începe să cadă din cer. Mă opresc, singură în mijlocul luminișului, sub zăpada care cade din ce în ce mai tare.

— Încerci să mă faci să mă rătăcesc, spun eu.

Îmi încleștez pumnii însă îi deschid imediat. Nu vreau să-i dau de știre că mi-e teamă. Nu îmi va fi frică.

— Mă enervezi la culme!

Niciun răspuns.

— Nu ești doar în închipuirea mea!

Tot nimic.

Inima-mi zvâcnește mai să-mi iasă prin stern. Există un nume pentru ce simt, pentru teama de voci. Dar nu-mi aduc aminte. La naiba!

Fobofobia – teama de fobii.

Fotoaugliafobia – teama de lumini îndreptate spre tine.

Fotofobia – teama de lumină.

Fonofobia – teama de zgomote sau voci.

Asta era. Și care e următoare teamă, în ordine alfabetică?

Fronemofobia – teama de a gândi.

Nu mi-e frică să gândesc. Gândirea mă liniștește. Încerc să-mi dau seama unde e liziera pădurii. Unde sunt?

În pădure.

Unde e Nick?

Nu am nici cea mai mică idee. Refuz să cred că a fost luat.

Unde e vocea?

Îmi caut celularul în buzunar. Îmi dau seama că l-am lăsat în geantă. Cum de nu m-am gândit la asta? Sunt într-o pădure întunecată, demnă de un roman de Stephen King, urmărind glasul unui spiriduș psihopat, al unui criminal în serie și *nu îmi aduc* telefonul mobil.

Printre buze îmi scapă un sunet gutural, temător, patetic. Înghit și mă îndrept de spate. Nu se va termina așa. Nu am de gând să mor ca o plângăcioasă, așteptând ca ucigașul să-mi

vină de hac.

Neaua se aşază pe molizi. Îmi atinge părul, îmi căptuşeşte jacheta şi pantalonii, îmi acoperă pantofii sport. Se prăvăleşte cu asemenea iuţeală încât deja începe să acopere pământul, ceea ce înseamnă că şi el, şi eu vom lăsa urme de paşi.

— Zara, spune din nou vocea. Vino la mine.

Clatin din cap. Am fost absolut iraţională. Nu am de gând să înrăutăţesc lucrurile.

— Nu.

Îmi şterg zăpada de pe faţă.

Pe-aici.

Îmi acopăr urechile şi refuz să mă mai mişc.

— M-am pierdut. Din cauza ta, spun cu voce slabă. Numai un nemernic mi-ar face aşa ceva.

Chiar atunci aud ceva: un hohot amuzat şi, pe lângă râsetul lui, altceva… un urlet. Un urlet de lup? E al unui câine. Trebuie să fie un câine, fiindcă mintea mea refuză să ia în considerare prezenţa unui lup în apropiere.

Ascult din nou. Poate cărţile acelea pe care le citeam în clasa a IV-a, unde ciobăneşti germani şi saint-bernarzi apăreau întotdeauna în ajutorul oamenilor aflaţi în primejdie… poate era ceva adevăr în cărţile alea. Poate un căţel va veni să mă salveze de oricine sau orice ar fi cel care m-a atras aici. Poate că va avea chiar şi un butoiaş de bere la gât. Nu-mi pasă. Acum, m-aş mulţumi chiar şi cu un vârcolac. M-aş mulţumi cu orice.

Alerg spre locul de unde a venit urletul, căutând cu privirea o blană prietenoasă sau nişte fălci pline de bale. Aud un altul, mai aproape, de undeva din spatele meu. Mă reped spre el, neluând în seamă omătul care ascunsese deja sub pătura sa pietre şi rădăcini de copac, mici capcane la fiecare pas.

Mă opresc să-mi recapăt suflul. Nu am nicio idee unde mă aflu. Capul îmi vâjâie de la contuzia „minoră“.

Inspiră, Zara.

Expiră, Zara.

Enumeră-ţi fobiile.

Nu pot.

Nu mă pot gândi la niciuna.

Inspiră.

Doamna Nix!

A spus că, dacă-ţi îmbraci haina pe dos, nu te rătăceşti. Sigur, e o bătrânănă cam excentrică şi asta e o superstiţie stupidă, dar sunt dispusă s-o fac. Acum, sunt dispusă să fac multe lucruri.

Îmi dau jacheta jos şi o întorc pe dos. Apoi trag hanoracul de pe mine şi îl întorc la rându-i. Realizez cât de inconfortabil e să porţi haine pe dos.

— Mai rău nu se poate, bombăn eu şi-mi reîncep fuga.

Nu sunt sigură cât timp alerg prin pădure. Alerg orbeşte, lovindu-mă de copaci, prinzându-mi părul în ramuri joase, ţinându-mă cumva pe picioare, cu durerea de cap ameninţând să-mi iasă prin scalp.

Aud glasul câinelui. Îl urmăresc, apropiindu-mă tot mai mult, până când – ca prin minune – scap din pădure. Sunt din nou pe peluza din faţa casei.

Ridic pumnul în aer. Aş pupa pământul dacă n-ar fi înzăpezit. Am reuşit. Am reuşit. Am reuşit!

Ura pentru mine! Ura pentru câini! Fac un mic dans de victorie, demn de orice jucător de fotbal american.

Apoi arunc o privire împrejur. Lumina de pe verandă e încă aprinsă. Camioneta bunicii Betty încă lipseşte şi Mini-ul e încă parcat acolo, acoperit de nea. Nicio urmă de pas. Cu un nod în gât, mă întorc să văd cumva dacă insul care-mi ştia numele mă urmărise. Numai copaci cât văd cu ochii.

— Nick?

Numele său răsună ca o întrebare îngrijorată în aerul încărcat de zăpadă. Îmi târăsc picioarele prin zăpadă, unul după altul. Pantofii mei sport sunt leoarcă. Nu mi-am dat seama până acum. Îmi alung grijile despre degerături într-un ungher al minţii. De ce nu s-a întors Nick încă?

— Nick?

Simt ceva în dreapta şi mă răsucesc cu pumnii ridicaţi, gata să dau pumni, picioare, să muşc, să fug. Dar nu e psihopatul. Acolo, venind din spatele Miniului lui Nick, e cel mai mare câine pe care l-am văzut vreodată. E mai suplu decât un saint-

bernard, dar mai înalt şi mai musculos. Blana maronie seamănă cu a unui lup, însă lupii nu sunt atât de mari… parcă.

Poate că acesta e câinele care m-a condus spre casă cu urletele lui, câinele care m-a salvat. Mă priveşte atent când întind mâna spre el. Are ochi frumoşi, lucind adânc şi întunecat din blana acoperită de nea.

— Cuţu? spun eu. Hai aici, scumpule. Ştii unde e Nick?

Abia atunci observ săgeata înfiptă în umărul lui. Sângele, închegat deja în jurul săgeţii, îi curge pe blană. Cine dracu' ar trage cu o săgeată într-un câine? Cum poate cineva să facă asta? Îmi scrâşnesc dinţii de supărare, dar toată mânia mea se risipeşte, se preschimbă în altceva când aud scâncetele lui.

— O, dragul de tine, spun şi mă grăbesc spre el, fără să mă gândesc că e atât de mare sau că e probabil un lup. Îngenunchez în zăpadă înaintea lui.

— Te doare?

Câinele sau lupul îmi adulmecă mâna. Îi mângâi botul, iar el se uită ţintă în ochii mei. M-am îndrăgostit de căţelul ăsta. Mi se pare că ridică din umeri, dar durerea trebuie să fie prea mare, căci apoi scoate un horcăit gros. Sărmanul. Îl mângâi sub bărbie cu degetele reci. Cât e de cald.

— Trebuie să te scoatem din frig. Hai, spun eu şi mă ridic, bătând cu palmele pe genunchi, sperând să înţeleagă.

Încep să merg încet către casă, uitându-mă peste umăr să văd dacă nu cumva câinele/lupul a luat ore de dresaj şi mă urmează. Era posibil. Nu?

— Hai, spun din nou şi mă bat pe piept.

Cu un gest puternic şi graţios îşi întoarce capul şi mă priveşte.

Ochii ni se întâlnesc. Nu sunt sigură ce văd în ei. Sălbăticie? Forţă? Sau o deosebită inteligenţă? Of, Doamne…

— Vreau doar să am grijă de tine, rostesc cu blândeţe.

Îmi adăpostesc degetele în mâneci. Au amorţit de atâta frig şi zăpadă.

— Te rog, vino cu mine în casă. Îţi voi scoate săgeata. Vei sta la cald. Te rog… Lasă-mă să te salvez.

Îmi rotesc privirea de la câine la zăpada care cade cu tărie şi

la maşina lui Nick. Simt din nou un nod în gât.

— Apoi, o sun pe bunica şi ies din nou să-l caut pe Nick, tipul cu Mini-ul, îi explic eu.

Câinele ciuleşte urechile la auzul numelui lui Nick. În inimă îmi răsare o speranţă nesăbuită.

— L-ai văzut? L-ai văzut pe Nick?

Câinele nu răspunde, ca într-un film cu Lassie, însă coada i se mişcă încet, lăsându-mă să cred că voia să dea din ea, dar era prea sfârşit ca să o facă. Desigur, câinele nu răspunde. Chiar o iau razna. Poate că am ajuns să cred în vârcolaci şi spiriduşi. Cumva, o parte din mine a crezut dintotdeauna în vârcolaci şi spiriduşi, iar acea parte a ţâşnit în sfârşit la suprafaţă, indiferent cât am încercat s-o înăbuş.

Arăt spre uşă.

— Înăuntru. Acum, spun eu.

Câinele îşi mişcă urechile. Muşchii i se întind şi apoi sare, trece de mine şi ajunge pe verandă dintr-un singur salt. Scoate un sunet sfâşietor atunci când labele din faţă ating podeaua verandei. Nu pot înţelege asta. Câinele a făcut un salt de vreo zece metri. Cum poate fi posibil acest lucru? Mă avânt pe scări şi îi pun mâna pe cap.

— În regulă, dragă, îi spun, arătând spre uşa din faţă deschisă. Hai să te vindecăm.

Casa e călduroasă şi primitoare, iar câinele pare atât de nelalocul lui în pragul uşii, cu neaua topită curgându-i din blană. Îmi dau jos pantofii, iau o pătură de pe canapea şi o arunc peste el.

— Bine, zic eu, plimbându-mă ici colo cu braţele larg deschise, urzind un plan. Te-ai încălzit, sper. Voi chema un veterinar.

Iau telefonul şi cartea de telefoane din camera alăturată şi le aduc înapoi în camera din faţă, unde câinele stă lângă uşa de la intrare. Mă aşez lângă el. Îşi culcă botul în poala mea. Mă aplec şi-i dau un pupic pe nasul negru şi umed. Sărmanul de el tremură îngrozitor.

— O, cuţu, te vei face bine, murmur eu răsfoind în carte.

Nu găsesc decât un veterinar, dar are număr de urgenţă. Îl

formez. Aud un ton enervant, după care: „Momentan, realizarea legăturii nu este posibilă.“

Închid. De fapt, trântesc telefonul, în virtutea obiceiului meu de a-mi descărca nervii pe obiecte neînsufleţite. Mai bine decât să răbufnesc pe oameni, nu-i aşa?

Trag o gură de aer, încerc să mă liniştesc şi să-mi pun ordine în gânduri. Poate că am format numărul greşit. Mi se mai întâmplă să încurc ordinea cifrelor. Încerc din nou şi dau peste aceeaşi înregistrare nenorocită. Abia acum îmi dau seama că fraza e rostită cu un aer de superioritate. Cum să aibă o chestie neînsufleţită aere de superioritate? N-am idee. Dar aşa stau lucrurile.

Tocmai când închid telefonul, câinele începe să scheaune. Uit de telefon şi îi examinez rana, săgeata care iese din el. E făcută dintr-un lemn negru, cu frunze verzi gravate pe ea. Ar fi chiar frumoasă, dacă nu ar fi împlântată în carnea cuiva.

— Cine ţi-a făcut asta? şoptesc.

— Bine, scumpule, hai să te oblojesc, spun eu, proptindu-mă cu umărul în uşa de la intrare, s-o ţin deschisă.

Ca într-un soi de răspuns tăcut, câinele suflă puternic. Pare rănit. Foarte rănit. Mă cuprinde o stare de anxietate, băgându-mă în priză mai ceva decât opt ceşti de cafea. Mă scarpin în cap. Gândeşte, Zara. Gândeşte. Îmi cufund mâinile în blana lui. Îmi cade fisa.

— O sun pe bunica, îi zic eu. Ştie Betty ce să facă. E foarte pricepută la chestiile astea. Ţi-ar plăcea de ea.

Formez numărul ei de mobil, un lucru pe care nu ar trebui să-l fac. Procedura era s-o sun pe Josie. Dar e important şi, de necrezut: chiar îmi răspunde.

— Bunico, am un câine aici. E rănit. Cineva a tras cu o săgeată în el. Am sunat la veterinar, dar nimeni nu răspunde. Nu-l găsesc pe Nick, dar maşina lui e aici. Trebuie să vii acasă, mitraliez eu într-o suflare.

— Zara, mai încet, scumpo, se aude vocea ei calmă. Repetă ce-ai spus.

Îi spun din nou. În vreme ce vorbesc, câinele îşi îndeasă capul în poala mea. Tremură tot mai tare. Doamne!

— Tremură foarte rău, îi spun lui Betty cu un glas plâns.

Răsuflă tot mai des şi mai scurt. Îşi întoarce ochii spre mine şi îi simt încrederea. Are încredere în *mine,* îşi pune viaţa în mâinile mele. Pentru o clipă, mintea mă transportă înapoi în seara când inima l-a lăsat pe tatăl meu, când a căzut la podea prinzându-se de piept. Nu am avut cum să-l ajut. Pe cine prostesc eu? Nu pot să ajut pe nimeni.

— Bunico, *trebuie* să vii acasă, insist eu.

— Am pornit deja, scumpo, dar drumurile sunt proaste. Îmi va lua ceva timp.

— Cum rămâne cu câinele? E rănit foarte, foarte rău, bunico. Şi Nick… Nick a dispărut.

— Ce?

— Nick mă conducea acasă când am auzit ceva în pădure. S-a dus să cerceteze şi mi-a spus să rămân înăuntru, dar nu s-a mai întors.

— Nu s-a întors? Şi acum ai un câine acolo?

— Da, m-am dus să-l caut şi am auzit un bărbat în pădure care-mi striga numele.

— Zara, mă întrerupe ea. Ai închis uşile?

Verific.

— Da, dar Nick lipseşte şi câinele e atât de rănit şi…

— Mai întâi calmează-te. Ia o gură de aer. Nu îi vei fi de ajutor lui Nick dacă te panichezi. Ai înţeles?

Stânjenită, inspir adânc şi spun:

— Bine.

Mângâi câinele pe cap. El deschide ochii. Ceva în privirea lui mă linişteşte, îmi dă forță. Are încredere în mine. Şi eu trebuie să cred în mine.

— Bine.

Vocea lui Betty devine calmă, cumva oficială.

— Tocmai ce am pus-o pe Jodie să trimită o patrulă la casă. Şi sunt pe drum.

— Spune-mi ce să fac.

— În primul rând, trebuie să-ţi speli mâinile cu apă fierbinte şi săpun antibacterian. Nu vrei să-i provoci o infecţie.

Ridic cu grijă capul câinelui din poală şi-l aşez pe podea.

Trec peste trupul lui masiv şi dau fuga în bucătărie să mă spăl pe mâini.

— Gata.

— Bine. Ia un prosop şi udă-l cu apă, după care ia Neosporin. Este în dulăpiorul din baie.

Gonesc în bucătărie, ud un prosop, apoi mă duc să iau Neosporinul. Cuptorul e încă aprins. Nu am timp să-l opresc.

— Zis şi făcut.

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să scoţi săgeata.

— Vai, bunico. Nu ştiu dacă pot…

— Trebuie. Poţi s-o faci, Zara. Ţine-te tare. Ajung în curând.

Mă holbez la săgeată şi o ating cu degetul. Câinele geme încet, dar nu deschide ochii.

— Trebuie să las telefonul, spun eu.

— Pune-l jos fără grijă, dragă.

Aşez telefonul pe scările de lângă uşă. Apoi, apuc săgeata cu grijă. Lemnul e rece, subţire şi tare. Trag sfios de ea. Nu se clinteşte deloc, însă câinele tresare şi geme înăbuşit. Mi se frânge inima văzându-l.

— Poţi să faci asta, mă încurajez eu, nebăgând în seamă greaţa ce mi se ridică în gât.

Îmi înteţesc strânsoarea şi trag încet, căutând să nu fac mişcări bruşte. Săgeata luptă împotriva mea, iar câinele începe din nou să scuture din toate încheieturile, scâncind într-un chip atât de trist încât faţa mi-e înecată în lacrimi. Trebuie să-l doară atât de mult.

— Mai are puţin şi iese. E aproape gata, cuţu. Eşti un căţel atât de curajos.

Cu un sunet oribil, săgeata se desprinde de carne, aducând după ea un jet de sânge. Trupul câinelui e cuprins de un frison puternic, apoi nu se mai mişcă.

— Cuţu!

Nu mai face o mişcare. Sângele îi ţâşneşte cu tărie din rană.

Arunc săgeata cât colo şi înşfac telefonul, astupând rana cu cealaltă mână.

— Am făcut-o, dar acum sângerează. Sângerează mult. Îmi pare atât de rău, căţeluşule!

— Aşa se-ntâmplă, răspunde bunica. Ţâşneşte puternic?

— Nu, spun eu, cercetând blana năclăită de sânge. Încetineşte.

— Bine, acum trebuie să-i pui o compresă cu garou. Mai întâi, apasă încet cu un bandaj. Ai un bandaj?

— Cred că da.

Scotocesc prin trusa de prim-ajutor, umplând de sânge leucoplast, aspirine şi foarfeci.

— Da. L-am găsit.

— Nu-ţi face griji. Ce a fost mai rău a trecut. Am să-ţi spun ce să faci. Când sângerarea se opreşte, trebuie să cureţi rana cu apă. Dacă mai vezi urme de mizerie sau orice altceva acolo, trebuie să le ştergi cu spirt. Găseşti totul în trusa de prim-ajutor. Ai înţeles?

Vorbeşte foarte repede, însă nu cred că am pierdut vreun detaliu.

— Da.

— După care trebuie să tai blana din jurul rănii, să nu se închege cu sângele. Ar fi de preferat s-o razi, dar asta ar fi cam complicat. Apoi pune nişte Neosporin şi bandajează. Bine?

— Aha.

— Ai făcut o treabă bună, Zara. Sunt pe drum. S-ar putea să ajungă poliţia mai întâi.

— Am înţeles.

Am un nod în gât. Aş vrea să fie aici, să mă ajute. Aş vrea să nu fiu singură.

— Mulţumesc. Crezi că Nick va fi în regulă?

— Nu-ţi face griji în privinţa lui, Zara. Băiatul acela e dintr-un soi aparte. Şi poliţia ajunge acolo în curând.

— Mulţumesc, bunico, rostesc eu, apăsând pe rană.

— N-ai de ce, scumpo. Bună treabă. Îmi place când îmi spui bunică.

Îmi închide şi dintr-odată se aşterne o tăcere mormântală. Soi aparte? Asta a spus? Mă aplec şi-i dau câinelui un pupic pe obraz, lângă fălci.

— Crezi că se referea la ce mă gândesc eu?

Câinele schelălăie înfundat.

— Se pare că am rămas numai noi doi, amice. Odihneşte-te acum. Crezi că ţi-ar plăcea piureul?

Nu-mi răspunde. Evident că nu răspunde. Mă cuibăresc lângă el. Suntem singuri, numai eu şi câinele. Nu-mi vine să cred că l-am salvat, cu ajutorul bunicii Betty, desigur. Dar l-am salvat. Eu.

Teratofobia
Teama de monştri sau oameni deformaţi

Fac tot ce-mi stă în putere pentru câine. Îi curăţ rana, îi ridic trupul greoi – când de umeri, când de picioare – ca să-l înfăşor într-o pătură. Îl bandajez şi-l mângâi pe cap în timp ce el geme încet în somn.

— Sărmanul căţeluş, spun eu.

E cât se poate de clar că nu e un căţeluş. Poate nici măcar un câine.

— Crezi că Nick e bine?

Câinele răsuflă greu în somn. Mă înfiorez simţind un curent de aer venind de sub uşă. Cu grijă, îi iau capul de pe piciorul meu şi-l aşez pe o pernă moale pe care am luat-o de pe canapea. E cu adevărat enorm.

— Eşti un vârcolac? şoptesc eu, ruşinată de întrebare.

Clipeşte, deschide un ochi şi se uită atent la mine.

— Îmi pare rău că te-am trezit.

Mă aplec şi-l sărut pe vârful botului.

— Te simţi mai bine?

Trag pătura puţin să-i verific bandajul.

— Cred că ţi s-a oprit sângerarea. Asta e bine. Mă duc să verific dacă e ceva afară. Mă întorc imediat. Sunt chiar îngrijorată pentru tipul ăsta, Nick. Să nu fii gelos. Sunt îngrijorată şi pentru tine.

Câinele încearcă să-şi ridice capul, însă e prea obosit, prea vlăguit din pricina rănii. Îl împing jos cu mâna.

— Tu odihneşte-te, scumpule.

E aşa de drăguţ, cu părul lui zburlit, cu umerii mari şi fălci

puternice. Poate că-l putem ţine. Casa lui Betty n-ar mai fi atât de tristă cu un câine în ea. Şi, până la urmă, nu ar trebui ca toţi locuitorii din Maine să aibă câini? Cred că asta era trecut în cartea de stereotipuri în dreptul lor, laolaltă cu camionete lăsate în paragină în curte, cu verande sprijinite pe bolţari şi capcane de homari.

Îi ridic falca pentru ca să mă uit la colţii lui. Sunt uriaşi, de un alb strălucitor. Câinele deschide ochii şi-mi aruncă o privire plină de reproş. Îi dau drumul la falcă.

— Scuze. Sunt prea băgăcioasă, ştiu.

Dă din coadă, doar o dată.

— Mulţumesc că mi-ai arătat drumul spre casă, spun eu.

Aş vrea să mă poată înţelege. Dă din coadă din nou.

— Mă întorc imediat.

Mă ridic să verific dacă uşa de la intrare e închisă – în caz că vreun criminal în serie se invită la mine acasă apoi arunc o privire pe fereastră. Neaua acoperă absolut totul. Maşina lui Nick e încă acolo. Roţile sunt deja îngropate în zăpadă. Apuc cartea de telefoane şi o aduc în bucătărie, umblând încet pe lângă câinele ce sforăie dus. Fălcile îi tremură când expiră.

— Vei fi bine.

Găsesc numărul lui Nick trecut la familia Anna şi Mark Colt şi sun. Niciun răspuns. O sun şi pe bunica, dar intră căsuţa vocală. O sun pe dispeceră, care-mi spune că e în drum spre casă.

— Bine, spun eu, apoi îmi amintesc să fiu politicoasă. Mult de lucru noaptea asta?

— Mie-mi spui, răspunde ea în grabă, în timp ce altă linie sună în fundal.

— Nimic nou cu privire la Jay? întreb eu.

— Băiatul familiei Dahlberg? Josie oftează. Nu. Stai liniştită, Zara dragă. Adjunctul şerifului a fost până pe Deer Isle, dar acum vine spre tine, ca şi Betty.

— Se pot grăbi cumva?

— Se grăbesc, dragă. Drumurile sunt proaste.

— Bine.

— Ţine fruntea sus, fato. Şi nu-ţi face prea multe griji. Nick

Colt e un tânăr descurcăreț. Un băiat numai bun să-l prezinți mamei. Mă auzi?

Îmi muşc buza.

— Mă auzi? întreabă ea din nou.

— Da.

— Drace! Am alt apel. Stai liniştită, Zara.

Ce altceva pot să fac?

— Da.

Suspin, simțindu-mă inutilă. Închid telefonul şi mă uit cu ochi pierduți la firul murdar de ață albă pe care-l am în jurul degetului. Tata mi-ar spune să mă liniștesc, că imaginația mea prea bogată face din țânțar armăsar, sau vreun alt clişeu de-al său. Mi-e dor de clişeele lui.

— Totul va fi bine, vorbesc eu cu bucătăria.

Vântul urlă, lovindu-se cu putere de casă. Luminile pâlpâie, se opresc vreo câteva secunde, apoi revin. Indicatorul digital al cuptorului cu microunde arată ora 00:00. O ramură zgârie fereastra de la bucătărie. Sar ca arsă si-mi încleştez dinții.

N-am de ales. Va trebui să mă întorc în pădure şi să-l caut pe Nick, dar de data asta voi fi pregătită. Păzeşte-te lume şi voi, psihopați din pădure, că vine Zara şi e gata de acțiune.

Deschid uşa pivniței şi intru să caut nişte cizme vechi de-ale bunicii şi un hanorac de iarnă, poate şi nişte lemne în caz că se opreşte curentul şi trebuie să fac focul. În graba mea, mă lovesc cu degetul mare de una din sumedenia de traverse de cale ferată pe care Betty le depozitează acolo. Încalț cizmele şi-mi pun o pălărie pe cap. Urc scările în bocănitul greoi al cizmelor. Drept măsură de precauție, îmbrac hanoracul pe dos. Trebuie să bag mâna în hanorac şi să trag fermoarul. Firul de pe deget se prinde în fermoar şi se desprinde puțin.

— N-ar trebui să-mi fac griji pentru o bucată de ață, mormăi, vorbind cu casa.

Casa scârțâie în vânt, ceea ce probabil înseamnă că mă aprobă. Înșfac trei buşteni şi îi proptesc între braț şi coaste. Bucăți de lemn se agață de hanorac. Cu cealaltă mână iau lanterna, tocmai când luminile reîncep să pâlpâie. La ce hal de noroc am eu, nu m-ar surprinde dacă bateriile nu

funcţionează, însă lanterna porneşte, trimiţând o rază puternică.

— Mulţumesc, Betty, spun în şoaptă.

Bunica Betty e tipul de femeie mereu pregătită, care ar avea întotdeauna baterii noi în lanternă. Tropăi pe restul scărilor şi aşez lemnele pe cântarul de bucătărie. Aerul miroase a piure şi a altceva, a ceva crud, a pădure.

Fiori de teamă îmi năpădesc pielea, ca nişte păianjeni. Cu inima zvâcnind nebuneşte, rotesc lanterna prin bucătărie, îngrozită de ce aş putea găsi. Indicatorul digital al cuptorului cu microunde nu mai arată nimic acum. E doar tăcut, întunecat şi mort.

Fac un pas în spate şi deschid sertarul unde ţineam argintăria, de unde scot cel mai mare cuţit pe care-l găsesc, cel pentru tăiat legume mari. Lama e mare, argintie, foarte ascuţită, iar mânerul negru şi greu. Aud un sunet în sufragerie. Degetele mi se strâng pe mâner. Poate e doar câinele. Sau poate că nu.

Păşesc pe podeaua de lemn, încercând să scot cât mai puţin zgomot, însă e greu în ciubotele bunicii. Mâna mi-e încleştată pe cuţit, gata să înjunghie. Cu cealaltă mână ţin lanterna lungă şi grea, care ar putea servi pe post de armă. Nu-i aşa?

Înaintez câţiva paşi, apoi întorc fulgerător lanterna în cameră şi drept în ochii unui bărbat înalt, înfăşurat doar într-o pătură.

Hormefobia
Teama de şocuri

Ţip şi scap lanterna din mână, care se izbeşte de podea, stingându-se în urma impactului. Glasul lui răsare din întuneric.

— Zara?

— Nick! Iisuse, era să-mi stea inima-n loc de frică, spun eu.

Îngenunchez pe podea şi caut lanterna. O găsesc şi o aprind, cu inima bătându-mi de-o mie de ori pe secundă. Oare cum poate o inimă să suporte aşa ceva?

— Eşti dezbrăcat?

— Pe bune? Nu mi-am dat seama, glumeşte el, cumva stânjenit.

— De ce eşti dezbrăcat?

Îi luminez chipul, nu altceva, jur. Ridică braţul să-şi apere ochii, deci cobor fascicolul puţin, luminându-i contururile fine ale pieptului şi muşchilor abdominali. Îşi înfăşurase în jurul lui pătura pe care o pusesem pe câine, ca pe o togă, astfel că văd doar jumătate din fizicul lui superb. Dar nu asta contează.

Înclină încet din cap în timp ce eu mă îndrept prevăzătoare spre el. Când ajung în dreptul lui, mă topesc toată. O durere ascunsă în ochii lui mă umple de milă.

— Ţi-e frig?

Îl ating cu mâna care încă ţine cuţitul.

— Eşti cald, rostesc cu glas sugrumat de frică şi fac un pas înapoi.

Îndrept lanterna spre clanţă. Am închis-o. Ştiu că am închis-o.

— Cum ai intrat aici?

— Pe uşă, spuse el.

— Am închis uşa, spun, făcând încă un pas în spate.

Nick nu zice nimic. Ochii lui căprui, vlăguiţi îi întâlnesc pe ai mei. Mă fâstâcesc şi îndrept lanterna spre podea. Lumina care joacă pe podea îmi trădează tremurul mâinii.

— Unde e câinele? întreb eu.

Nu-mi răspunde.

— Câinele, repet de parcă nu m-ar fi înţeles prima oară. Era un câine aici. E rănit. Pătura pe care o porţi, de unde ai luat-o? Ai furat-o cumva de la câine? Fiindcă ar fi urât din partea ta să faci asta. E rănit.

Din nou, niciun răspuns. Mă îndrept spre el.

— De ce eşti gol?

Nick ridică din sprâncene şi merge agale spre scaunul de piele albă de sub ferestrele de la intrare. Se cufundă în el, cu un icnet de durere. Mă înmoi puţin, numai puţin.

— Eşti rănit? întreb, apropiindu-mă de el.

— N-am nimic.

Ghicesc din glasul lui că e o minciună. Nu ştiu ce se petrece, dar mă hotărăsc să mă prefac că am încredere în el, să aflu cumva ce-mi ascunde.

— Nick, nu voi mai fi supărată. Îmi pare rău, glăsuiesc eu, aşezând cuţitul pe podea şi lanterna pe marginea unei măsuţe. Mi-am făcut griji pentru tine. S-au întâmplat chestii ciudate. Te-am căutat în pădure şi un tip m-a urmărit.

Mă prinde de mână. Strânsoarea lui îmi zdrobeşte degetele.

— Ţi-am spus să stai înăuntru.

— Eram îngrijorată pentru tine, spun, încercând să fiu răbdătoare. Şi am avut dreptate să-mi fac griji.

Îmi eliberează mâna din strânsoare, iar acum atingerea lui e atât de gingaşă încât îi duc mâna la buze şi o sărut, doar o dată, ca un pupic pe care mama mi l-ar da dacă nu m-aş simţi bine. Nu-mi pasă că e gol, mă bucur că e teafăr şi că nu sunt singură.

— Şi am găsit un câine aşa de drăguţ, continui, atentă la reacţia lui. Era enorm şi cineva i-a tras o săgeată-n umăr. L-ai

văzut? Poate a urcat la etaj.

Nick clatină din cap.

— Nu prea cred, spune el uşor.

— Aha… Acum nu-mi fac griji pentru el, ci pentru tine, explic eu, luându-mi degetele dintr-ale lui. Eşti rănit?

— Sunt bine. Deja mă vindec.

— De la ce te vindeci? întreb eu.

Îmi ocoleşte privirea.

— Stai locului, spun eu ridicându-mă. Mă duc să fac focul. Mă îndepărtez, apoi încerc să mă asigur: Promite-mi că nu te mişti de-aici.

— Promit, rosteşte el, tuşind.

— Juri?

— Jur. Râde ca şi cum aş fi spus ceva amuzant.

Înşfac lanterna şi merg în bucătărie, să aduc buştenii. Bag nişte hârtie în sobă, apoi iau un chibrit lung din cutia metalică pe care Betty o ţine alături. Odată ce focul se aprinde, bag un buştean. Flăcările aruncă o lumină blândă în mijlocul camerei, însă colţurile sunt încă întunecate şi misterioase.

Lemnul ars emană un miros liniştitor, spunându-mi că totul e în regulă, că nu am fost urmărită de un ţicnit prin pădure, că nu am scos o săgeată din umărul unui câine şi că, la distanţă de câţiva metri de mine, un tip gol stă pe scaun.

— Nu-mi vine să cred că ştii să faci un foc, mustăceşte el.

Îmi şterg mâinile de pantaloni.

— Să ştii că nu-s chiar o nepricepută.

Nick zâmbeşte.

— Ştiu.

— Mă pricep şi să întocmesc scrisori.

— Şi să alergi.

— Într-adevăr. Şi sunt încăpăţânată.

— Amândoi suntem încăpăţânaţi.

Îmi scot ciubotele, inspir adânc aerul impregnat cu miros de lemn, apoi mă ridic.

— Arată-mi unde eşti rănit.

— Nu-i mare lucru.

— Lasă-mă să văd.

Tresare când fac câţiva paşi spre el. Serios. Durul Nick Colt tresare.

— N-am de gând să-ţi fac ceva, şi Betty trebuie să ajungă în curând. Şi poliţia.

Întind mâna şi-i înlătur o şuviţă de pe frunte.

— Eşti fierbinte. S-ar putea să ai o infecţie.

— Sunt tot timpul fierbinte, spune el, mişcându-se stânjenit în scaun.

— Şi foarte modest.

Începe să râdă, şi mişcarea forţată îl face să tresară de durere.

— Nu asta voiam să spun.

— Ştiu.

Ne privim în tăcere pentru o clipă şi apoi îmi odihnesc mâna pe obrazul său cald. A fost afară în timpul furtunii. Ar putea fi foarte bolnav. Şi unde-i sunt hainele? Cum a intrat în casă? Ce s-a întâmplat cu câinele? Încerc să nu bag în seamă gândul pe care l-am evitat încă de când am văzut păr de câine în Mini Cooper, dar o fac.

— Nick, poţi să ai încredere în mine. Sunt surprinzător de discretă când vine vorba de lucruri importante.

Înghite în sec. Îmi ia mâna într-a lui şi o duce la umărul acoperit de pătură.

— Ştiu.

Mă cutremur. Ceva în mine se zbate nebuneşte, îmi strigă să o iau la sănătoasa, dar nu-i dau ascultare.

— Unde eşti rănit?

Cu o mică mişcare de braţ, pătura îi alunecă de pe umăr. Încremenesc. S-a cam zis cu Zara cea încrezătoare. Umărul e acoperit de un bandaj năclăit cu sânge. Un bandaj pe care-l recunosc prea bine. Printr-un resort nevăzut, mâna mi se duce cât colo de lângă umărul său, dar e unica parte a trupului meu care reacţionează. Nick mă ţintuieşte cu privirea, aşteptând.

Înghiţind în sec încerc să-mi îndrept teama şi confuzia altundeva. E singurul lucru care mă împiedică să mă ridic şi să fug cât mă ţin picioarele. Aşa ar face mama mea, nu eu. Eu nu sunt mama mea.

— Dar… Asta e imposibil. Nu-i aşa? şoptesc eu.

Înclin capul, cercetând atent bandajul, apoi îl rup cu o mişcare hotărâtă. Iat-o, rana făcută de săgeată, cicatrizându-se deja. Mi se taie răsuflarea.

Încet-încet, îmi ridic capul să-i înfrunt privirea. Pare speriat şi totuşi cumva hotărât. Bandajul îmi atârnă de degete în timp ce întrebarea mi se strecoară printre buze.

— Nick? Ce eşti tu?

Mi-e atât de teamă că ştiu deja ce e. Însă nu poate să fie. Îmi simt inima strânsă de o mână nevăzută. E doar spaima care mă cuprinde.

Nick închide un ochi şi cu celălalt aruncă o privire la rană, apoi mă priveşte drept în ochi.

— Unde e câinele? întreb eu, cu panică în glas.

— Zara, acela nu era un câine, spune el accentuând cuvintele.

Îmi ridic capul.

— Atunci ce era? O pisică? Un gerbil? Un hamster?

Îmi apucă mâna.

— Te isterizezi.

Sărind într-o parte, arăt spre el.

— Nu mă isterizez. Am făcut o glumă. De ce tipii arătoşi nu au niciodată simţul umorului?

— Zara…

Întinde mâna spre mine.

— Era o întrebare retorică, spun eu, îndepărtându-mă temătoare.

Focul pocneşte şi sar ca arsă. Pirofobia e teama de foc. Ranidafobia e teama de broaşte, care e de-a dreptul ridicolă. Rectofobia e teama de rect sau de boli anale, care e de-a dreptul dezgustătoare.

Mi-a ajuns cu fobiile. Viaţa reală e îndeajuns de înspăimântătoare.

— Ce s-a întâmplat cu câinele? întreb pe un ton poruncitor.

— Era un lup, Zara, spuse el. Pare prea bine-crescut şi nerăbdător în timp ce se răsuceşte în scaun. Apoi se uită în

ochii mei. Şi ştii ce s-a întâmplat cu el.

Apuc vătraiul şi urnesc buşteanul din foc. Apoi împing încă unul în sobă. Scântei şi tăciuni încinşi zburdă în aer. Trântesc uşiţa de sticlă a cuptorului.

— Ai grijă, spuse Nick.

— E un foc. E cald. Îmi place căldura.

Flăcările se înghesuie în uşiţa de sticlă, lingând-o, aşa cum tatăl meu obişnuia să descrie mişcarea respectivă. Flăcările *ling* uşiţa de sticlă. Îşi *alternează* culoarea din portocaliu-închis înspre o nuanţă mai deschisă şi tot aşa.

— Zara…

Glasul lui Nick îmi linge auzul, asemenea flăcărilor. Fiecare părticică din mine jinduieşte după promisiunea acelei călduri pe care o simt dinspre el, însă nimic, nimic nu are vreun sens.

Numai să-mi întorc privirea spre el e un efort supraomenesc. Doar răsuflatul adânc are darul să mă calmeze. Mă pot adapta la situaţia asta. Nu-mi va fi frică.

— Nick? întreb cu glas rugător.

Trebuie să-mi spună că nu e adevăr în ceea ce cred eu, că există o explicaţie raţională pentru tot ce se întâmplă.

— Zara, vino încoace, spune el.

Îmi întinde mâna. O sclipire tristă şi singuratică i se citeşte în ochi. Clătinându-mă înspre el, mă întreb dacă e acelaşi tip arogant pe care l-am întâlnit în prima zi de şcoală, care părea atât de dur şi încrezător, care nu voia să aibă de-a face cu mine. Vulnerabilitatea lui mă înspăimântă mai mult decât implicaţiile rănii de la umăr.

Îi iau mâna. Mă trage spre el şi mă întoarce cu blândeţe, aşezându-mă în poală.

— O să te doară rana dacă mă ţii aşa, protestez eu.

Vocea lui devine mai adâncă.

— Sunt aproape vindecat. Uită-te.

Rana se strânge, aproape că se închide pe măsură ce privesc.

— Noi ne vindecăm repede de obicei.

— Noi?

Înghit în sec, căutându-i privirea fără să înţeleg ce anume voiam să găsesc în ea. Ochii îi sunt la fel de calmi precum

vocea:

— Metamorfii.

— Metamorfi?

Aproape fără voia mea, îmi cuibăresc capul în pieptul lui cald.

Nick încuviinţează.

— Bine, ce sunt metamorfii?

— Oameni care-şi schimbă forma. Nu glumesc, Zara, îmi întâmpină el cu un oftat pufnetul abia reţinut.

— Aha. Şi ce fel de metamorf eşti tu?

— Păi, eu unul sunt vârcolac.

Râd în vreme ce-i îndepărtez o scamă albă de pe umărul gol.

— Să ştii că nu eşti prea original.

— Vorbesc serios, Zara.

Mă înghionteşte puţin.

— Nu-ţi joc o festă. Uită-te la umărul meu. Adu-ţi aminte de lupul pe care l-ai salvat.

— Era un câine.

— Era lup.

Mă trec fiorii amintindu-mi de sunetul săgeţii pe care am scos-o din umărul animalului.

— Asta nu dovedeşte nimic.

— E aceeaşi rană, spune el, ridicând o sprânceană.

— A ta e mai mică.

— Asta pentru că se vindecă repede.

Încerc să mă ridic, însă Nick nu-mi dă drumul.

— Nu vreau să cred asta.

— Dar o crezi.

Mă eliberez din strânsoarea lui şi mă îndrept spre uşă. Când o deschid, suflul vântului împinge fulgi de nea înăuntru. Pe întinderea albă strălucitoare sub lumina lunii nu văd alte urme în afară de ale mele şi cele de câine. Îmi încleştez degetele pe tocul uşii, de parcă m-aş fi căznit împotriva viscolului, a adevărului, a senzaţiei de leşin ce mă cuprinde, căci aşa ceva nu se putea întâmpla, nu putea fi aievea.

Nick e chiar în spatele meu. Mă apucă de mijloc. Mă smulg

într-o clipită de sub atingerea lui. Lumea se învolbură în jurumi.

— Îţi vine să leşini? întreabă el.

Mă las înapoi în braţele lui, îndrugând:

— Dar tu eşti atât de chipeş. Vârcolacii nu ar trebui să fie chipeşi. Mai degrabă vampirii. În filme, vârcolacii sunt mai tot timpul urâţi, poartă jachete de piele, sunt nespălaţi şi au ditamai favoriţii.

— Atât ai de spus? Că sunt chipeş?

Îmi ia o şuviţă de păr şi şi-o trece printre degete.

— Mai toţi cei care află leşină sau se apucă să zbiere cât îi ţin plămânii. Oricum, nu mai vorbesc cu mine vreodată.

— Le-ai mai spus multora?

— Doar câtorva.

— Părinţilor?

— Da, ei ştiu de chestia asta. E genetică, adaugă el, trăsăturile înăsprindu-i-se dintr-odată.

— Tatăl tău?

— Amândoi.

Rămân pe gânduri o clipă, apoi îmi aşez mâinile pe coastele lui. Cu o palmă resimt asprimea păturii de lână, cu cealaltă netezimea pielii lui.

— Te mai doare umărul?

Clatină din cap şi mâna lui îmi părăseşte bărbia, trecându-mi peste păr şi zăbovind pe ceafă.

— Mulţumesc că ai scos săgeata.

— N-ai de ce, rostesc eu, căutând să mă calmez.

Nu sunt sigură ce mă înspăimântă mai mult: faptul că-mi mărturisise că e vârcolac sau apropierea buzelor sale.

— Nu ştiai că salvez oameni care se cred vârcolaci aproape în fiecare zi?

— Nu. Nu ştiam asta, răspunde el aplecându-se spre mine.

Are ochi frumoşi şi întunecaţi şi, privindu-i îndeaproape, chiar aduc cu cei ai câinelui. Mă rog, ai lupului. Sunt blânzi şi totuşi puternici. Îmi plac. Îmi plac mult, poate chiar prea mult. Ceva în mine se încălzeşte, tânjind după apropierea lui.

Focul trosneşte şi sar ca apucată, pradă emoţiilor, nervoasă,

dar nu mă desprind din braţele lui Nick. Sar spre el. Indiferent cât de ciudat ar fi el, e cam greu să îi rezist aşa cum e acum, la lumina focului şi doar într-o pătură. Pielea, inundată de căldură, pare să-i lucească. Are muşchi bine definiţi, nu o masă de carne umflată de steroizi. E perfect. Şi frumos. O frumuseţe bărbătească, lipsită de urmă de monstru, de lup.

— Ai de gând să mă săruţi?

Cuvintele îmi tremură în aer. El zâmbeşte, dar nu răspunde.

— Nu am mai sărutat un vârcolac. Săruturile voastre sunt ca şi cele ale spiriduşilor? Au vreun efect ascuns? De aceea n-ai mai sărutat pe cineva?

Nick schiţează un zâmbet.

— Nu. Doar că m-am gândit că nu voi putea fi sincer în privinţa mea. Şi nu am vrut să se ataşeze cineva de mine, pentru că…

— Pentru că eşti un vârcolac.

— Pentru că sunt un vârcolac, repetă el încetişor.

Priveliştea buzelor sale în mişcare mă face să mă cutremur, dar nu de teamă, cât dintr-o incontrolabilă atracţie.

Îmi odihnesc mâna pe pielea lui. E caldă. Nick miroase atât de bine, mirosul pădurilor care mă învăluie ca o mantie ocrotitoare. Îmi înfrâng teama şi mă întind spre el, buzele noastre întâlnindu-se într-o micuţă promisiune. Buzele îi freamătă sub ale mele. Îşi aduce mâinile pe umerii mei, iar gura aproape că-mi explodează de fericire, trimiţându-mi unde în întregul trup.

— Uau, spun eu.

— Da, mă aprobă el. Uau.

Gurile noastre se întâlnesc din nou. E de parcă buzele mele îşi găsiseră menirea şi odată cu ele o părticică din mine şi-a descoperit căminul. Zăbovim un pic să tragem aer.

— Sunteţi mai mulţi? Fiindcă săruturile de vârcolac ar fi la mare căutare.

Nick râde.

— Suntem câţiva.

Mă desprind de el şi-mi aranjez tricoul şi căutând să-mi pun ordine în gânduri.

— Mai sunt şi alţii în Bedford?

— Da. De fapt, în Bedford sunt mai mulţi decât în alte locuri. Deşi unii s-au mutat de aici.

— De ce sunt mai mulţi aici?

— Ereditatea. Endogamie prin anii 1800, nu ştiu exact.

Îşi atinge umărul rănit cu palma.

— Dar nu e ca şi cum acesta e singurul loc în care se găsesc metamorfi.

— Cunosc şi eu cumva vreunul?

Mă ţintuieşte cu privirea.

— Betty.

— Betty?

— Ea e tigru.

Pe aici sunt tigri.

Trece o secundă. Trec două. Îmi împing palmele în pieptul lui, repezindu-l la o parte.

— Ieşi!

Îşi ridică mâinile în aer.

— Ce-i? mă întreabă el.

— Nu-mi spune că bunică-mea e de fapt o tigroaică, bine? Ieşi acuma, şi gata!

— Zara…

— E prea mult, îi spun, târându-mi picioarele până la canapea şi aruncându-mă pe ea. E pur şi simplu prea mult.

Algofobia.
Teama de durere

Hai să spunem că sunt o nevolnică. Bine?

Poftim:

Sunt o nevolnică.

Mă dau jos de pe canapea şi încep să mă plimb înfrigurată înainte şi-napoi, repetând ca o mantră:

— Dumnezeule! Dumnezeule! Dumnezeule!

Mă reped la foc întinzând mâinile spre el să văd dacă îi simt căldura, dacă nu cumva am luat-o razna. Focul e real. Nebunii pierd adeseori contactul cu realitatea.

— Asta nu se poate întâmpla.

Dar se întâmplă. Un râs isteric mi se prăvăleşte printre buze. Duc mâinile la gură.

— Nu-i nimic, murmur eu. Totul e în regulă. Hai că te poţi descurca cu asta, Zara. Bunica mea nu e om. Nick nu e om. Există unii oameni care nu sunt oameni.

Nick nu scoate o vorbă. E aşezat pe marginea măsuţei de cafea şi mă urmăreşte cu privirea. E încordat, ca un soldat pregătit de o ambuscadă, pregătit să primească un glonţ dureros în stomac. Într-un târziu, mă opresc din mărşăluit.

— Îţi mulţumesc c-ai avut încredere în mine, îi şoptesc.

Nick se relaxează. Apoi îmi face semn să aştept şi intră în bucătărie. După câteva clipe se întoarce, mai palid decât înainte, cu pătura în jurul brâului şi purtând un hanorac albastru de-al bunicii Betty. Trage fermoarul de metal în sus şi apoi îşi încrucişează braţele peste piept, sprijinindu-se de perete.

— Deci… începe el.

— Deci.

— Deci, eu sunt un lup de lună plină, un licantrop şi bunica ta e un ailurantrop[11], adică un tigru de lună plină. Ai priceput?

Încuviinţez ca o fată cuminte, de parcă totul ar fi firesc.

— Se pare că da. Te mai doare umărul?

— Sunt bine.

Îmi duc o mână la frunte. Simt că lumea îmi fuge din nou de sub picioare. Nick îşi dă seama şi mă prinde de braţ, conducându-mă spre canapea. Ne aşezăm împreună.

— Parcă nu-ţi venea să leşini.

Se încruntă. Nu suport să mă privească încruntat.

— Nu voi leşina.

Mă sprijin de braţul canapelei şi iau o pernă, strângând-o la piept, ca un fel de barieră între noi. Îmi înţelege gestul, căci ochii i se umplu cu tristeţe, aşa că aşez perna pe reazemul canapelei. După nici măcar o secundă, îi cade pe cap. Încep să râd. Şi el izbucneşte într-un hohot de râs şi-mi dă cu perna în cap. Un pumn de praf ţâşneşte din pernă, învolburându-se în aer şi făcându-mă să strănut.

— Ştii, e doar ciudat, spun eu, trăgându-i perna din mâini. E ciudat să afli că cineva e vârcolac. Nici măcar nu cred în aşa ceva. E imposibil. Fizic imposibil.

— Nu tocmai.

— Aparent nu.

Îmi aduc mâna pe care-o întinsesem spre el înapoi în poală.

— Şi Betty e ca tine şi dacă e genetic asta înseamnă că tata – tatăl meu vitreg – era şi el unul.

— O deducţie genială.

— Mai taci.

E enervant, zâmbindu-mi de parcă se distrează văzându-mă cum mă frământ. O sumedenie de întrebări se învălmăşesc în mintea mea. Aleg una.

— Aşa deci, cum anume ajungi vârcolac?

— Te naşti aşa. Sau eşti muşcat. Mişcă din sprâncene. Te interesează?

Scot un ţipăt şi fac un salt înapoi, lovindu-mă cu şoldul de braţul canapelei şi aproape căzând.

— Nu!

Mă prinde de mijloc cu mâinile lui mari şi mă trage înapoi pe canapea, râzând cu poftă.

— Glumeam, Zara. N-aş permite să ţi se întâmple aşa ceva.

— Sigur?

Privirile ni se întâlnesc.

— Sigur. N-aş permite să ţi se întâmple nimic rău.

— Aha. M-am prins. Complexul eroului. Eşti un vârcolac cu complexul eroului. Ce chestie haioasă.

Nu-mi răspunde. Lumina difuză din cameră evocă o atmosferă oarecum romantică, deşi focul usucă aerul şi-mi dă dureri de gât. Îmboldită de speranţă, inima-mi zvâcneşte cu putere. Îşi întinde mâna şi o strecoară în părul meu, îşi plimbă degetele printre fire. Senzaţia aceea de alean, care se topeşte în mine, înfloreşte din nou. Vreau să-mi apropii trupul de al lui, să-i explic lucruri precum nevoia, setea. Pătura pe care-o poartă este unicul obstacol între picioarele lui şi ale mele.

Rosteşte cu voce înăbuşită:

— Acum te voi săruta, bine?

Sunt incapabilă să scot o vorbă, aşa că încuviinţez în tăcere.

— Bine.

Buzele lui se lipesc de ale mele. Îl cuprind de umeri, iar el mă trage spre el. O senzaţie de căldură, de ocrotire mă învăluie. Simt furnicături în dosul genunchilor şi totul vibrează într-o notă total opusă deşertăciunii, ca şi cum viaţa mi-ar izbucni cu deplinătate, cu o stare de bine.

— Nu-mi vine să cred că mă săruţi, murmur în cele din urmă.

Se dă puţin în spate şi îşi duce mâna sub bărbia mea.

— Ce-i? Tu nu mă săruţi la rândul tău?

Ridic din umeri.

— Doar credeam că…

— Ce credeai?

— Că poate tu… Of, nu ştiu. Că nu te săruţi cu fete. Nu te supăra. Asta mi-au spus Is şi Devyn.

— Că nu sărut fete?

— Da. Credeam că e din cauză că poate eşti spiriduş. Am văzut praf auriu pe jacheta ta.

— Ce-ai văzut? întreabă el cu glas schimbat.

— Nu ştiam ce să cred. Pur şi simplu am făcut o asociere.

Mă cuibăresc la pieptul lui, căutând să-l liniştesc.

— Când ai văzut praf pe jacheta mea?

— După ce m-ai ajutat cu maşina.

El încuviinţează.

— Asta s-a întâmplat după ce l-am căutat prin pădure. Am aruncat jacheta înainte să mă preschimb. Probabil că atunci s-a întâmplat. Nu-mi vine să cred că te-ai gândit că sunt un spiriduş.

— Doar puţin.

Petrecem un întreg minut în tăcere.

— Cred că ar trebui să-i sunăm pe Issie şi Devyn şi să le spunem.

— Că ne-am făcut de cap?

— Nu. Despre toată tărăşenia asta cu spiriduşi şi vârcolaci, răspund eu, înghiontindu-l.

Mă ridic de pe canapea şi iau telefonul de pe cărămizile în formă de inimă. E cald. Încep să tastez numere.

— Şi apoi, poate ar trebui să-l căutăm pe Jay.

Telefonul scoate un sunet ciudat. Pe ecran apare no signal.

— Grozav, bombăn eu.

Nick se ridică la rându-i şi ia celălalt telefon, ascultând.

— Au căzut liniile de comunicaţie, confirmă el.

Deschid celularul.

— Nu am semnal.

Tocmai când băgăm celularul în buzunar, Nick arată spre fereastră, îndărătul căreia străluceau lumini albastre.

— A venit poliţia.

Pogonofobia
Teama de păr facial, mai ales de bărbi

Doi poliţişti, amândoi adjuncţi ai şerifului, se îndreaptă spre uşă. Ţin mâinile pe tocul pistoalelor, de parcă sunt gata de acţiune.

— Tu eşti Zara? întreabă cel mai înalt, cu barbă.

E roşcat şi tuns scurt. Încuviinţez.

— Eu sunt sergentul Fahey, se prezintă el, luând mâna de pe armă şi întinzându-mi-o.

Îl observă pe Nick înapoia mea şi-i scapă un zâmbet.

— Salut, Nick!

Nick îl salută fără o vorbă şi zâmbeşte la rându-i.

— Văd că aţi găsit drumul înapoi, rosteşte sergentul Fahey.

Aruncă un ochi spre pătura din jurul brâului lui Nick. Îi face un semn celuilalt poliţist, tinerel şi proaspăt ras.

— Teferi şi nevătămaţi. Aşa că… adjunctul Clark şi cu mine nu mai trebuie să vă căutăm.

— Nu. Scuze de deranj, răspunde Nick.

— Nu te scuza pentru o veste bună, glăsuieşte Clark, care tremură în frig.

— Nu vreţi să intraţi? întreb eu.

— Nu, mulţumesc, refuză sergentul Fahey pe un ton oficial, spre nemulţumirea ce se citeşte pe chipul ofiţerului Clark. Dar bunica ta ne-a spus că ai auzit un om vorbind în pădure, care te-a strigat pe nume.

— Încuviinţez. Şi l-a atacat pe Nick.

— Chiar aşa? întreabă Fahey căscând ochii.

Nick îmi aruncă o privire tăioasă şi abia atunci îmi dau

seama că nu aveam vreo dovadă. Rana deja i se vindecase.

— Nu a fost mare lucru. Am luat-o la fugă.

Un zvâcnet involuntar îi răsare pe buze. Nu-i stă deloc în caracter să fugă din calea primejdiei. Minciuna aia îi răneşte orgoliul.

— Poţi să-l descrii? întreabă adjunctul Clark, deschizându-şi carnetul de notiţe.

Nick începe să-l descrie. Cei doi intră în casă, se aşază pe canapea şi dau drumul interogatoriului. Adjunctul Clark pune o sumedenie de întrebări, probabil încercând să întârzie momentul când va fi nevoit să iasă din nou în ger. Apoi se ridică, ies din casă şi se îndreaptă spre pădure cu lanternele aprinse, căutându-l pe suspect.

Noi stăm la fereastră, urmărind cum cele două lumini se pierd în întuneric.

— Nu-l vor găsi niciodată, grăieşte Nick.

— N-ai de unde să ştii asta.

— Individul ăsta nu lasă nicio urmă.

Nick se întoarce şi se aşază pe canapea. Rămân la fereastră, continuând să privesc în noapte. Vocea mea tremurândă sparge tăcerea.

— Ştii, atunci am crezut că te-ai prăpădit.

— Nu mă prăpădesc eu dintr-atâta.

— Din cauză a ce eşti?

Trag perdelele.

— Da.

— Ai fost rănit, chiar dacă eşti vârcolac.

Mă întorc şi-l cercetez din cap până-n picioare. E atât de robust şi sănătos, acolo pe canapea, arătând atât de firesc, atât de chipeş.

— Ai văzut ce scria pe site-ul ăla: suntem duşmanii naturali ai spiriduşilor.

— Ştiai măcar de existenţa lor până săptămâna trecută?

Tresare şi-şi atinge umărul.

— Nu. Dar încă de luna trecută Devyn şi cu mine ştiam că e ceva în jur, ceva rău. A aflat şi Issie. I-am spus noi.

— Şi părinţii tăi sunt vârcolaci, nu-i aşa? Am lămurit asta.

Dar sunt plecaţi undeva pentru nişte şedinţe foto.

— Fac un documentar.

— Şi te-au lăsat aici de capul tău. Credeam că lupii sunt animale de haită, că stau împreună.

— De obicei, dar părinţii mei… Hai să spunem că avem o dinamică familială mai aparte.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Când fiul unui mascul alfa – liderul haitei – creşte, devine el însuşi un mascul alfa şi asta creează tensiuni din cauza nevoii genetice de a fi alfa.

— Nevoia de a fi cel care conduce. Eroul.

— În principiu. Dar nu poate fi decât un alfa în grup, aşa că părinţii mei şi-au plănuit un voiaj prelungit anul ăsta şi cel viitor, până plec la facultate. Aşa încât eu şi tatăl meu nu ajungem să ne sfâșiem.

— Pentru că amândoi sunteţi alfa?

Nick încuviinţează tăcut.

— Uau. Ciudat.

Afară se aude huruitul unei camionete. Urmărim cum cei doi poliţişti ies din pădure şi se opresc lângă maşină să vorbească cu Betty. După câteva minute, bunica intră în casă, cu o mină serioasă. Întinde degetul spre Nick.

— Dă-ţi jos haina!

Nick se supune fără să scoată o vorbă.

— De ce-l faci să-şi dea jos… încep să întreb.

— Ştie, mă întrerupe Nick. Ştie ce sunt.

Betty aruncă o privire la rana aproape invizibilă.

— I-ai spus?

— Că şi tu eşti la fel?

— Da, mi-a spus, intervin eu, prăbuşindu-mă pe scaunul verde de piele de lângă uşă.

— Cum a reacţionat? îl întreabă.

— Nu prea bine.

Bătrâna râde cu poftă.

— Rana s-a vindecat frumos. Zara, ai făcut o treabă bună.

Abia reuşesc să dau din cap.

— Poliţia n-a găsit nimic, rosteşte Betty, punând nişte lemne

în cuptor. Oricum nu mă aşteptam să găsească ceva, dar nu strică să speri.

— Bunico, credem să e un spiriduş, abia reuşesc să îngaim.

Ea încuviinţează.

— Şi pe bună dreptate. Unde-i vătraiul?

Era lângă intrare.

— L-am luat eu… ăă, pe post de armă.

— Bună idee, zâmbeşte ea luându-mi vătraiul din mâini şi îndesând buştenii.

Câţiva tăciuni zboară în încăpere, topindu-se cu un sfârâit.

— Am sunat-o pe mama ta. Vrea să se întorci acasă. Crede că a greşit trimiţându-te aici.

Mi se pune un nod în gât; îmi îndoi picioarele sub mine studiindu-i chipul în lumina difuză a focului.

— Tu ce crezi? o întreb eu.

— Poate că ai fi mai în siguranţă dacă ai pleca, răspunde Nick în locul ei.

— N-am de gând să fug, spun. Mă va găsi oricum, nu-i aşa? M-a găsit în Charleston. Şi nu m-a atacat nici măcar când eram în pădure. Nu e ca şi cum aş fi băiat şi aş fi în pericol.

— Nu ştii asta, Zara, rosti Betty.

— Dar m-a trimis aici pentru că a crezut că voi fi mai în siguranţă cu tine, îi spun lui Betty. Pentru că eşti metamorf. Şi Nick e la fel, aşa că ar trebui să fiu şi mai în siguranţă, nu-i aşa?

— Să sperăm, murmură bunica.

— Nu plec.

Mă ridic în picioare şi mă apropii de ea, privind-o drept în ochi.

— Nu mă vei obliga să mă întorc.

— Nu, spune ea. Nu o voi face. Dar e periculos aici. Nu ştim cum să-l oprim.

Nick se ridică şi îşi pune braţul pe umărul meu.

— Găsim noi o cale.

Nick rămâne peste noapte la noi. Nu aveam şcoală în dimineaţa următoare şi când mă trezesc este deja ziuă şi

lumina albă a zăpezii inundă camera. Totul pare mai sigur, mai puţin înspăimântător.

Nick trece pe coridor, aruncă o privire şi-şi dă cumva seama că sunt trează.

— Ai dormit dusă, zâmbeşte el.

— Eram obosită, răspund, întinzându-mă.

Mă întreb în sinea mea cum îmi stă părul, dacă nu cumva îmi miroase respiraţia sau dacă am urdori. Apoi observ ceva.

— Porţi pantaloni.

— Am tot timpul o pereche de rezervă în maşină.

Se aşază pe marginea patului.

— Eşti dezamăgită?

— Puţin.

Mă ridic în capul oaselor şi mă sprijin de căpătâiul patului, frecându-mă la ochi.

— Tu ce-ai făcut în dimineaţa asta?

— I-am sunat pe Devyn şi Is. Caută un mod în care să ajungă până aici. Părinţii lui Devyn au un snowmobile, dar nu-l lasă să-l ia din cauza accidentului. Betty s-a dus la lucru în camioneta aia bestială a ei.

— Bestială?

— Aşa e. Te-ai uitat la cauciucurile ei?

— Tu conduci un Mini Cooper.

— Asta nu înseamnă că nu pot să apreciez o camionetă bună. Zâmbeşte şi-mi ciufuleşte părul de parcă ar fi fost un frate mai mare, ceea ce nu-mi convine.

— Mă rog, am făcut clătite, mai sunt câteva în cuptor şi am citit câteva cărţi mai vechi de Stephen King.

— Bună idee, să te sperii şi mai şi…

— Nu-s uşor de speriat.

— Durule.

Amândoi izbucnim în râs.

— Chiar ai făcut clătite?

— Hai.

Mă apucă de mână şi mă trage din pat.

— Uau, chiar ai apetitul unui lup, zâmbesc eu.

Furculiţa i se opreşte în aer.

— Originală observaţie, încep să chicotesc.

— Mă gândeam eu.

— Păi, *tu* ai spus-o, rosteşte el, lăsând să i se vadă gropiţele.

— Faci clătite bune.

— Mulţumesc.

— Cred că ar trebui să te muţi cu noi şi să faci clătite tot timpul.

— Să înţeleg că Betty găteşte chiar atât de rău?

— Da. Şi nici eu nu mă pricep mai bine.

— Poate că ar trebui să stau aici până, ştii tu… până se mai liniştesc lucrurile sau…

Îmi ghiorăie maţele, aşa că tai clătita fără să mă uit la el.

— Nu mă întorc în Charleston.

— Ar fi mai sigur.

— Doar pentru mine. S-ar descotorosi de tipi până când şi-ar găsi o regină. Nu pot să las să se întâmple asta.

— Nu e lupta ta.

— Sigur.

Duc furculiţa la gură şi o ţin în aer, uitându-mă cu atenţie la el. E atât de hotărât, atât de puternic, dar până la urmă e făcut tot din carne şi oase. Până şi el poate fi rănit.

— Atunci a cui luptă e? Doar a ta? Pentru că nu voi lăsa asta să se întâmple. Nu eşti domnul salvez lumea de unul singur, ai înţeles?

Îşi toarnă sirop pe una din clătite. Pe chip îi apare o grimasă, de parcă l-ar fi durut să vorbească.

— Bine. Fie, e lupta *noastră.* Doar a noastră.

— Îţi cade sirop pe carte.

Mut siropul şi atunci observ titlul de pe copertă.

— *Skeleton Crew?*

— Stephen King.

Inima aproape că mi se opreşte şi creierul face o conexiune pe care orice creier mai acătării ar fi făcut-o de mult.

— Ştiu că e Stephen King. Doar că… E o poveste în ea.

Săturându-mă să mă holbez la titlu, o întorc spre mine.

— Ce?

— Pe aici sunt tigri.

Nick îşi trage scaunul mai aproape de masă şi de mine şi se apleacă, aşteptând.

— Tatăl meu a scris asta în cartea de la bibliotecă: „Nu te teme. Pe aici sunt tigri, 157“.

— Îmi aduc aminte. Cred că Devyn sau Betty sau altcineva a spus că e povestirea unui scriitor de S.F. Nu era vorba de Stephen King, nu-i aşa?

Cuvintele lui Nick îmi cad pe pielea gâtului odată cu răsuflarea lui. Mi-e greu să mă concentrez.

— Era vorba de Ray Bradbury, parcă. Şi nu. Dar poate că doi oameni diferiţi au folosit acelaşi titlu.

Ajung la pagina cu pricina.

— Zara?

Întorc cartea în aşa fel încât amândoi o privim la unghi de nouăzeci de grade.

— Uită-te.

— A scris ceva în ea, rosteşte Nick, privind chiorâş.

Mirosul de sirop de arţar îmi atinge obrazul.

— Poţi să citeşti ce scrie?

— E cam șters.

— De ce a folosit un creion?

— Întotdeauna folosea creioane. Era mai excentric, spun eu.

Ridic cartea mai aproape de faţă.

— Scrie: „Apărare: vârcolaci, fier. Problemă: dacă setea devine prea mare, apar şi ziua. Christine.“ Grozav. Drăguţ şi criptic, tată. Şi a subliniat fraza asta din povestire, despre tigri care arată flămânzi şi răi.

— Cine-i Christine?

— Titlul unei alte cărţi de Stephen King. Cea despre maşină, dacă nu mă-nşel.

Nick îşi împinge scaunul înapoi.

— Citeşte din nou. Am văzut cartea sus.

Citesc fraza din nou, cât de tare pot, ca să mă audă. E rapid, cu o iuţeală de vârcolac, urcând şi coborând scările într-o clipită şi se întoarce cu o altă carte de Stephen King în mână.

— Spunea că pot veni şi ziua dacă setea devine prea

puternică. Ar trebui s-o sunăm pe Betty.

— Să văd cartea aceea mai întâi.

Întind mâna. Nick îmi dă cartea. Când o deschid, o foaie cade din ea.

Nick o ia din aer şi mi-o întinde înainte să apuc să reacţionez. Mâinile îmi tremură pe măsură ce o despăturesc.

— S-ar putea să nu fie nimic, poate o fişă şcolară sau un bileţel pentru mama…

— Citeşte-o, Zara, se aude vocea blândă a lui Nick, revărsându-se în bucătărie.

Până şi aerul parcă aşteaptă. Încep să citesc.

„Dacă ai găsit asta, înseamnă că setea a revenit. El mi-a spus că nu vrea să fie controlat de sete. Mi-a spus că luptă împotriva ei şi aş vrea să-l cred, dar oare mai contează? Când setea îl face să-şi piardă controlul, îşi pierde controlul şi asupra curţii sale şi ei cer sânge şi suflete să-şi satisfacă poftele, pofte pe care le au când regele devine adult şi are nevoie de o regină. Mamă, ştii de ce am fugit. Nu puteam s-o las să sacrifice atâtea, iar furia lui faţă de înţelegerea noastră a fost atât de mare. Ne-a fost teamă să avem încredere. Îmi pare atât de rău că nu a fost destul.“

Ridic ochii spre Nick.

— Ştii cumva ce înseamnă asta?

— Nu prea. Asta e tot?

— Nu. Mai sunt câteva rânduri, răspund şi continui să citesc: „Trebuie să te previn, când dorinţa devine prea puternică, noaptea nu-l va mai reţine. Va umbla după pradă şi la lumina soarelui. Fierul îi slăbeşte. Sunt rapizi, dar noi suntem mai rapizi şi putem să ucidem la rândul nostru. Asta e singura noastră speranţă. Alţi Strălucitori sunt singura noastră speranţă.“

Împăturesc din nou hârtia şi o pun lângă furculiţă. Apoi mă gândesc mai bine şi o bag în hanorac.

— Tatăl meu a scris asta.

Nick încuviinţează.

— Pot veni în timpul zilei.

— Dacă setea e puternică.

— Nu-mi asum riscuri în privinţa asta, rosteşte el. O sun pe Betty.

Îl apuc de braţ, să-l opresc.

— Nick?

Se apleacă spre mine. Mă priveşte blând şi cu îngrijorare.

— Ce e?

— Mă simt ciudat.

— Zara, e în regulă să-ţi fie teamă. Dar o voi suna pe Betty şi avem noi grijă de tine. Totul este bine.

— Nu-i asta. Mă simt de parcă am păianjeni.

Încerc să-i explic şi să mă dumiresc şi eu în acelaşi timp. Faţa mi-e năpădită de căldură.

— E stupid. Doar că am senzaţia asta, ca şi cum nişte păianjeni mi-ar mişuna pe sub piele. Nu ştiu cum s-o explic.

Mâinile lui mari se înfăşoară în jurul braţelor mele şi le mângâie cu blândeţe.

— Când se întâmplă asta?

— Nu ştiu. De când am plecat din Charleston. De fiecare dată când îl văd pe omul pe care l-am întâlnit la aeroport sau când aud vocea aceea.

— Vocea din pădure?

Încuviinţez fără o vorbă.

Nick îmi dă drumul şi se îndreaptă în grabă către şemineu. Apucă vătraiul pe care Betty îl folosise să împingă buştenii. Mi-l întinde.

— Ia-l.

— Ce? De ce?

— Înseamnă că se apropie, răspunde el, aproape mârâind. Va încerca să te convingă să-i deschizi uşa. Să nu-l laşi să intre.

Deschid gura să protestez, însă Nick ridică arătătorul. Ochii îi sunt atât de încordaţi, atât de atenţi, ca ai unui lup la vânătoare, încât mă mir cum de nu am observat asta până atunci.

— Vorbesc serios, Zara. Nu poţi să dai nimănui drumul în casă. Promite-mi.

— Nu pot să intre pur şi simplu cu forţa în casă? întreb eu, dar în zadar.

Bat cu piciorul în podea de parcă am doi ani, dar sunt atât de frustrată că nu-mi pasă. Îmi doresc să nu mă mai sperie.

Nu-mi răspunde. Doar fuge de colo până colo, trăgând draperiile.

— Ar trebui să iei cuţitul pe care l-ai lăsat în bucătărie, spune el, privind în sus pe scări. Toate ferestrele sunt închise acolo sus, nu-i aşa?

— Nu ştiu! ţip eu, fluturând vătraiul.

Teama îmi furnică prin piele. Sau poate e senzaţia aceea de păianjeni? Nu ştiu. Nick urcă deja treptele, păşind peste câte trei deodată.

— Dacă sparg uşa?

— Nu pot!

— De unde ştii că nu pot? Tipul acela părea destul de puternic.

— Spiriduşii trebuie invitaţi, ca vampirii. Am citit asta pe internet, strigă el de sus.

— Aha, acum m-am dumirit. Atunci trebuie să fie adevărat, mormăi eu.

Spiridofobia
Teama de spiriduşi

Asta am inventat-o eu, dar, pe cuvânt, termenul ar trebui să existe pentru că exprimă o teamă cât se poate de reală.

Mă avânt pe scări după el.

Mă ignoră, fugind dintr-o cameră în alta, verificând ferestrele, trăgând jaluzelele peste fiecare dintre ele înainte să treacă în următoarea. Se mişcă atât de repede încât îl văd ca prin ceaţă. Nu-i de mirare că e un alergător atât de bun. Nu e uman.

Mă înfiorez, dar, până la urmă, e tot Nick cel pe care-l ştiam.

Ultima cameră în care intră era a mea. Închid uşa după mine, nu cumva să o ia la goană şi de-aici, dar pare că se mai calmase. Nu i se ridică părul pe cap sau mai ştiu eu ce.

— Toate ferestrele sunt închise, rosteşte el aşezându-se pe pat.

O sun pe Betty. Mă întâmpină cu o voce atentă.

— Zara?

— Cred că spiriduşul vine încoace.

— Ce? E ziua-n amiaza mare.

— Ştiu! Dar am găsit un bileţel pe care tata ţi l-a lăsat. Scria că dacă setea devine de nestăvilit atunci pot să vină şi în timpul zilei.

— Iisuse!

Betty face o pauză, ca şi când s-ar fi luptat cu o veste gravă.

— A lăsat un bileţel?

— Aha.

O las o secundă, căci pur şi simplu ştiu că încearcă să-şi adune gândurile. Apoi continui:

— Şi mă simt ciudat, ca atunci când apare el.

— Bine. Nick e acolo, nu-i aşa?

— Aha.

— Dă-mi-l la telefon. Ajung şi eu acolo cât pot de repede, ai înţeles? Acum pornesc.

— Bine.

Îi dau telefonul lui Nick.

— Da. Ştiu. Ştiu, spune el.

Apoi îşi îndepărtează telefonul de la ureche.

— S-a întrerupt, spune el.

— Grozav.

Se încruntă şi se aruncă pe patul meu.

— Îmi place posterul tău cu Amnesty International.

Îl agăţasem deasupra patului, ca şi acasă.

— Astea sunt cuvintele tale înţelepte în vreme de criză? Că îţi place posterul meu? Ai un foarte ciudat simţ al umorului. Dă-te mai încolo, zic eu, târându-mi picioarele până la pat şi aşezându-mă lângă el.

Îl împing cu o mişcare a şoldurilor mai spre marginea patului. Romantismul e prea înspăimântător. Îşi întinde braţul şi mi-l duce după cap, privind în continuare posterul.

— Îmi place Amnesty International, spun eu, cu admirabilele mele aptitudini conversaţionale.

— Ai un complex de genul vreau să salvez lumea? întreabă el apucându-mă de umăr.

— Aparent.

— Şi eu la fel.

— Pe bune? Nu observasem.

— Sarcasmul nu-ți șade bine.

Se întoarce pe-o rână, ţintuindu-mă cu privirea. Totul în mine începe să freamete. Stau în pat cu un băiat drăguţ. Scuze… un vârcolac drăguţ. Vântul şuieră la fereastră. Mă apucă oare din nou senzaţia aceea de bine? Nu, s-a dus.

— Ar trebui să ne fie teamă? întreb eu.

— Sincer?

Încuviinţez.

— Da.

Îi ating faţa, plimbându-mi degetele pe pielea lui netedă. Fălcile i se încleştează sub atingerea mea.

— Explică-mi ce înseamnă să fii vârcolac.

Clatină din cap. Mâna mi se mişcă odată cu el. Nu am de gând să dau înapoi, nu de data asta.

— Vârcolacii au suflete. Suntem parţial oameni. Nu şi spiriduşii. Nu sunt deloc umani; cel puţin aşa mi-a spus Betty. Există o anumită teorie că sunt o rasă care nu are cum să ajungă în rai, dar nu sunt îndeajuns de răi încât să fie trimişi în iad. Aşa că au fost lăsaţi aici, să cutreiere şi să sufere pentru totdeauna.

Ridic din sprâncene. Nick întinde mâna şi mi le netezeşte. Apoi îşi coboară capul şi-mi adulmecă părul. Cuvintele lui îmi mângâie pielea.

— Nu crezi în teoria asta?

— E aberantă.

— Şi eu cred la fel, mărturiseşte el, întorcându-se pe spate şi apropiindu-mă la pieptul lui. Spiriduşii sunt îndeajuns de răi încât să-i înghită iadul.

— Dacă iadul măcar există, spun eu.

— Da, răspunde el, nu prea convins. Mai există o teorie care pretinde că există cinci rase care au venit pe pământ.

— Ce?

— Sunt spiriduşii, zânele, vârcolacii, elfii şi încă una. Nu mai îmi aduc aminte care. Au un consiliu. Li se spune Strălucitorii.

— Ca în biletul tatălui meu.

Stau aşa câteva secunde, apoi înghit în sec şi mă ghemuiesc mai aproape de Nick. Nu-mi pasă ce spunea despre spiriduşi sau vârcolaci sau mai ştiu eu ce. Mă simt în siguranţă alături de el.

— Ai spus că spiriduşii nu pot intra decât dacă sunt invitaţi, ca vampirii din cărţile lui Stephen King.

— Nu ştiu cum acţionează vampirii. Nici măcar nu sunt sigur că există.

— Serios?

— Da.

— Ei bine, în sfârşit o veste bună, cred.

Îmi mângâie umărul cu degetul mare. Mirosul lui de pin, de om sau de vârcolac îmi gâdilă nările şi încerc să-mi găsesc curajul.

— Maică-mea m-a trimis aici pe tărâmul frigului şi al spiriduşilor. Bună treabă, mamă.

— Din ce mi-a spus Betty, era foarte îngrijorată din cauza ta. Credeau că ceva a murit în tine.

— Aşa a şi fost. Eram pustie pe dinăuntru. Acum nu mai sunt, mărturisesc eu, deşi nu despre mine voiam să vorbim.

Stau pe gânduri preţ de o clipă şi inhalez căldura lui.

— De ce m-ar trimite aici, când nu am vizitat niciodată locul ăsta?

— Nu aţi fost niciodată aici?

— Întotdeauna ne vizita Betty. Ultima dată când mama a venit aici a fost când au avut loc toate dispariţiile alea.

— Da.

— Asta s-a întâmplat imediat după ce mama a absolvit facultatea. Trebuie să fi fost ciudat să se întoarcă acasă pe când băieţi dispăreau în stânga şi-n dreapta, apoi să mă aibă pe mine, să se mărite cu tata şi să plece în Tulane să facă masteratul. Probabil s-a simţit ca şi cum s-ar fi aflat la un nou început. Poate că a vrut să uite totul. Vreau să spun, trebuie să-i fi cunoscut pe unii dintre tipii care au dispărut.

Senzaţia de furnicături izbucneşte din nou. Zgârietura de pe mână mă arde.

— Ce nebunie, suspin eu întinzându-mă în pat.

— Ştiu, răspunde Nick, strângându-mi mâna.

Privirea mi-e aţintită pe flacăra lumânării de pe sigla Amnesty International. Toţi oamenii din închisori răspândiţi în toată lumea, torturaţi, încarceraţi, de multe ori fără vreun motiv, de multe ori doar pentru că dăduseră glas gândurilor lor. Cum putea fi asta parte din aceeaşi lume? Eu aici împreună cu Nick, gândindu-ne la spiriduşi. Ei, în toate colţurile lumii, gândindu-se dacă vor mai apuca ziua de

mâine. Care era numitorul comun acolo? Doar flacăra lumânării. Doar speranţa.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu. Ce s-a întâmplat ultima oară?

— Oamenii dispăreau încontinuu. Noaptea. Întotdeauna când erau singuri. Oraşul avea chiar o oră de stingere, spuse el. La un moment dat, totul a încetat.

— Din ce cauză?

— Nimeni nu ştie, grăieşte Nick cu voce sumbră. Poate în afară de Betty. Mă gândesc că poate ea ştie ceva mai mult.

— Atunci ar fi trebuit să ne spună.

— Poate nu credea că va fi nevoie.

— Aiurea.

Îmi acopăr ochii cu mâna, încercând să nu mă gândesc la vocea care mă striga pe nume, dar ea continuă să-mi răsune în urechi.

— Şi au reînceput să răpească băieţi tocmai atunci când l-am văzut pe individul ăla în Charleston. Iar tu, Nick Colt, crezi cumva că e treaba ta să protejezi oamenii de aşa ceva?

— Pot să-i sperii şi să-i alung, răspunde el, într-un soi de laudă.

— Cum?

— Avem abilităţi.

— Ce abilităţi?

— Putem vâna.

Încep să mă joc cu fermoarul metalic al hanoracului său, trăgându-l în sus şi-n jos, repetând ceea ce-mi spusese, să înţeleg cumva.

— Puteți să vânaţi.

Vârcolacii vânează.

— Omorâţi.

Mă îndepărtez puţin de el.

— Nu omor *oameni,* rosteşte el, evident enervat.

— De unde ştiu eu asta? îl întreb ridicându-mă în pat.

— Uită-te la mine.

Îl privesc, cu oarecare ezitare. Oarecum.

— Priveşte-mă în ochi, Zara. Nu omor oameni.

— Bine, spun înghiţind în sec.

— Mă crezi?

Dând compulsiv din cap, mă ridic, traversez camera şi aprind o lumânare. Încep să adun CD-urile împrăştiate prin toată camera în grămezi. Brăţara îmi zornăie la încheietură în timp ce mă mişc înfrigurată.

— Zara…

— Ce-i? Doar fac puţină ordine, bine? Aproape că ţipasem la el, aşa că încerc să-mi cobor vocea. Mi-e cam greu să mă acomodez cu toate dezvăluirile astea.

Nick sare de pe pat, se apropie şi se apleacă lângă mine.

— Ştiu.

Când îşi aşază mâna pe spatele meu văd cum tresare. CD-ul pe care-l ţin îmi cade din mână. Îmi simt pielea invadată din nou de păianjeni. Nick apucă vătraiul, strângându-l în pumn.

Cineva bate în uşa de la intrare, puternic, insistent. Sar în picioare. Vocea mea este speriată.

— Nick?

Îmi aruncă o privire hotărâtă, însă mâna-i tremură pe unealta de metal, iar încheieturile i se albesc.

— Nu deschide uşa, Zara.

— Să fie oare…

Un nou val de bătăi în uşă îmi întrerupe întrebarea.

Mă întorc spre Nick şi ochii mi se opresc în oglinda de pe măsuţa de toaletă. Căscaţi şi îngroziţi, oglindesc toată teama din mine, adusă de furnicăturile care mă invadaseră.

Dau cu piciorul peste un teanc de CD-uri, împrăştiindu-le din nou pe podea. Inima aproape că-mi sare din piept şi se spulberă pretutindeni odată cu ele. Calc peste câteva plicuri care aşteptau să fie expediate.

Îl apuc pe Nick de încheietură.

— Nu pot să intre, nu-i aşa?

El încuviinţează.

— Numai dacă îi laşi tu.

— Şi n-am de gând să fac asta.

— Exact.

Altă bătaie în uşă. Alta. Alta.

— Nick?

Mă împresoară cu braţul. Simt pe spate atingerea rece a vătraiului. Nu este nimic în comparaţie cu căldura lui.

— Eşti în siguranţă aici, cu mine.

— Ai de gând să te prefaci în lup?

— Numai dacă nu am de ales.

— Nu ai nevoie de o lună plină sau mai ştiu eu ce? şoptesc agăţându-mă de el.

— Nu.

Fiori de gheaţă îmi traversează tot corpul. Vreau să pătrund pe sub pielea caldă şi ocrotitoare a lui Nick, să mă ascund la adăpostul ei.

— Crezi că vei fi nevoit să te transformi?

Mă împinge cu blândeţe spre pat şi mă aşază pe el. Încă ţine în mână vătraiul, înspăimântător, metalic, greu, gata să fie folosit.

— Nu ar trebui să poată intra în casă, spune el. Decât dacă au mai fost înăuntru.

— Sunt mulţi?

— Miros cel puţin cinci. Nu mă îngrijorează slugile, doar liderul.

— Au un lider?

— Sunt sigur.

Se îndreaptă spre uşa dormitorului, o închide, apoi învârte cheia. Rămâne acolo, cu faţa spre uşă, fără să se întoarcă spre mine, sprijinindu-se cu mâna de cadrul de lemn.

Pe scări se aud paşi apăsaţi. Nick mă priveşte peste umăr. Pupilele i se subţiază, asemenea unui lup.

— Cred că măcar unul dintre spiriduşi a mai fost în casa asta, îi aud eu vocea într-un murmur jos, ameninţător, abia omenesc.

Încremenesc. Spatele-i tremură, sub o povară invizibilă. Nu ştiu despre ce povară e vorba.

— Nick? Pot să intre cu toţii dacă unul dintre ei a mai fost aici?

— Nu. Ceilalţi aşteaptă afară.

— Poate intra în cameră dacă a mai fost în casă? întreb cu

vocea sugrumată de teroare.

— Nu ştiu.

Începe să mârâie. Nu ştiu ce să fac, ce să zic, aşa că-i strig numele.

— Nick?

Răspunde blând şi totodată chinuit.

— Zara, încerc din toată puterea să nu mă schimb. Dar când oamenii sunt în primejdie, mă schimb.

— Deci mă aflu în primejdie?

Nick încuviinţează.

Îi ating spatele. Sunt atât de năucită încât nici măcar nu-mi amintesc cum am ajuns lângă el. Muşchii îi tremură, simt cum freamătă sub degetele mele, de parcă ţesuturile se căznesc să rămână neschimbate.

— Atunci preschimbă-te! îi ordon.

— Nu vreau să te sperii.

— Sunt deja speriată! mă tângui eu.

— Dar nu vreau să păţeşti ceva!

— Eu? Nu din pricina mea sunt îngrijorată. Mă tem pentru tine.

O mână izbeşte în uşa de la dormitor, care se cutremură sub forţa ei. Dumnezeule! Dumnezeule!

Nick se întoarce dintr-odată. Ochii-i sunt plini de durere şi jale. Îşi rupe hanoracul şi se aruncă de cealaltă parte a patului, unde nu-l pot vedea.

— Zara, orice se-ntâmplă, să nu-l laşi înăuntru. Orice-ar spune. Nu poţi.

Mârâie din nou. În uşă se aude o bătaie blândă, neamenințătoare. Fac un pas în spate. Pantalonii pe care Nick îi purta zboară cât colo. Îi prind în braţe. Abia reuşeşte să vorbească.

— Poate aş reuşi să-i fac faţă unu la unu, dar nu vreau să risc. E mai puternic decât ceilalţi şi ăsta nu-i mediul meu…

— Nick? şoptesc eu.

O pernă zboară peste pat.

— Trebuie să rezistăm până ajunge Betty aici. Doar ţine-te tare până atunci, Zara.

Bătăile în uşă îi acoperă cuvintele. Dar nu pot să acopere mârâitul aprig care-i scapă din gât, în parte avertisment, în parte strigăt de luptă.

— Dumnezeule! şoptesc eu.

După o scurtă pauză, bătăile blânde reîncep.

— Zara, lasă-mă să intru.

Lupul mârâie şi păşeşte între mine şi uşă. Blana lui mare şi deasă pare că se zbârleşte împotriva ameninţării.

Nick spusese că sunt cel puţin cinci. Unul e aici, cu noi în casă, dar atâta vreme cât nu deschid uşa vom fi în siguranţă. De ce să fi crezut Nick că aș deschide ușa? Poate mă crede mai naivă decât un copil de grădiniţă. Nici în ruptul capului n-aş deschide uşa să las spiriduşul să intre. Dar cum rămâne cu ceilalţi?

Ridic jaluzeaua nici cât o palmă şi arunc un ochi pe fereastră. Două siluete întunecate aşteaptă în zăpada care cade din cerul alb-cenuşiu. În rest, totul pare aproape calm.

Ciocănitul se aude din nou, un ciocănit domol, ca atunci când mama mea venea să ne trezească pe mine şi prietenele mele după o petrecere în pijamale. Mă uit la Nick, care stă ghemuit, gata să se năpustească.

Cei de afară încearcă să mă amăgească. Nu am de gând să-i las. Voi ignora uşa şi-i voi urmări.

Mă întorc spre fereastră şi îmi scapă un ţipăt. Un chip palid, cu ochi sălbatici mă priveşte prin geam. Scot un nou ţipăt şi fac un salt în spate. Din fericire, jaluzeaua coboară de la sine, ferindu-mă de ochii aceia.

Mă aşez în mijlocul patului, cu genunchii traşi la piept şi cu vătraiul în mână. Nu voi ezita să-l folosesc. Uneori, pacifismul e supraevaluat.

— Asta nu se întâmplă, asta nu se întâmplă, repet aproape ritualic.

Ceva zgârie fereastra şi sunt sigură că nu e o creangă. E ceva groaznic care încearcă să intre.

Nick face ture prin cameră, patrulând de la uşă la fereastră şi-napoi. Îşi arată colţii până la gingii.

— Zara?

Vocea de după uşă e adâncă, puţin răguşită. Pare cunoscută şi în niciun caz nu este vocea din pădure. Inima-mi tresare, şi nu de teamă.

— Zara, scumpo?

Nu se poate să fie el. Nu se poate. Îmi îndrept spatele şi îmi cobor picioarele de pe pat. Flacăra lumânării de pe birou pâlpâie, apoi se face de două ori mai mare. Răspunsul meu vine în şoaptă, ca o rugăciune, ca o rază de speranţă.

— Tati?

Vitricofobia
Teama de taţi vitregi

Nu poate să fie el. Nu are cum, dar este glasul lui. Limba mi se lipeşte de cerul gurii şi-mi simt pieptul prins ca în strânsoarea unui şarpe, dar reuşesc să rostesc din nou.

— Tati?

Nick mârâie incontrolabil. Trupul îi e cuprins de tremur. Ca şi al meu, de altfel. Nimeni nu ar vrea să se afle nici la trei metri de un lup care mârâie, dar eu stau mult mai aproape. E înspăimântător, dar nu atât de înspăimântător precum uşa şi ce ar putea fi în spatele ei.

Tatăl meu murise. Însă acum îmi vorbeşte. Îi aud vocea printre mârâituri, îndărătul uşii. Picioarele mi se mişcă în tăcere pe podea.

— Tati, tu eşti?

Îmi aude şoapta cumva.

— Zara, scumpo, deschide uşa şi lasă-mă să intru.

Vreau să o fac. Chiar vreau, însă şocul îmi toarnă plumb în picioare. Nick se ridică pe labele din spate şi se sprijină de uşă, blocându-mi calea.

— Nick, dă-te la o parte, îl rog eu apropiindu-mă.

Îmi lipesc mâinile de uşă, de parcă aş fi putut cumva să simt ce se ascunde de cealaltă parte, să-i ating faţa tatălui meu, să-i simt din nou pielea caldă, pulsând cu viaţă. Dar nu pot. Bineînţeles că nu. Lemnul rece îmi refuză visarea.

— Nu poţi să fii aici.

Vocea mi-e minusculă şi slabă. Inima îmi bate cu putere. Dacă aş deschide uşa, ar fi oare acolo? Ar zâmbi până i s-ar

vedea gropiţele? Oare obrajii îi sunt aspri fiindcă nu s-a bărbierit? M-ar îmbrăţişa? Tot ce îmi dorisem lunile astea era ca el să fi trăit.

Dar îl văzusem întins pe podea. Îl văzusem în sicriu. Şi poţi să simţi când cineva a murit, simţi că sufletul s-a dus, că nu mai este nimic în trupul lipsit de viaţă. Totuşi, dacă există vârcolaci sau spiriduşi, atunci poate că nici aşa ceva nu e imposibil. Poate că tatăl meu e chiar aici, la doar câţiva centimetri depărtare de mine.

Mă clatin, lipită de uşă.

— Nu poţi. Nu poţi fi aici.

— Dar sunt, Zara. Dă-mi drumul. Îţi voi explica, spune el.

Murise. Aiurise. L-am văzut murind. Apa de pe podea. Faţa lui rece în mâinile mele. Dar dacă nu a murit?

— Tati?

— Sunt aici, dragă.

În gât mi se formează gâlme ce se răspândesc până în miezul fiinţei mele. E vocea lui. A lui. Chiar aici. Întind mâna spre clanţă, dar nu apuc să deschid.

Nick se izbeşte în mine, împingându-şi falca în obrazul meu, ca într-o lovitură. Mă împinge cu botul departe de uşă, încercând să-şi bage capul între mine şi uşă. Blana lui îmi intră în gură. O scuip şi încerc să-l dau la o parte.

— Este tatăl meu. Tatăl meu!

Plesnesc uşa.

— E pe cealaltă parte. Îl vor prinde spiriduşii.

Nick îşi dezveleşte colţii spre mine.

— Nu pot să-l pierd din nou, Nick.

Lupul mârâie ca şi cum e gata să mă muşte. Mă dau puţin în spate, apoi înaintez iar.

— Dă-te din calea mea!

Mă împing în gâtul lui gros, lovindu-l cu pumnii şi palmele fără încetare. Nici măcar nu se clinteşte.

— Mişcă! îi ordon. Mişcă!

— Zara, e un lup cu tine în cameră? Să nu ai încredere în el, se aude glasul calm al tatălui meu.

Încremenesc cu un smoc de blană în mână. Dintr-odată, mă

loveşte sentimentul că ceva nu e în regulă. Tatăl meu nu ar fi niciodată atât de calm dacă aş fi blocată în dormitorul meu cu un lup. Ar fi furios şi ar urla, ar dărâma uşa, ca atunci când eram micuţă şi m-am închis din greşeală în baie, iar încuietoarea înţepenise pentru că era veche. Atunci o luase razna şi spărsese uşa cu picioarele. Apoi m-a strâns în braţe şi m-a sărutat încontinuu pe frunte.

— Nu aş lăsa nimic să ţi se întâmple, prinţesa mea, spusese el atunci. Eşti viaţa mea.

Tatăl meu ar fi dărâmat uşa. Tatăl meu m-ar salva.

— Lasă-mă înăuntru, rosteşte el. Zara…

Îi dau drumul lui Nick şi mă îndepărtez de uşă, împleticindu-mă. Îmi acopăr gura, oprind un ţipăt. Nick nu mai mârâie şi dă fericit din coadă. De unde ar şti tatăl meu că aici e un lup, şi nu un câine? De unde ar şti că nu sunt spiriduşi?

Mă cutremur. Nick se gudură pe lângă mine, împingându-şi coastele de picioarele mele. Îmi cobor mâinile, cufundându-mi-le în blana lui, de parcă aş fi căutat ceva. Poate alinare. Poate căldură. Poate putere. Sau toate la un loc.

— Eşti mort. Nu poţi fi aici, ies cuvintele din mine, însoţite de un geamăt care-mi sfâşie pieptul.

— Nu sunt mort, Zara.

Mă îndepărtez de Nick şi apuc o pernă, ţinând-o la piept ca pe un scut. Amintirea tatălui meu întins pe podea se năpusteşte asupră-mi. Văd cu ochii minţii sticla de apă rostogolindu-se pe podea. Îi văd gura deschisă, căscată, căutând cu disperare aer.

— Ba eşti. Eşti mort. M-ai părăsit. Te-am văzut. M-ai lăsat singură. Şi acum sunt aici, în Maine, unde nimic nu-i normal şi nu poţi fugi noaptea, şi e frig.

— Zara, lasă-mă să intru. Îţi voi explica.

Arunc în uşă cu Raportul Anual privind Drepturile Omului 2009, care îmbrăţişează lemnul cu o bufnitură. Nick fereşte capul în ultimul moment şi se dă la o parte din calea furiei mele. Apuc un alt raport, trântindu-l de clanţă.

— Mincinosule! Nu poţi explica. Nu poţi! M-ai lăsat!

Printre sughiţuri de plâns, mă năpustesc spre uşă lovind-o cu pumnii.

— Ai plecat!

Nimeni nu îmbrăţişa mai bine decât tatăl meu. Îmbrăţişările lui, ca ale unui enorm ursuleţ de pluş, mă înveleau, mă ocroteau.

— Doar lasă-mă să intru, Zara.

Pare supărat acum, ca atunci când mă răţoiam la mama. Vorbeşte exact ca tatăl meu.

Un pas înainte, apoi un altul. Nick scoate un mârâit grav, tremurător. Îmi duc degetul la buze, făcându-i semn să tacă. Degetele-mi tremură tare, însă reuşesc să descui uşa.

— Deschide uşa pentru mine, Zara, se aude vocea lui.

Nick mă înghionteşte din faţa uşii, fără ca eu să-i opun rezistenţă.

— Nu. Dacă ai fi într-adevăr tatăl meu, ai putea deschide uşa de unul singur.

Niciun răspuns. Mă aşteptam la asta. Ştiam că nu va fi vreun răspuns.

Nick îmi caută mâna cu botul. Îi mângâi blana.

— De ce nu deschizi uşa? întreb eu. E descuiată.

Ceva vuieşte în mine, ceva violent, disperat şi real.

— Haide! urlu eu, sălbatică şi pierdută, singură, dar nu complet singură.

Nick îmi blochează calea spre orice mă aştepta dincolo de ea.

— De ce nu o faci? De ce nu deschizi uşa asta nenorocită? Arunc o privire spre clanţă. Nu se mişcă.

Ştie că nu mă poate înşela. Nick avea dreptate. Spiriduşii pot intra doar în locuri în care au fost invitări sau în care au mai fost înainte.

Tatăl meu vitreg intrase în camera asta în nenumărate rânduri. Dacă ar fi fost el, ar fi intrat în cameră de îndată ce am descuiat ușa.

Însă nu e el. Nu s-a întors miraculos din morţi. E altcineva. Sau altceva, ceva ce a mai fost în casa asta, dar nu şi în cameră. Ceva care poate să imite fără cusur vocea tatălui meu.

— Doar vino la mine, Zara. Trebuie să vii la mine.

— Ce?

— Setea mea… Nu o mai pot ţine în frâu… e prea puternică.

— Ce eşti tu? întreb eu, împleticindu-mă pe măsură ce mă îndepărtez, cu privirea încă aţintită pe clanţă. Ce naiba eşti?

Orice ar fi fost, scoate un răcnet de furie. Se năpusteşte în sus şi-n jos pe scări şi se aude de parcă ar fi invocat o tornadă să spulbere casa bunicii Betty. Cărţi trântite. Sticlă spartă. Închid ochii şi-mi acopăr urechile. Nick mârâie.

Mă prăbuşesc pe pat. Pentru câteva clipe, crezusem că cea mai arzătoare dorinţă a mea se adeverise. Crezusem că tatăl meu s-a întors. Însă nu e aşa. E dus din nou. A dispărut într-adevăr, şi eu ştiu asta. Ştiu că nu-l voi mai vedea niciodată oricât de mult mi-aş dori.

Lumânarea din sufletul meu s-a stins şi mi-e teamă, foarte, foarte teamă, fiindcă cea mai mare spaimă a mea s-a adeverit. Trebuie să-mi trăiesc viaţa fără tatăl meu, partenerul meu de alergat, omul care mă învăţase totul despre Amnesty şi care falsa cântecele lui John Lennon.

Încep să suspin şi iau o păpuşă în braţe. Nick sare pe pat lângă mine, se lipeşte de mine şi-mi linge lacrimile.

În vreme ce spiriduşul devastează totul la parter, îmi înfăşor braţele în jurul trupului blănos al lui Nick şi plâng pe el. Umerii mi se zguduie de efort. Lupul de lângă mine scheaună de câteva ori, îmi mai linge faţa, dar în principal e atent la uşă. Într-un târziu, încetez cu suspinele şi sughiţurile mele patetice şi continui să plâng în tăcere. Apoi şi plânsul încetează, pentru că îl ţin pe Nick în braţe, sperând că nimic din tot ce se întâmplă nu e real, că e doar un vis. Dar, dacă aşa ar fi fost, ar însemna că l-aş pierde şi pe Nick. Ar însemna că nici el nu e real şi-mi doresc atât de mult să fie real. Vreau asta chiar dacă ştiu că probabil îl voi pierde, aşa cum mi-am pierdut tatăl şi mama, aşa cum m-am pierdut pe mine.

Necrofobia
Frica de moarte

Nick revine la înfăţişarea lui de om. Mă trezeşte cu un mic sărut pe frunte. Deschid ochii şi iată-l, zâmbind deasupra mea. Mormăind, îmi pun palmele peste faţă. Dă jaluzelele la o parte, şi camera se scaldă în lumină.

— Am adormit? Pe bune? Cum să adorm?

— Stresul şi plânsul pot să vlăguiască pe oricine. Ai aţipit după ce spiriduşul a încetat să distrugă totul jos.

— Ah. Îmi ating obrajii. M-ai lins.

Izbucneşte în râs şi se apleacă spre mine, lingându-mi mâna.

— Ce să fac dacă eşti atât de dulce?

Încerc să-l lovesc. Râde mai tare şi-mi apucă mâinile.

— Nu-i drept, o muritoare de rând împotriva unui vârcolac, mă plâng eu.

— Bine, bine.

Îmi dă drumul, dar nu înainte să-mi sărute degetele pe rând. Oftez, fericită. Apoi mă dezmeticesc şi mă ridic.

— Spiriduşii?

— Au plecat. Nu-i mai pot mirosi, rosteşte el, ridicându-se şi întinzându-se.

E din nou îmbrăcat. Întregul său trup trosneşte, vertebră după vertebră.

Dau din cap de parcă toate lucrurile astea ar avea sens, dar nu este ca şi cum aş fi fost cine ştie ce expertă în creaturi fantastice. Simt un gol în stomac.

— S-a prefăcut că e tatăl meu, spun eu.

Ochii lui Nick se înduioşează.

— Trebuie să-ţi fi fost greu.

Înghit în sec. Simt un gust groaznic de lemn ars în gură.

— Până la urmă, l-ai dus tu de nas, spune el. Sunt mândru de tine.

Încerc să zâmbesc, dar nu-mi prea iese.

— Să vedem dacă telefoanele funcţionează, bine? rosteşte el, luându-mă de mână. Poate găsim ceva de mâncare?

— A ajuns Betty?

— Nu încă.

— Crezi că i s-a întâmplat ceva?

— Drumurile sunt proaste, Zara. Îi e greu să ajungă aici repede dacă nu se transformă.

— Dacă nu se transformă, îl îngân eu.

Degetele mi se încrucişează cu ale lui. Se simt protejate, cuibărite acolo.

— Suntem în siguranţă?

— Sunt cu tine, Zara. Vei fi în siguranţă, îţi promit.

Vreau să-l cred, dar nu prea pot. Ce mai poate fi sigur?

Ne facem curaj şi coborâm scările. Jos e dezastru. Deşi doar un singur spiriduş intrase în casă, făcuse asemenea ravagii încât era greu de crezut că nu fuseseră vreo sută.

— Arată de parcă am ţinut un chef monstru. O, Doamne, Betty o să mă omoare, spun eu, oprindu-mă la mijlocul scărilor îngrozită.

Canapeaua e răsturnată. Scaunul de piele e mânjit cu funingine. Pe podea sunt împrăştiate o mulţime de foi şi cărţi. Pernele canapelei sunt acoperite de praf de spiriduş.

Nick mă apucă de mână şi mă trage după el pe scări.

— E în regulă. Ne descurcăm noi. Nu-i atât de rău.

Îmi dă drumul şi apucă un capăt al canapelei.

— Hai să întoarcem canapeaua mai întâi.

Împreună, întoarcem canapeaua şi o împingem la perete. Nick îşi şterge de pe mânecă praful lăsat în urmă de vizitatorul nostru.

— Dezgustător.

— Putea fi mai rău. Măcar nu a rupt pernele sau altceva,

spun eu.

Vocea-mi sună fals. Totuşi, îl păcăleşte pe Nick.

— Clar.

Începem să adunăm lucrurile împrăştiate pe jos. Verific celularul şi fixul să văd dacă a revenit semnalul. Nu încă. Deschidem uşa, iar zăpada dă buzna în casă. Orice urmă de spiriduş este de mult îngropată.

Decorul pare desprins dintr-un basm. Zăpada acoperă copacii, ca o magie albă. Mini-ul lui Nick e complet acoperit. Totul este frumos, natural şi ordonat, în deplin contrast cu casa bunicii.

— Suntem înzăpeziţi, anunţ eu.

Nick adulmecă aerul.

— E o furtună mare. Probabil va dura toată după-amiaza şi nu se va sfârşi până mâine-dimineaţă.

Intru în bucătărie şi încerc să dau de Betty prin radioreceptor. O găsesc pe Josie, dispecera.

— A plecat spre casă acum două ore, spune ea.

— Dumnezeule!

— Nu te îngrijora. Încerc să dau de ea pe celălalt canal. Încă nu am primit nicio veste despre tânărul Dahlberg. Se pare că furtuna va ţine toată noaptea şi multe dintre drumuri sunt foarte înzăpezite, aşa că poate înaintează anevoios. Şi satelitul a căzut, deci multe canale nu funcţionează.

Apăs pe butonul radioului.

— Bine. Nu te obosi prea mult, Josie.

Râsul ei se aude clar prin interferenţa statică.

— N-am murit încă, Zara. Mai am ceva viaţă în mine.

Cu toţii avem, mă gândesc eu, apoi mă întorc să curăţ sufrageria.

Curăţenia pare să dureze o veşnicie şi stomacurile noastre ghiorăie atât de tare că acoperă şuierul vântului.

— Sunt lihnit. Ţi-e foame? întreabă Nick.

— Da, spun eu bătându-mă pe burtă. Crezi că Betty e bine?

— Cred că e bine, rosteşte el, îmbrăţişându-mă.

Intră cu paşi mari în bucătărie şi ia nişte ouă din frigider, în vreme ce eu duc celelalte alimente afară în zăpadă, ca să nu se

strice.

Mă întorc şi îl găsesc cu două tigăi pe cuptor şi deschizând o conservă de tocătură de vită.

— Tocătură de vită? Dezgustător.

— E bună, îţi pune păr pe piept.

— Blană, vrei să spui.

— Exact.

Deschide capacul de metal şi-l pune pe un prosop de bucătărie. Toarnă carnea tocată în tigaie şi începe să amestece.

— Asta s-ar putea să dureze ceva.

Ia altă lingură să amestece ouăle.

— Mă gândeam că nu ne-ar strica ceva ajutor în problema asta cu spiriduşii.

— Bine, credeam că lupii au haite. Tu ai o haită?

— Nu prea corespunde ideii tradiţionale de haită.

— Scuze, Nick, dar când vine vorba de vârcolaci nu ştiu ce înseamnă idee tradiţională.

— Nu vânez cu alţi lupi.

Încuviinţez.

După câteva secunde de tăcere, nu mă mai pot abţine:

— Deci vânezi cu…

— Coioţi, rosteşte el făcând o grimasă. Dar au totuşi o fărâmă de ADN de lup.

Mă abţin cu greu să nu zâmbesc.

— Măcar eşti alfa, nu?

— Evident că-s alfa, aproape că mârâie la mine.

— Scuze, scuze. Deci, vom cere ajutor de la haita ta? Dacă eşti alfa, le poţi spune ce să facă, nu-i aşa?

— Îi vom întreba. Pot să facă lucruri mici, să încerce să-i distragă pe spiriduşi, să-i ţină ocupaţi. Dar sunt doar coioţi obişnuiţi şi se sperie de magie.

Se opreşte din amestecat.

— Nu, mă gândeam să vorbim cu altcineva.

— Cu cine?

Îndreaptă lingura spre mine.

— Trebuie să rămâi calmă în privinţa asta, bine? Când o să-ţi spun sper să nu te isterizezi.

— Doar spune-mi odată.

— Issie şi Devyn.

Mă rotesc în jurul lui.

— Nu putem face asta. În primul rând, s-ar putea să păţească ceva. În al doilea rând, ce? Ai de gând să le spui că eşti un vârcolac? Da, clar. Nu văd *ce* ar putea să iasă rău.

— Ei ştiu deja, pentru că…

Focul pocneşte din nou. Vântul vuieşte în jurul casei. Nick stă ca pe ace, dar nu se întâmplă nimic. Acel nimic include terminarea frazei pe care o începuse.

— Ei ştiu deja, pentru că… îl îmboldesc eu, nerăbdătoare.

Nick trage adânc aer în piept.

— Doamne! Issie e un iepuraş, nu-i aşa? Există aşa ceva? Există iepuraşi de lună plină?

— Asta-i bună, Zara, abia rosteşte Nick printre hohote de râs.

— Ar fi un iepuraş foarte reuşit, spun eu bosumflată.

— Într-adevăr. Dar nu e ea. E Devyn.

— Devyn? Devyn e drăguţ şi normal.

Nick curăţă tigaia. Cu glas de un calm glacial, spune:

— E vultur de lună plină.

— Aha… bine. Nu mă voi isteriza din cauza asta, dar lasă-mă măcar să spun că sunt surprinsă.

— Pentru că e într-un scaun cu rotile?

— Nu! Pentru că e o pasăre.

Agateofobia
Teama de nebunie

Vântul vuieşte în jurul casei şi flăcările dansează în sobă. Mănânc o combinaţie bizară de carne şi cartofi prăjiţi împreună cu un tip mai „bun“ decât pâinea caldă şi care-i primul lucru care-mi trece prin minte?

— Trebuie să găsim o cale să-l împiedicăm pe spiriduş să mă sărute, să mă facă regina lui.

— Ştiu, spune Nick.

— Bănuiesc că nu ar merge să-i spun un simplu „nu“, rostesc eu, cu un râs nervos.

Nick începe să râcâie bucăţile maronii, crocante care s-au prins de fundul tigăii. Amestecă bucăţile mai moi de tocătură într-un talmeş-balmeş maro, roşu şi alb. Totuşi, miroase bine, aproape îndeajuns de bine încât să-mi alunge gândurile despre spiriduşi. Aproape. Sau cele legate de faptul că singurii oameni de treabă de la şcoală erau creaturi de lună plină.

— Serios acum, Zara, rosteşte el amestecând ouăle.

— În primul rând, nu-mi vine să cred că spiriduşii au regi şi regine. Ce chestie perimată. Nu-mi pasă dacă sunt „strălucitorii“. E pur şi simplu jalnic. Sunt cumva o dictatură militară întemeiată pe un ideal monarhic al superiorităţii? Acelea sunt cele mai groaznice forme de guvernământ posibile. Adică, încălcarea drepturilor omului în regimuri ca acelea…

Nick îmi pune mâna sa liberă pe gură, aşa cum făcuse şi Devyn cu Issie odată. Dar eu nu eram Issie, să chicotesc sau să-i ling degetele. Mă uit chiorâş la el. Continuă să bată ouăle cu

cealaltă mână de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, de parcă asta era o conversaţie firească.

— Zara, ăştia sunt *spiriduşi* şi când vine vorba de încălcarea drepturilor omului, ei bine, probabil că-i doare-n cot de asta, explică el. În primul rând, ei nu sunt oameni. Doi, tortura face parte din felul lor de a rezolva lucrurile.

Încerc să-l calc pe picior, dar îl mişcă incredibil de repede, ca o manevră foarte rapidă de vârcolac, fără să înceteze să amestece ouăle, care sunt aproape gata. Nu-şi ia mâna de pe gura mea şi ochii îi lucesc ca şi cum ar crede că sunt amuzantă.

Nu sunt amuzantă.

— Îmi voi lua mâna acum, bine?

— Nu am stofă de regină, bolborosesc.

Îşi şterge mâna de tricou.

— Ce? Am bălit pe tine?

— Puţin.

— Eşti un lup. Ar trebui să fii obişnuit cu balele.

— Asta-i o lovitură sub centură.

Ia tigaia de pe foc şi o pune pe inima de cărămidă care încercuieşte cuptorul.

— Nu-mi pasă, spun eu, cu braţele încrucişate pe piept.

Amuţim amândoi pentru un minut, timp în care el amestecă tocătura. Ferestrele par nişte pătrate albe din pricina zăpezii ce continuă să cadă. Fulgii se ciocnesc de casă, ca şi cum ar încerca să scape de iarna ce i-a zămislit.

— Evident, ăsta nu e comportamentul lor obişnuit. Vreau să spun că spiriduşii nu au omorât pe nimeni atâta vreme. E o discontinuitate mare, spun eu.

Nick căută să mă întrerupă, dar îl opresc cu un gest.

— Ştiu că nu e nimic nou în ce spun. Doar gândesc cu voce tare, încerc să procesez informaţiile. Totul trebuie să aibă o legătură cu scrisoarea tatălui meu.

— Şi n-au avut o regină vreme de un sfert de secol. Trebuie să aibă vreo regulă în privinţa asta. Îndreaptă lingura din mână spre mine.

— Zara, ştiu că eşti puţin speriată de tot ce se întâmplă, şi asta e ceva firesc, dar nu cred…

— Firesc? Ce e firesc în toată tărăşenia asta? Tu, probabil cel mai arătos tip din univers, chiar mă placi pe mine, dar eşti un vârcolac.

Îmi aud isteria în voce însă nu o pot stăvili.

— Doi dintre oamenii care chiar îmi plac în şcoala asta tâmpită sunt un lup şi un vultur de lună plină. Am înţeles bine? Şi, desigur, bunica mea e tigroaică de lună plină.

Nick încuviinţează în tăcere, lăsându-mă să-mi vărs amarul. Mă plimb în cercuri prin sufragerie.

— Şi nu cumva să uit, un spiriduş mi-a făcut sufrageria vraişte, iar amicii lui vor ca eu să le fiu regină şi, în loc să se comporte frumos, să-mi aducă flori sau mai ştiu eu ce, un tip îmi şopteşte numele în pădure încercând să mă facă să mă rătăcesc, apoi dă buzna în casa mea când bunica nu-i aici.

Mă opresc din turuială pentru o clipă.

— Stai. De ce au aşteptat să nu fie Betty acasă?

Nick pune nişte tocătură pe o farfurie, apoi ouăle.

— Nu am idee. Probabil le e teamă de ea. Tigrii de lună plină sunt de temut. Ridică din umeri şi începe să-şi pună mâncare în farfurie. Poate că s-au săturat să aştepte.

Îmi întinde o farfurie, apoi se aşază pe podea în faţa focului. Mă aşez lângă el. Căldura care ne cuprinde e foarte plăcută.

— Sau poate că şi-au dat seama că nu-i voi lăsa să te ia în pădure, aşa că au preferat un atac frontal. Lupii luptă mai bine afară. Nu suntem animale de casă. Îţi place mâncarea?

Amestec puţin ouăle în farfurie, apoi iau nişte tocătură. Îmi încălzeşte gura.

— E foarte bună.

— Mulţumesc, zâmbeşte el.

— Deci aşa, poţi să şi găteşti? întreb eu. Eşti chiar perfect, nu-i aşa?

— *Sunt* vârcolac, răspunde printre îmbucături. Îşi îndoaie capul.

— Asta îţi dă o scuză mult prea bună pentru temperamentul tău.

— Aşa-i, rosteşte el ridicând din sprâncene.

— Dacă devin regina spiriduşilor, va trebui să-mi spui

majestate, îl tachinez eu.

— Niciodată.

— N-ai să-mi spui niciodată majestate? Urât din partea ta. Ştii tu, la urma urmei nu eşti decât un biet vârcolac, iar eu voi face parte din regalitate.

Focul pocneşte clintind o buturugă. Sar ca arsă, însă Nick nu schiţează niciun gest. Aparent, e greu să sperii un vârcolac.

— Niciodată nu vei deveni regina spiriduşilor. Nu te las eu.

Privirile ni se întâlnesc. Are atitudinea aceea de mascul alfa.

Nu sunt în stare să privesc într-o parte. Şi chiar dacă aş face-o, tot i-aş simţi. Ochii. Ochii lui.

— Of. Urăsc chestia asta. Mă simt blocată.

Crezusem că o iau în sfârşit înainte. Deşi eram împotmolită în Maine, încetul cu încetul, viitorul începea să se contureze, un viitor fără tata… dar totuşi viitorul meu. Issie şi Devyn sunt prietenii mei. Nick e aici… Totul poate să dispară într-o clipită. Nu vreau să mor.

Nick îşi aşază farfuria, care se clătină puţin pe suprafaţa zgrunţuroasă a cărămizilor. Se apleacă înainte şi pune palmele pe podea, ca într-o postură de yoga canină.

— Zara?

Vocea lui blândă mă învăluie, însă decid să nu-mi ridic ochii din farfurie.

— Nu voi lăsa nimic rău să ţi se-ntâmple.

— Nu-mi poţi promite aşa ceva. Nimeni nu poate împiedica miraculos ca alţii să fie răniţi sau ucişi.

Înghiţind în sec, ridic ochii spre el. Gura îi e atât de aproape de-a mea. Ochii-i sunt înfometaţi şi în acelaşi timp calmi şi puternici, aşa că îi spun:

— Acum câteva săptămâni, nu mi-ar fi păsat. Dacă aş fi murit. Ştii?

Încuviinţează şi aşteaptă în tăcere. Buzele îmi tremură, căci nu-mi găsesc cuvintele potrivite.

— Îmi era atât de dor de tata.

Înghit din nou. De ce e aşa de greu să înghiţi în sec? E doar o mişcare a gâtului, atât.

— Dar acum nu vreau să mor. Nu vreau să-mi fie teamă.

Vreau doar să trăiesc.

Mă lasă să termin, apoi întreabă:

— Ce s-a schimbat?

— Nu ştiu. Tu, poate? Sau poate fiindcă o vedeam pe Issie atât de veselă şi curajoasă tot timpul. Sau… Poate pentru că mi-era atât de teamă. Ştiam. Ştiam pur şi simplu că nu vreau să mor, rostesc apropiindu-mă de el până când frunţile ni se ating.

Mă sărută pe nas. Apoi buzele i se plimbă pe obraz până spre buzele mele, unde şopteşte:

— Voi avea grijă de tine, Zara.

Îl apuc de umeri.

— Dar cum rămâne cu tine? Cine va avea grijă de tine?

— Voi fi bine.

Buzele ni se întâlnesc. Îmi iau mâinile de pe umerii lui şi i le trec prin păr. Îi împing capul cu blândeţe pe spate.

— Promiţi? Îmi juri?

— Îţi jur!

— Trebuie să plecăm, spune Nick.

Suntem în bucătărie. Afară, omătul continuă să crească. Ating fereastra rece cu buricele degetelor.

— Sper că glumeşti.

Pun tigaia în chiuvetă. Resturile de tocătură se întind ca o crustă maronie pe fundul tigăii. Rup un şerveţel de bucătărie din sul.

— Dezgustător.

— Zara? Nu ne putem ascunde din nou în camera ta toată noaptea.

Nick întinde mâna pe lângă mine şi apucă mânerul tigăii. Toarnă detergent până ce acoperă crusta.

— Trebuie să rezolvăm problema asta acum.

— Acum?

— Cât mai e lumină.

— Uită-te la domnul proactiv.

— Vorbesc serios, Zara.

Pune tigaia înapoi în chiuvetă. Nu o puteam curăţa fără

apă.

— Ştiu. Ştiu că eşti serios, dar nu mă omor după zăpadă.

Îmi rearanjez coada. Părul nu îmi este în cea mai bună stare; trebuie să-l spăl. Trag în picioare şosetele de lână.

— Şi unde ai de gând să mergem? Şi cum rămâne cu Betty?

— Ar fi trebuit să ajungă deja, zice el.

Inima îmi tresaltă, dar continui să-l ascult; sunt îngrijorată pentru Betty.

— Vom merge la mine acasă. Ne întâlnim cu Issie şi Devyn şi ne gândim la un plan.

— Şi cum ajungem acolo? spun eu arătând spre fereastră.

— Cu maşina mea.

— Drumurile sunt proaste. Betty ţi-a spus să nu conduci.

— Ştiu, dar uneori trebuie să încalci regulile.

Mă dau bătută. Nu voiam să stau aici fără Betty. Dau fuga la etaj să-mi iau scrisorile de Acţiune Urgentă.

— Scrisori importante? întreabă Nick zeflemitor.

— Sunt Acţiuni Urgente. Trebuie trimise numaidecât, altfel unii oameni ar putea fi torturaţi sau ucişi, sau…

— Eşti mai dusă decât mine, rosteşte el atingându-mi buzele cu degetul.

— Nu-i adevărat.

Ne înfofolim şi ieşim. Curăţăm zăpada de pe Mini. Copacii îmi dau fiori. De fapt, nu copacii, cât ce s-ar fi putut ascunde după ei.

Neaua acoperă totul. Ramuri şi maşini, pământ şi apă. Acoperă casele. Sub ea întreaga lume e pierdută. Sub ea oamenii sunt pierduţi… şi animalele… şi iarba. Totul e îmbrăcat într-un alb orbitor. Totul a dispărut. Contururile acoperişurilor şi ale crengilor, ale drumurilor, toate sunt estompate, acoperite, pierdute.

— Tatălui meu i-ar fi plăcut priveliştea asta. Ar fi luat nişte schiuri şi ar fi zis: „Hai să ne aventurăm“, spun eu.

— Pare un tip tare.

— Era un tip tare.

— Atunci, trebuie să fi fost vârcolac.

— Da, sigur, fac eu, cumva bucuroasă că acest detaliu este

în sfârşit spus cu voce tare. A scris „Strălucitorii“ în biletul lui.

Nick ia o perie din Mini şi îndepărtează din zăpada de pe parbriz care formase o peliculă de gheaţă. Intră în maşină şi dă aparatul de degivrare la maximum. Mă sprijin de capotă, privind cum gheaţa de pe parbriz se topeşte, dar sunt cu gândurile duse.

— Zara?

Nick aşteaptă la uşa şoferului. Zăpada îi luceşte în păr şi în sprâncene, dar chipul îi pare atât de cald.

— Vii?

— Da.

Casa lui Betty e la doar câţiva metri depărtare. Aş putea să fug înăuntru, să încui uşa şi să mă ascund. Aş putea să mă ghemuiesc într-un ungher. Să nu mai fac nicio mişcare. Însă, urc în maşină.

— Bine. Să mergem, zic eu, trântind portiera.

În interiorul maşinii e cald fiindcă motorul toarce de ceva timp. Întâmpin căldura cu un oftat şi un zâmbet. Aş fi putut rămâne aici pentru totdeauna, în tihnă, siguranţă şi căldură, cu Nick. Mă aplec după bucata de blană pe care o văzusem deunăzi pe podeaua maşinii. Este a lui Nick. Indiferent ce ar fi să se întâmple, o voi păstra drept amintire. Nu că s-ar fi putut întâmpla ceva rău. Nu-i aşa?

Nick mă apucă de mână şi am impresia că-mi citeşte gândurile. Oare pot vârcolacii să facă aşa ceva?

— Totul va fi bine, Zara.

— Ştiu, murmur eu.

Nasul mi se înfundă.

— Sunt bine.

Mă strânge uşor de mână, apoi îmi dă drumul. E nedrept. Îmi place să-i simt atingerea.

— Am nevoie de două mâini ca să conduc.

Degetele lui sunt groase şi lungi, nepăroase.

— Nu-mi vine să cred că mâinile îţi devin labe.

— Ciudat, nu-i aşa?

Îl măsor cu privirea. Umerii i se conturează sub jachetă, iar

picioarele, lungi şi solide, par enorme. Îmi pun centura de siguranţă.

— Ar trebui să pornim. Drumul nu e curăţat, spune Nick băgând în marşarier. S-ar putea să rămânem înzăpeziţi.

Apasă pe acceleraţie. Maşina înaintează cam un metru înainte să se oprească, blocată în zăpadă. Cu o figură crispată, Nick încearcă să dea înainte şi-napoi.

— Asta nu-i bine, nu-i aşa? întreb eu.

— Deloc, oftează el oprind motorul.

— Pot să încerc s-o împing.

— N-ar merge. Nu tot drumul. Trebuie să deszăpezim.

— Să deszăpezim?

Nu mai deszăpezisem vreodată. Am văzut oameni la televizor făcând-o şi am auzit poveştile tatălui meu despre cum deszăpezise ore întregi, încercând să iasă din casă în timpul viscolelor aprige din New England.

Ies din maşină după Nick, afundându-mă în zăpadă. Pantalonii mei se udă leoarcă şi bulgări de zăpadă îmi intră în ghete.

Nu suport zăpada.

— Vom deszăpezi întreaga alee? întreb eu cu mâinile-n şolduri. Doar noi doi? Asta e o alee foarte lungă. Are aproape un kilometru.

Chemarea unei păsări se aude la distanţă. Este prima pasăre pe care o aud de ieri. Şi Nick o aude. Îşi lasă capul într-o parte şi scrutează atent împrejur, ca un câine. În priviri i se citeşte o grijă ascunsă.

— Nick?

Îşi flutură mâna înaintea feţei, de parcă ar alunga o muscă.

— Ştiu. E foarte lungă. Unde sunt lopeţile?

Ne întoarcem spre casă.

— Nick? Dacă nici şoseaua nu e deszăpezită? Dacă n-au trecut plugurile pe-aici? Nu putem da la lopată întregul drum.

Se opreşte şi se întoarce spre mine. Umerii lui puternici se lasă în jos.

— Nu m-am gândit la asta.

— Unul din noi se poate duce să verifice, iar celălalt să

deszăpezească între timp.

— Nu. În niciun caz. Trebuie să rămânem împreună.

Figura i se împietreşte din nou. Nu-mi place asta. Mă simt sugrumată de panică, amintindu-mi de săgeata din umărul lui.

Se şterge din nou pe faţă, foarte dur de data asta, ca un câine care se scarpină pe bot când are o mâncărime. Grozav, chiar e pe jumătate canin sau lupin, sau care-o fi cuvântul pentru lupi.

— Trebuie să facem ceva, rosteşte el cu nările umflate. Urăsc spiriduşii.

— Ura e o emoţie inutilă.

— Poftim?

Se întoarce spre mine aruncându-mi o privire mânioasă. Fac un pas înapoi. Părul mi se ridică pe mâini. Mă sperie partea asta a lui, o forţă a naturii plină de furie.

— Mama mea spune asta tot timpul. E unul dintre micile citate pe care le-a preluat de la tata. *Ura e o emoţie inutilă.*

— O atitudine tipică pentru o mamă.

— Ştiu. Îi voi da un şut în fund când toată chestia asta se termină, spun eu. Şi nu uit nici de Betty.

— Şi eu care te credeam pacifistă, zâmbeşte el.

— Mă rog.

*

Renunţăm la deszăpezit, şi la condus. Ne hotărâm să încălţăm rachete de zăpadă. Rachetele de zăpadă le găsim la parter. Păşim pe neaua albă care nu conteneşte să cadă, înaintând încet, dar constant. Împreună.

Ridicăm picioarele cu atenţie, doar puţin şi imprimând o mişcare de alunecare la contactul cu zăpada. Un picior după altul. Mirosul curat de zăpadă se îmbină cu acela de pini şi de lemn care arde în soba lui Betty. Troienele cresc, alimentate încontinuu de omătul ce pluteşte din cer.

— E frumos, recunosc eu în vreme ce începem să urcăm o colină.

— Vezi?

— Dar frig.

Nick mă înghionteşte în joacă. Trage un şut într-un maldăr de zăpadă, care vine peste mine.

— Ai noroc că eşti drăguţ, îi spun.

— Chiar aşa?

— Mai ales cu respiraţia aceea de câine.

Ia nişte zăpadă şi face un bulgăre, pe care-l saltă ameninţător în mână.

— Retrage ce-ai spus.

— Nu, chicotesc eu.

Mă aplec să iau nişte zăpadă dintr-un troian şi cad cu nasul în el. Atingerea rece îmi muşcă obrazul. Încerc să mă ridic, dar nu reuşesc. Întotdeauna sunt stângace când port rachete de zăpadă.

În timp ce mă zbat ca peştele pe uscat, Nick se prăpădeşte de râs. Mă apucă de subsuori şi mă ridică. Zâmbind, scoate limba şi, cu mişcări scurte, îmi linge zăpada de pe faţă. Ar trebui să fie dezgustător, dar nu e. O senzaţie caldă şi minunată pune stăpânire pe mine. Închid ochii şi-l las.

— Miroşi bine, şopteşte el.

— N-am făcut duș.

— Nu contează, miroși bine.

Glasul lui, cald şi senzual, mă topeşte. Buzele ni se ating, se despart, se ating din nou. Răsuflu în el. Îşi depărtează capul şi mă iscodeşte cu privirea. Îi zâmbesc. Nu mă pot stăpâni.

— Te plac. Mult. Până şi pentru faptul că eşti vârcolac.

— Şi eu te plac, îmi zâmbeşte la rându-i.

— Mult?

— Mm, al naibii de mult, face el, aplecându-se pentru un alt sărut.

Nu-mi mai pasă de zăpadă sau de spiriduşi. Aş rămâne încremenită în clipa asta pe vecie, în braţele lui Nick, sărutându-l, simţindu-i obrazul cald, aspru lipit de al meu. Toată jalea şi tristeţea se topesc. Am găsit clipa. Fără melodrame şi alte prostii. Atât.

Merintofobia
Teama de a fi legat fedeleş

Ne sărutăm pentru o bună bucată de timp, fără ca eu să mai ţin cont de ger şi de orice teamă, pentru că el stăpâneşte la perfecţie meşteşugul sărutului. Buzele lui le frământă pe ale mele, care ard după atingerea lui, după pielea-i catifelată. Continuăm să ne sărutăm. Îl mângâi pe păr. Mă strânge la pieptul lui şi aproape că mă contopesc cu el. E vânjos, puternic, minunat.

— Ar trebui să ne continuăm drumul, sparge dintr-odată tăcerea cu glas hotărât.

Mă atrage vocea lui când e aşa, mai groasă decât de obicei.

— Roşeşti, îmi şopteşte.

Îmi ţugui buzele de parcă aş mai vrea să-i simt gustul. Cobor de pe rachetele lui de zăpadă. Nu e uşor.

— Săruţi bine, spun.

— Şi tu.

Mergem încontinuu. Ieşim de pe alee şi ajungem pe drumul principal, care nu fusese deszăpezit de ceva vreme. Mai sunt câteva palme bune de nea.

— Mă gândeam la Ian, spun eu tropăind.

— Grozav. Exact ce voiam s-aud.

— Nu, nu. Mă gândeam cât se va întrista din pricina noastră.

— Vai, sărmanul prinţişor, mă tachinează şi mă înghionteşte cu șoldul.

— Răule, îl înghiontesc şi eu.

Aud ţipătul unui vultur. Cu toate astea, nu observ niciun

semnal. Cumva îi scapă şi lui Nick.

Ceva cade peste capetele noastre, iar Nick scoate un mârâit gutural, animalic. Mă înspăimântă mai mult decât chestia care îmi căzuse pe cap. Dar nu pot să-l opresc, aşa că mă ocup de ce aveam pe păr. Încep să trag, dar degetele mi se încâlcesc în mici ochiuri metalice. E o plasă. Cineva a aruncat o plasă peste noi. Încă mârâind, Nick mă prinde în braţe. Ochii i s-au schimbat deja. Urmează şi fruntea.

— Nick? îi strig eu numele aproape în şoaptă.

Încerc să-mi alung panica, spunându-mi că totul e în regulă. De parcă aş putea…

— Spiriduşi. Plasa e din argint, abia reuşeşte el să zică, împingând de plasa ce ne înfăşoară.

— Argint?

Îşi scutură capul. Întregul trup îi tremură în încercarea de a-şi menţine controlul.

— Nick! ţip la el, îngrozită.

Nişte mâini străine mă trag de lângă el. Au venit din spate, aşa că nu văd cine e. Pătrund în carnea mea ca nişte cârlige de fier. Mă zbat să mă eliberez.

— Dă-mi drumul!

Nu-mi dau ascultare, doar îşi înteţesc strânsoarea. Am impresia că vor să-mi sfarme gleznele. Sunt trasă de sub plasă, rostogolită pe zăpadă spre ei. Trupul îmi trece peste una din rachetele de metal pe care le pierdusem în învălmăşeală. O apuc şi o arunc, sperând să nimeresc pe cineva. Aud zgomotul dulce, satisfăcător al metalului lovind carnea, dar mâinile nu-mi dau drumul. E clar că s-a zis cu pacifismul meu declarat.

Încerc să prind plasa cu degetele. Sunt trasă prea repede, târâtă prin zăpadă. Totul e alb, ameţitor şi dureros.

— Nick!

Îmi înfig degetele în omăt, încercând să-i încetinesc. Nu am de ce să mă ţin. Dau din picioare ca apucată. Cătuşele din carne şi oase se strâng şi mai abitir pe gleznele mele. Îmi întorc capul şi apuc să-i zăresc pentru o clipă. Poartă hanorace şi şepci şi par oameni normali, doar mai rapizi. Mă întorc din nou pe burtă şi ridic capul chiar la timp să-l văd pe Nick

mârâind în plasă. S-a transformat din nou.

— Nick! ţip eu, însă îmi intră zăpadă în gură.

O durere ascuţită şi rece îmi pătrunde în dinţi şi craniu. Tuşesc şi încerc din nou.

— Nick!

Mă aude şi se ridică în patru labe, dând drumul unui urlet lung, încărcat de furie şi durere. Mi se rupe inima văzându-l. Trebuie să-l ajut să scape. Trebuie să mă eliberez.

— Daţi-mi drumul! strig eu dând disperată din picioare.

Durerea îmi sfredeleşte capul. Artificii. Explozii. Toate în creierul meu. Lumea înveşmântată în alb se întunecă şi înţeleg ce se va întâmpla. Eu sunt cea care pleacă. Eu sunt cea pierdută.

Nictohilofobia
Teama de zone întunecoase de pădure sau de păduri pe timp de noapte

Mă trezesc într-o cameră goală, mare şi rece, lipsită de orice alt mobilier în afară de o saltea pneumatică pe care stau. Capul îmi bubuie şi-mi ridic degetele tremurânde să ating cucuiul enorm care-mi zvâcneşte pe cap. M-am lovit de o piatră? Sau m-a lovit cineva? Şi Nick? Unde e Nick?

Mă proptesc pe salteaua rece, albastră şi mă ridic. Lumea se învârte cu mine şi închid ochii pentru o clipă ca să-mi revin. Pereţii par făcuţi din beton, cu piroane mari bătute în ei care nu par a fi acolo fără o menire anume. Uşa masivă de lemn este zăvorâtă mai mult ca sigur. Groaza pune stăpânire pe mine.

Mă ridic. Picioarele-mi ating podeaua rece de ciment. Iisuse. Cineva mi-a luat pantofii. Şi haina.

— Nick? şoptesc eu cu nădejde absurdă. Dar nu e aici. Amintirea lui, urlând, prins sub plasă, mă izbeşte în stomac, trimiţându-mi valuri de durere.

— Să nu cumva să-l fi rănit pe Nick! urlu la…

Of, nu ştiu la ce ţip, dar nu contează. Păşesc hotărâtă până la uşă şi încerc din nou.

— Hei! Nu cumva să-i fi făcut rău prietenului meu!

Apuc mânerul de lemn al uşii şi trag. Fără rezultat. Încerc să o împing. Nu mişcă. La naiba, de ce nu sunt mai puternică? Probabil că uşa e baricadată sau închisă pe cealaltă parte. Fac câţiva paşi în spate şi mă reped cu umărul în ea. Nu doar că nu reuşesc nimic, dar acum mă doare şi umărul. Niciodată nu

pare că doare când poliţiştii sparg uşi în filme.

— Hei?

Niciun răspuns.

— Să nu-mi ziceţi că v-aţi chinuit atâta doar ca să mă închideţi într-o cameră, rostesc încercând din nou să deschid uşa.

Tot nimic.

— Asta-i o tâmpenie, anunţ eu. O mare tâmpenie.

Inspir adânc, încercând să mă gândesc la ceva liniştitor, ceva care să mă facă să mă concentrez. Cumva, înşiruirea de fobii pe care le cunosc pare o idee bună. Îmi aduc aminte de un citat folosit uneori de Amnesty: „Secretul fericirii e libertatea, iar secretul libertăţii e curajul". Istoricul grec Tucidide a scris asta acum vreun milion de ani. Aşa că-mi găsesc un pic de curaj.

Cercetez camera. Nu e mult de văzut. E cam de trei pe trei metri, complet din beton. Nici urmă de fereastră. Un bec atârnă de tavan, însă nu e niciun întrerupător. În podea e fixat un grilaj pentru încălzire, cum se mai găsesc uneori în casele vechi.

Mă întind deasupra lui şi arunc un ochi printre zăbrele. Nu vine deloc căldură, doar o lumină slabă. Sunetul unor voci îndepărtate mi se strecoară în urechi. Spaţiul de sub grilaj are cam un metru lăţime şi jumătate de metru adâncime. Oare pot să încap acolo? Poate. Speranţa îmi dă aripi. Pot să scap şi să-l găsesc pe Nick, poate chiar să-l salvez.

Grilajul e fixat în patru şuruburi. Bag unghia într-unul şi o întorc. Se desface, chiar dacă puţin. Asta îmi va lua o veşnicie, dar merită. Trag aer adânc în piept. Mă întreb dacă Amnesty ar trimite un Apel de Acţiune Urgentă pentru mine dacă ar şti: *Adolescentă din Maine Ţinută Captivă în Mod Injust de către…* Cu ce vor completa spaţiul liber?

Mai învârt puţin şurubul, până când pot să-l apuc cu vârfurile degetelor. Îl rotesc până iese. Am terminat cu unul, mai am trei.

Cu un chicotit uşor isteric, mă apuc de-al doilea folosind aceleaşi mijloace. Este pe jumătate ieşit când zăvorul uşii se

deschide. Bag în grabă într-un buzunar şurubul desfăcut şi mă reped spre saltea înainte ca uşa să se deschidă.

Trag adânc aer în piept şi mă pregătesc sufleteşte. Nu ştiu la ce mă aştept să treacă pragul, însă cu siguranţă nu la Ian.

— Zara, pari şocată, zâmbeşte el.

Poartă haine obişnuite: un pulovăr albastru cu o cămaşă pe dedesubt şi blugi. Părul roşcovan îi e zburlit, dar în mod studiat, de parcă face parte dintr-o formaţie de muzică. Închide uşa în urmă-i şi rămâne locului pentru câteva clipe, măsurându-mă din priviri.

— Tu chiar nu ştii?

— Ce să ştiu? îl întreb printre dinţii încleştaţi.

Mă străduiesc să-mi relaxez falca și-mi desfac braţele încrucişate. Ian nu trebuie să afle cât de furioasă sunt, cât de speriată.

— Că sunt spiriduş.

Cred că am o faţă uimită, fiindcă Ian începe să râdă.

— Pari şocată.

Nu scot un cuvânt, încercând să mă adaptez la noua întorsătură de situaţie. Ian e un spiriduş.

— Unde e pulberea? Credeam că toţi lăsaţi pulbere în urmă.

— Numai regii, şuieră el printre dinţi.

Apoi chipul îi devine mai calm, mai puţin sălbatic. Odată cu chipul i se schimbă şi vocea şi, dintr-odată, îl am din nou înainte-mi pe tipul de treabă care mi-a dat indicaţii în prima zi de şcoală.

— Ţi-e frig, Zara?

— Sunt bine.

Să fi fost Ian cel care a intrat noaptea trecută în casa mea? Oare el a fost cel care s-a prefăcut că e tatăl meu? Emoţie inutilă sau nu, mă simt inundată de ură.

— Minţi. Pot s-o miros. Ţi-e frig, spune Ian. Îţi aduc o pătură.

Se întoarce şi păşeşte spre uşă. Bate de două ori, şi uşa se deschide.

— Aşteaptă!

Întoarce capul şi-mi zâmbeşte din nou.

— Nu-ţi face griji, Zara. Nu te părăsesc. Bine?

Mă aşez pe saltea, încercând din răsputeri să nu-mi pierd cumpătul, să nu mă reped la el.

— Crezi că toată lumea te părăseşte, nu-i aşa? continuă el pe un ton mai blând. Dar spiriduşii nu sunt aşa. Revenim întotdeauna, îţi promit. Niciodată nu lăsăm pe cineva de izbelişte. Chiar şi pe cei care ne scapă. Mama ta ar putea să-ţi confirme.

— Ce-i cu mama?

— Chiar aşa, Zara? Încă nu ți-ai dat seama?

Iese pe uşa care se închide în urma lui.

Tremurând din toate oscioarele, mă uit pierdută la pereţi. Cenuşiul lor lipsit de viaţă e prea mult de suportat. Închid ochii şi-mi iau capul în mâini.

Ian se întoarce cu o pătură, un pahar cu apă şi o pastilă.

— Dacă beau chestia asta, ajung pe tărâmul spiriduşilor cu tine pentru totdeauna? întreb eu în vreme ce Ian îmi trece pătura peste umeri.

— Aş vrea eu să fie atât de uşor, râde el.

— Cred că am citit asta pe undeva.

— Erau basme de adormit copiii. E doar apă plată şi aspirină. Ai dureri de cap, nu-i aşa?

Încuviinţez încet.

— Îmi pare rău.

— Tu erai? Tu m-ai târât până aici?

— Nu am avut de ales. Deşi îmi pare rău pentru piatră.

Mă ridic în picioare şi arunc pătura. A fost o mişcare pripită şi acum îmi fuge lumea de sub picioare. Ian mă prinde de cot şi mă sprijină. Îmi trag braţul din mâinile lui, umilită şi mânioasă. Doamne, de ce nu pot măcar să mă ţin singură pe picioare? Îmi îndrept supărarea spre el.

— I-ai făcut rău lui Nick?

— Nu, stă numai bine ca un mic căţeluş într-o plăsuţă de căţeluşi.

Ridic pumnul. Pieptul îmi clocoteşte de turbare. Nu o mai pot controla.

— Dacă-i faci ceva…

— Ce vei face? O să mă baţi?

Ian tremură în batjocură.

— O, mi-e aşa de teamă. Nu te supăra, Zara, dar nu eşti tocmai intimidantă.

Se întinde spre mine zâmbind.

— Dar nu am de gând să-i fac nimic. Nu avem nevoie să-i facem rău. Avem deja ce ne-am dorit.

Cuvintele lui mă dezgustă. Îmi înghit greaţa şi mă agăţ de furie.

— Şi ceea ce v-aţi dorit sunt eu?

Ridic în mod intenţionat o sprânceană, încercând să nu-mi trădez frica.

— Ăsta este un clişeu.

— Clişeele sunt clişee pentru un motiv, spune el.

— Cum rămâne cu Betty?

Ian ridică din umeri.

— Nu am idee unde e bunica ta. Uită-te la locul ăsta. Ştii ce e? E un depozit de mobilă. E o cameră de beton, numai bună pentru „deţinerea" de prizonieri, ca în porcăriile alea de la Amnesty International de care nu te mai saturi să vorbeşti. Sărmană Zara, încerci tot timpul să salvezi lumea. Dar nu te-ai gândit niciodată cine te va salva pe tine sau mă-nşel?

— Nu vreau să fiu salvată.

— Aşa e. Aici eşti în deplină siguranţă.

Se apropie şi adulmecă aerul. E numai la un pas depărtare de mine. Încerc să mă dau înapoi, dar sunt deja cu spatele la perete. Ian schiţează un zâmbet trist.

— Pe cât de în siguranţă ar putea fi cineva când ne pierdem stăpânirea de sine.

— Chiar a trebuit să devastezi casa lui Betty? întreb eu.

— Nu noi am fost de vină, râde el. Acela era regele. Îşi cam iese din pepeni, ştii tu, la fel ca tine. E ceva înscris în sânge şi, oricât ai încerca să îl reprimi, cred că temperamentul îţi clocoteşte pe sub piele, abia aşteptând să iasă la iveală.

— Deci a schimbat strategia. Te-a pus să mă răpeşti.

— Nu. El n-are nimic de-a face cu asta. Eu sunt unicul responsabil.

Îşi trece nonşalant mâna prin păr, apoi scoate un briceag din buzunarul pantalonilor. Îl desface şi începe să se cureţe sub unghii.

— Drăguţă tactică de intimidare, spun eu. Ca-n manual. Mă aşteptam la ceva mai original din partea unor spiriduşi.

Nu-mi răspunde, însă clipeşte involuntar. Fălcile i se încleştează. După câteva secunde, pune briceagul la loc.

— Zara, eşti atât de dulce, atât de inocentă şi adorabilă. Dar nimeni nu-i poate salva pe cei din jur. În cel mai bun caz ne putem salva pe noi înşine. Ştii asta, nu-i aşa?

Întinde mâna, şi buricele degetelor îmi mângâie obrazul, urmând linia mandibulei. Refuz să mă mişc.

— Ian, ai avut vreodată nevoie să fii salvat?

Degetele îi încremenesc. Mă sfredeleşte cu privirea şi şopteşte:

— Poate.

— Nu ai fost spiriduş dintotdeauna. Te-au forţat să devii unul.

Înghit în sec. Adevărul i se citeşte în ochi. Continui să vorbesc.

— Nu eşti spiriduşul care m-a urmărit în pădure. Ştiu asta. Simt că eşti cumva diferit.

Îşi mişcă din nou degetele, încet. Îmi întorc capul, dar nu se opreşte.

— Nu. Nu eram eu.

Mă silesc să mă uit la el, la pielea lui palidă, în ochii lui prea adânci să fie ai unui om. Cum de nu mi-am dat seama până acum? Eram prea ocupată să fiu tristă, prea ocupată să mă uit după Nick, prea ocupată cu gândul că o persoană mă place.

— Cine era?

— Regele. Te vrea. Şi, crede-mă, nu vrei să ajungi pe mâinile lui. E mai bine pentru toată lumea dacă vii cu noi. Regele nu mai e la fel de puternic ca altădată, iar acum ducem un război teritorial, tu fiind cheia pentru încheierea lui.

Clatină din cap.

— Cine-ar fi crezut că o fetiţă atât de scundă şi tristă e cea pe care o aşteptam. Cu toţii te vrem sau te urâm.

— De ce?

— E mâna destinului. Tu eşti aleasa. Zara. Prinţesa. Nu te-ai întrebat niciodată ce înseamnă numele tău?

Nu înţeleg unde bate.

— Mama mi-a pus numele ăsta.

— Exact.

— Cum adică, exact?

— În tine dăinuie continuarea liniei regale. Oricine te cere în căsătorie pune mâna pe regat.

— Asta-i ridicol.

— Chiar deloc.

Îmi ia bărbia în palmă.

— Zara, ştii ce înseamnă să fii sărutată de un spiriduş?

Ştiam. Nick îmi spusese că sărutul lor ucide.

— Te transformă, continuă el. E dureros, dar, dacă e făcut cum trebuie, omul nu moare, ci evoluează. Devine ca noi. Unii oameni, tu de exemplu, au deja sânge de spiriduş. Şi eu am avut.

— Da, sigur.

E greu să nu fiu sarcastică. E oricum mult mai bine decât să fiu speriată. Iar gândul că am gene de spiriduş mă îngrozeşte. Oare mama mea e una de-a lor?

— Asta te face mult mai puternic când te transformi şi mult mai dezirabil, rosteşte Ian, strângându-mi bărbia.

— Şi tu eşti cel care ar trebui să mă preschimbe? întreb eu, străduindu-mă să nu mă cutremur.

— A trebuit să mă bat cu Megan pentru asta.

Ridică din umeri.

— Nu cred că te-ar fi lăsat să supravieţuieşti.

Încremenesc la auzul vorbelor lui.

— Aşa e. Şi Megan e spiriduş şi a pus ochii pe regat. Tu eşti singurul lucru care-i stă în cale sau cel puţin aşa crede.

— Şi omul din pădure… şoptesc eu.

— Şi el vrea să te transforme, desigur. E nevoit. El e cel care te-a găsit, dar primul venit nu e neapărat şi primul servit, nu-i aşa?

Înghit cu greu.

— E cumva tatăl meu? Nu poate fi tatăl meu. Tatăl meu e un om obişnuit cu care mama s-a cuplat într-un „moment de nebunie“. Tatăl meu nu este spiriduş, pentru că asta ar însemna că…

Ian râde.

— Nimeni nu ţi-a spus nimic, nu-i aşa? Procesul cognitiv al lupilor e cam lent. Vulturii şi tigrii sunt mult mai ageri.

— Dar voi mergeţi la şcoală. Tu… cum poţi să fii spiriduş? Nu există picior de om în oraşul ăsta?

— Nici chiar aşa. Sunt mulţi oameni pe-aici. Şi, din păcate, destule dihănii de lună plină. Dar noi ne ascundem adevăratul chip cu un farmec. Cam aşa stau lucrurile.

— Sunteţi mai mulţi? Şi în alte locuri?

— Desigur. Şşş…

Îşi trece cealaltă mână peste ceafa mea. Nu mă pot urni. Cumva, trupul meu a capitulat. Încerc să-mi ridic braţele şi să-l împing, dar nu-mi dau ascultare.

— Eşti aşa un nemernic.

Se apleacă mai aproape de mine. Gura lui e la o palmă, cea mai mică palmă din lume, de a mea.

— Îmi place cum miroşi.

Cuvintele duse de răsuflarea lui îmi ating pielea, rana de pe mână începe să mă înţepe şi reuşesc cumva să mă dezmeticesc. Pot să mă mişc din nou. Îl împing cu putere. Uluiala i se întipăreşte pe chip. Ţâşnesc pe lângă el şi fug spre uşă, aruncându-mă în ea şi trăgând cu disperare de mâner.

— Megan! Lasă-mă să ies! Megan!

Uşa nici măcar nu se clatină şi Ian e lângă mine într-o clipită. Mă aruncă tocmai în peretele din spate. Un zgomot înfiorător răsună, sunetul braţului meu rupt. Mâna îmi atârnă într-un unghi ciudat. Nu doare. Şocul te ajută câteva clipe, clipe în care poţi să încerci să te salvezi, să încerci să fugi sau să lupţi. Mă căznesc să mă ridic şi mă reped spre uşa ce se deschide. Îmi trag brăţara şi o arunc spre el. Îl loveşte în piept, arzându-i cămaşa.

În cadrul uşii apare Megan, zâmbind.

— Îţi dă bătăi de cap, Ian?

O ignoră. Eu o privesc rugătoare. Ea mă ignoră.

— Zara, îşi ridică el glasul. Nu-ţi face viaţa mai grea. Acum te-ai rănit. Asta îţi afectează şansele de supravieţuire. Trebuie să supravieţuieşti.

Dau să fug pe lângă el, însă e prea rapid. Ian e întotdeauna atât de rapid. Trebuia să fi ştiut că nu e om. Mă prinde de mijloc. Un alt os îmi pârâie în braţ şi genunchii mei cedează. Şocul se destramă şi durerea îmi goneşte prin braţ până la umăr. Încerc să-mi prind braţul cu mâna cealaltă, dar mă ţine atât de strâns încât nu pot să mă mişc.

— Doar dă-mi voie să te sărut, Zara, rosteşte el pe un ton mieros, de parcă ar fi comandat o porţie de cartofi prăjiţi la cină.

— Fă-o pur şi simplu, Ian! îi porunceşte Megan.

Mă cuprinde şi mai strâns. Un ţipăt străpunge liniştea camerei. Ţipătul meu. Osul care-mi iese prin piele face loc sângelui cald, umed să-mi şiroiască pe braţ. Ceva sălbatic se trezeşte în ochii lui Ian. Îmi linge sângele. Buzele îi sunt acoperite de sângele meu.

— Nu trebuie să spui da, sâsâie el. Doar că ţi-ar fi mai uşor aşa. E ca la dentist: cu cât mai mult te zbaţi, cu atât se complică lucrurile, ia mai mult timp, creşte riscul să te răneşti.

— Urăsc dentiştii, spun eu, zbătându-mă să scap din strânsoarea lui.

Mâna mea, cea cu rana în formă de rună, străluceşte. I-o împing lui Ian în faţă. Scoate un urlet, dar nu-mi dă drumul. De undeva se aude un sunet asemănător unui mârâit. Poate de la mine? Ian se apropie. Nu-mi pot lua ochii de la buzele lui însângerate. Sunt pline şi reci. Ştiu cumva că sunt reci.

— Nu, spun eu, suspinând de durere, dar încercând încă să mă eliberez.

Cădem amândoi. Podeaua trosneşte sub greutatea noastră. Ochii lui Ian se umplu de dorinţă.

— Am nevoie de asta, Zara, spune el. Trebuie să… Te rog, ajută-mă, Zara. Trebuie să mă… nu mai suport, să fiu doar un oarecare, să fiu doar o slugă.

— Ian! strigă Megan.

Buzele i se apropie de ale mele. Ameţită, năucă, încerc cum pot să-l împing. Am pierdut prea mult sânge. Abia mai pot să-mi ţin ochii deschişi.

— Nu. Te rog… nu, şoptesc eu.

Însă braţele lui nu mă lasă, şi buzele lui sunt tot mai aproape, tremurând sub povara nevoii. Iar eu? Nu mai pot să lupt. Culcându-mi capul pe pieptul lui să-i evit buzele, alunec în beznă.

Nosocomefobia
Teama de spitale

Mârâiturile nu sunt umane. Ştiu asta. Deşi nu-mi pot deschide ochii, nu-mi pot deschide gura încât să dau glas celui mai mic cuvinţel, ştiu că nu vin nici din gură de om, nici din gură de spiriduş.

— Ea va fi bine, ea va fi bine, aud o voce.

Glasul unei fete.

Lumea nu are niciun sens. E acoperită de zăpadă. Eu sunt sub zăpadă. Aşa pare. Nu? O pătură grea, albă, indiferentă de nea mă acoperă.

Aud glasul unui bărbat.

— Îl omor!

Din nou fata:

— L-a omorât ea deja.

Ceva umed îmi atinge obrajii. O batistă? O lacrimă?

Din nou bărbatul:

— E vina mea, numai vina mea. Nu am protejat-o.

Nick?

Betty:

— Ba ai făcut-o. Trebuie să-i pun braţul într-o atelă. A pierdut atâta sânge.

Betty! Bunico!

Cineva îmi atinge braţul, şi durerea mă transportă din omăt înapoi în camera de beton. Ţip.

— Zara!

Fata:

— Are un cucui cât toate zilele. Şi braţul e atât de frânt.

Lumea se întunecă din nou. Aud o altă voce, vocea tatălui meu.

— Zara, ţine-te tare, mă îndeamnă el. Ţine-te tare.

— Tati? spune cineva.

Încerc să întind mâna, căutând ceva de care să mă agăţ, însă cineva îmi ţine braţul jos.

— Are halucinaţii.

Neaua cade în mine, deasupra mea, în jurul meu.

— E frig, rosteşte o voce.

— Mi-e atât de frig.

Zăpada cade şi cade şi cade şi o las să mă îngroape. Nu e nimic altceva de făcut. E atât de frig.

Nu mă vor lăsa singură.

— Zara, insistă una dintre voci. Zara, trebuie să te luăm de-aici. Poţi să te ridici?

Încerc să înot prin zăpadă, înapoi spre un loc cald. Şi reuşesc, dar durerea mă cuprinde, îmi şerpuieşte în braţ, îmi bubuie în cap. Întredeschid pleoapele tremurânde, dar nu mă pot concentra.

— Nick?

— Sunt aici, scumpo.

— Mama îmi spune aşa, horcăi eu.

Oare de ce mi-e vocea atât de stinsă şi stranie, răguşită şi totuşi nu mai puternică decât o şoaptă? Unde e mama?

Icnesc, căci simt ceva strângându-se în jurul braţului. Încerc să-mi redeschid ochii şi să văd ceva.

— Nu pot să văd.

— A sărutat-o? întreabă o fată.

E Issie. Issie? Ce caută Issie aici?

— Nu cred, nu pentru mult oricum. Am intrat chiar atunci, răspunde Betty. Nick, l-ai văzut să o sărute?

— Nu cred.

— Doare, reuşesc să spun. Vă rog, opriţi durerea.

— Bine, bine, scumpo. Totul e în regulă, mă învăluie din nou vocea lui Nick, aproape de urechea mea.

Îi apuc umărul cu mâna mea nevătămată. E gol. Un umăr

dezvelit.

— Trebuie să te luăm de-aici, să te ducem la un doctor. Bine?

Încuviinţez. Îmi plimb mâna pe pielea lui, căutând un loc sub ea unde să-mi fac vizuină şi să mă ascund.

— Eşti atât de cald.

— Vom avea grijă de tine, Zara. Nu-ţi face griji, vine glasul lui Issie ca o alinare.

Ochii mei încep să focalizeze pe chipul lui Nick. Ochii lui – perfecţi, căprui, umani – mă ating, pătrunzând în pereţi, în inconştientul meu.

— Nu mă părăsi!

Mâna îmi cade pe umărul lui. Nu mai rezist.

Frig. Gheaţă. Împietrire. Moarte. Novercafobia – teama de mama ta vitregă. Nucleomitufobia – teama de arme nucleare.

Nudofobia – teama de nuditate.

Numerofobia – teama de numere.

Nictohilofobia – teama de zone întunecoase de pădure sau de păduri pe timp de noapte.

Toată lumea mă părăseşte.

— Nu-ţi fie teamă, glăsuieşte Issie. Nu te părăsim.

Toată lumea mă părăseşte.

— Nu-l lăsaţi pe Ian…

— Nu trebuie să-ţi mai faci griji pentru Ian, mormăie bunica.

Nick mă ridică în braţe. E atât de cald, aproape că arde, dar mă doare să fiu ridicată. Ţip. Chiar şi în timp ce mă ţine în braţe, gerul şi bezna îmi dau târcoale, aşteptând să mă înhaţe din nou.

Mă trezesc la spital. Braţul mi-e agăţat deasupra capului, înfăşurat în ghips.

— Nick? şoptesc eu.

Bunica sare-n sus şi mă apucă de mâna sănătoasă. O jumătate de zâmbet îi înfloreşte pe chip şi ochii i se umplu de lacrimi.

— Zara?

Clipesc. Mă dor ochii din cauza luminii.

— E prea multă lumină aici, abia reuşesc să rostesc.

Îmi dă drumul la mână. Simt ghimpi de teamă cuprinzându-mi stomacul.

— Nu pleca.

— Doar sting becul, mă linişteşte ea, apăsând pe întrerupător.

Se grăbeşte înapoi şi-mi ia mâna din nou.

— Mi-am cam făcut griji pentru tine, micuţo.

— Sunt bine?

Vocea începe să-mi sune ceva mai bine.

— Ai o fractură urâtă. Braţul rupt în două locuri. Ai şi o contuzie, una mai serioasă decât precedenta. Şi două coaste fisurate.

Aş ridica din umeri, dac-aş putea. În schimb, încerc să schiţez un zâmbet.

— Doar atât?

Betty râde şi-mi strânge mâna puţin. Apoi, o umbră i se aşterne pe chip.

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat?

— Nu, o mint eu.

Îşi muşcă buza inferioară şi mă priveşte cu atenţie.

— Nick a spus că tu…

Încerc să mă ridic, dar e prea greu.

— Nick? E aici?

— L-am trimis acasă. A fost aici toată noaptea. Şi fata aceea, Issie, şi Devyn. Erau frânţi de oboseală. Nu mai ştiu câte telefoane a trebuit să le dau părinţilor lor, spunându-le că sunt bine, sănătoşi. Într-un târziu, au fost nevoiţi să plece.

Inima mi se surpă în piept.

— Nu au vrut să plece, mai ales Nick.

Bunica ridică din sprâncene. Simt cum mă îmbujorez.

— Drăguţ băiat, adaugă Betty.

Îmi lasă mâna şi-mi netezeşte părul de pe frunte.

— Am sunat-o pe mama ta. S-a isterizat, învinovăţindu-se că te-a trimis aici. Încearcă să prindă un zbor încoace, dar întreaga coastă de est e în haos din pricina unui enorm front

de furtună. Nu am mai văzut aşa ceva. Nici măcar nu ar trebui să fie iarnă.

Îmi întinde un pahar cu apă la gură. Înghit. Are gust metalic.

— Nu trebuie să vină.

— I-am spus acelaşi lucru.

Pune paharul pe măsuţa de lângă pat.

— Dar poate că trebuie. Nu am prea reuşit să am grijă de tine.

— Ba da.

Scoate un râs scurt.

— Sigur. De-aia eşti în spital cu încă o contuzie şi un braţ rupt.

Îi evit ochii şi mă concentrez pe pătura uşoară de spital care mă acoperă.

— Deci, eşti un tigru de lună plină. Pe tine te-am auzit mârâind?

Încuviinţează şi-mi strânge mâna.

— Sfinte Hristoase! şoptesc eu.

— Eşti prea tânără să vorbeşti de sfinţi.

Înghit în sec.

— Şi tata era unul?

— V-a apărat pe tine şi pe mama ta pentru mult, mult timp, Zara.

Glasul îi tremură.

— V-a iubit atât de mult pe amândouă.

Trage pătura mai sus pe mine.

— Îmi pare rău, Zara. Mama ta şi cu mine nu credeam că mai poţi fi în primejdie. Nu s-a mai întâmplat nimic de mai bine de un deceniu. Chiar şi când tânărul Beardsley a fost dat dispărut, speram că l-a luat un om sau că a fugit de-acasă. Ce nesăbuinţă din partea mea.

Îşi trece mâna peste ochi.

— Uneori, oamenii nu vor să vadă adevărul chiar dacă le trece prin faţa ochilor.

— Mai ales dacă e un adevăr neplăcut, îi dau eu dreptate. Am încercat să neg totul… că există spiriduşi… că aici se

întâmplă ceva supranatural… cât de goală mă simţeam în interior… cine e de fapt tatăl meu.

Se uită la mine şi încuviinţează uşor.

— Şi eu am dat greş. Sunt prea bătrână ca să mă mai lupt cu spiriduşii.

— Eu am auzit altceva, spun.

O apuc de mână. Pe pielea ei delicată sunt deja petele bătrâneţii, însă degetele-i sunt lungi şi puternice.

— De ce nu a venit mama aici?

— Nici măcar tatăl tău nu ar fi putut s-o protejeze aici.

— De ce?

Betty îşi trece o mână prin păr.

— E oraşul regelui. Prezenţa ei aici l-ar fi scos din minţi indiferent cât de mult ar fi căutat să se stăpânească. Dacă regele ar fi ştiut că e aici, ar fi venit după ea. Nu ar fi fost în stare să reziste.

— Deci ne ascundeam? Tot timpul petrecut în Charleston? Toată viaţa mea? Ne ascundeam?

Într-o vâltoare de ameţeală, încercam în zadar să mă adaptez la noile revelaţii. Lumea e atât de diferită de cum o credeam, ridicol de diferită.

— Zara, îmi pare rău că ai ajuns pe mâinile lui Ian. Ştiu că te-am dezamăgit.

— Unde erai? Am crezut că ţi s-a întâmplat ceva când nu te-ai întors acasă.

— Maşina mi s-a stricat la jumătatea drumului. Cineva a sabotat-o. Am făcut autostopul, dar nu venea nimeni, aşa că am făcut cale-ntoarsă. Apoi, mi-am dat seama că spiriduşul ajunsese la casă înaintea mea, aşa că m-am ascuns, aşteptând. Ştiam că eşti în siguranţă în casă, dar mai ştiam şi că nu veţi rămâne acolo. Mă gândeam că veţi pleca şi că acela va fi momentul când spiriduşii vor ataca. Însă n-am fost destul de iute. Ar fi trebuit să mă duc după tine în loc să-l scot pe Nick din plasă.

— Nu, rostesc eu. Ai făcut ce trebuia. Apoi mi-aţi luat urma până unde m-au dus Ian şi Megan.

— A fost uşor să dăm de urma ta.

Abia reuşesc să întreb:

— L-ai omorât?

— Dacă n-aş fi făcut-o eu, cu siguranţă ar fi sfârşit în colţii iubitului tău.

Ian e mort. Bunica mea l-a ucis. Probabil că l-a sfâşiat, aşa cum procedează tigrii. Mă trec fiorii.

— Nu e iubitul meu.

— Ha! Asta-i bună. V-am văzut eu acolo, sărutându-vă cu foc.

Îmi vine s-o strâng de gât.

Se plesneşte peste picior, amuzându-se copios. Uşa se deschide, şi silueta lui Nick ocupă tot cadrul. Vine în grabă la patul meu şi se apleacă deasupra mea, fără să mă atingă.

— Măi, măi, vorbeşti de lup şi lupu-i la uşă, chicoteşte Betty şi se ridică. Văd că ai musafiri, aşa că mă voi duce să fac rost de nişte cafea bună. Ştim amândouă că mie nu-mi iese decât pişoarcă.

Mă sărută pe frunte şi-mi caută ceva în privire. Nu ştiu ce se aşteaptă să vadă. Apoi se întoarce spre Nick.

— Ai de gând să stai aici pentru ceva vreme?

Nick înclină din cap.

— Ai grijă de ea. E singura nepoată pe care o am, bine?

— Promit, grăieşte el, îndreptându-se de spate, aşa cum fac toţi când Betty dă un ordin.

Bine.

Iese, lăsându-ne singuri.

Nick se apleacă şi mă sărută pe obraz. Buzele se simt abandonate. Îmi atinge celălalt obraz cu mâna.

— Am fost atât de îngrijorat pentru tine.

— Ai plecat.

— Betty m-a obligat. Dar m-am ascuns în camera alăturată.

Expir şi totul în sinea mea se relaxează.

— Sincer?

— Jur!

Pare atât de puternic şi de îngrijorat şi foarte, foarte dulce. Nu ştiu cum m-aş descurca fără el lângă mine. Pleoapele grele mi se închid peste ochi.

— Nick, mi-e teamă.

Îmi strânge mâna şi chipul îi împietreşte. Se joacă cu pătura, o aranjează în jurul meu, aşa cum făcuse şi bunica. Sunt bine îngrijită.

— Urăsc ce a încercat să-ţi facă, rosteşte el cu glas sugrumat. Să te transforme într-una de-a lor. Niciodată nu ai putea fi una de-a lor.

Dar oare nu sunt deja? Tatăl meu e spiriduş. Înseamnă că e în sângele meu, dar Nick nu ştie asta. Nici nu trebuie să afle vreodată. Întind mâna pe care o pot mişca şi îi ating obrazul. E aspru.

— M-ai urî dacă aş fi? Dacă aş fi spiriduş?

Ochii ni se întâlnesc.

— Nu.

Nu cred că vreunul dintre noi ştie dacă spune adevărul.

— Cum rămâne cu ceilalţi?

Ridică o sprânceană. Are sprâncene superbe.

— Ceilalţi?

— Spiriduşii, ceilalţi spiriduşi.

Uneori, când pisicile prind şoareci, îi chinuiesc. Ar putea să-i omoare cu uşurinţă dintr-o singură muşcătură, cu o singură lovitură de gheară, însă în schimb se joacă cu ei. Îi chinuiesc, privindu-i cum suferă. Întotdeauna şoarecii încearcă să scape, deşi ştiu că nu au nicio şansă, că pisicile îi pot înhăţa oricând, oriunde. Mi-e teamă că şi spiriduşii sunt aşa.

— Issie şi Devyn au cercetat împrejurimile. N-au găsit urmă de ei.

Îşi trece mâna prin păr şi apoi se freacă pe ceafa. Umbre albăstrui îi încercuiesc pielea de sub ochi. Pare atât de obosit.

— Deci, au plecat? întreb cu un sâmbure de speranţă.

Îi cercetez chipul.

— Crezi că au plecat?

— Cred că se regrupează. Cred că le va lua ceva timp, dar se vor întoarce. Oftează, apoi se îndreaptă de spate. În orice caz, vom fi pregătiţi pentru ei. E în regulă, Zara. S-a terminat, pentru o vreme.

— Eşti sigur?

Deschid ochii doar pentru o clipă, să-i văd chipul aprobator şi frumos aplecat la doar câţiva centimetri de mine.

— Sunt sigur. Nu te pot transforma acum, eşti prea rănită. Ai prea multe medicamente în organism. Ai muri. Nu le eşti de niciun folos moartă, nu încă, nu până te-ai preschimbat.

Îşi plimbă mâna pe umerii mei, trezindu-mi primii fiori plăcuţi pe care-i simţisem de ceva timp.

— Jur că nu voi lăsa asta să se întâmple, mă asigură cu glasul său gros.

Închid ochii din nou. Mi-e greu să rămân trează, să gândesc.

— Eşti un tip de treabă, nu-i aşa, Nick? Eşti de treabă? murmur eu.

Mă sărută pe frunte.

— Încerc.

O sun. Desigur c-o sun. Doar e mama mea.

— Zara!

Îi ghicesc tremurul vocii.

— Mi-am făcut bagajele. Sunt încă în aeroport, aştept un avion. Totul e amânat din cauza furtunii ăsteia nenorocite. Dar asta nu contează. Ce contează e dacă eşti bine. Of, Doamne, nu-mi vine să cred că eşti rănită!

— Ţi-a spus bunica ce s-a întâmplat?

O aud ţinându-şi respiraţia preţ de-o clipă.

— Da.

Rămân tăcută. Aştept. O asistentă trece pe coridor.

— Am crezut că totul se sfârşise, întrerupe tăcerea într-un târziu.

Spitalul este plictisitor de alb.

— Spune-mi de ce am trăit în Charleston. Era doar din cauză că ne ascundeam? Ai stat cu tata doar pentru că te proteja?

— Îţi datorez o mulţime de răspunsuri, Zara, dar îţi jur că l-am iubit pe tatăl tău.

— A, da.

Aproape că mi-o imaginez învârtindu-şi cercelul de la ureche, încercând să-şi dea seama ce să zică.

— Ne ascundeam. Mă ascundeam.
— De şeful ăla al spiriduşilor?
— Da.
— De rege?
— Da.
— Şi de ce voia să pună mâna pe tine atât de mult?

Vreau să aud cuvintele venind din gura ei. Vreau ca ea să-mi spună.

— L-am înşelat, Zara. Am făcut ceva ce el mi-a cerut, dar numai sub anumite condiţii. Acele condiţii i-au slăbit puterile şi… şi… a vrut să stau cu el. Când tatăl tău a murit, am… am… am crezut că va veni după mine, nu după tine. Am crezut că el va fi aici şi tu vei fi în siguranţă acolo cu Betty. Am crezut…
— E tatăl meu? Tatăl meu biologic?
— De unde știi asta?
— Mamă? o presez eu.
— Da. Da, e tatăl tău.
— Deci sunt parţial spiriduş?
— Nu. Nu, nu eşti. Eşti complet umană, pentru că nu ne-am sărutat niciodată, nu m-am transformat. Nu înţelegi? Cred că asta e o parte din problemă, că din pricina asta e slăbit. Nu sunt sută la sută sigură, dar cred că pentru a-şi menţine puterea are nevoie de o regină, de un suflet pereche.

Nu vreau să mai aud nimic. Închid telefonul.

— Totul va fi bine, mă asigur eu în lumina ştearsă a camerei de spital.

Asistentele se perindă pe coridoare. În altă cameră, cineva se uită la un film de acţiune la televizor. Se aud multe împuşcături şi explozii.

Închid ochii şi caut să adorm, însă toate visele mele sunt despre mama întinzându-mi braţele, şi eu întorcându-i spatele.

Ziua următoare, bunica mă aduce acasă. Cursa mamei mele a fost anulată laolaltă cu alte 223 de alte zboruri de pe coasta de est. Încearcă azi din nou. Dacă nu merge, va conduce pe o distanţă de 2240 de kilometri.

— Îşi dă toată silinţa, spune bunica.

— Da.

Drumurile fuseseră deszăpezite şi drumul în camioneta ei este destul de lin. Neaua, scânteietoare, imaculată, acoperă totul.

— E aşa de frumos, spun eu în vreme ce cotim pe drumul spre casă. Tatei îi plăcea zăpada?

Ea încuviinţează.

— Îi plăcea, dar prefera căldura, ca şi tine. Semănaţi mult. Amândoi cu căldura. Amândoi cu cauzele voastre nobile.

— M-a ajutat să scriu prima scrisoare pentru Amnesty.

— Ştiu.

— Chiar crezi că suntem atât de asemănători deşi nu avem acelaşi sânge?

Îmi întind mâna de-a curmezişul trupului să deschid uşa. Îmi ating din greşeală braţul drept, fracturat şi tresar de durere.

— Legăturile de sânge nu sunt neapărat cele mai puternice, rosteşte ea, ieşind din camionetă. Lasă-mă să te ajut cu uşa aia.

Îşi duce braţul în jurul taliei mele şi şchiopătăm împreună prin zăpadă.

— L-ai întâlnit pe tatăl meu biologic?

— Nu l-am întâlnit niciodată, spune ea. Mă îndoiesc că ar mai fi în viaţă dacă aş fi făcut-o.

Ajungem pe verandă, intrăm pe uşă şi apoi mă aşază pe canapea, agitându-se în tot acest răstimp. Îmi face supă de pui cu tăiţei, ceea ce e mare lucru pentru bunica mea, care de obicei îşi profesează cu tărie aversiunea pentru gătit.

Nick năvăleşte pe uşa de la intrare, împingând-o atât de tare încât se trânteşte de peretele de lângă scări.

— Ups, face el.

— Nu-i nimic, e doar un perete, îl liniştesc eu.

Are în mână un buchet enorm de irişi, margarete şi lalele pe care mi-l întinde.

— Nu ştiam ce fel de flori îţi plac.

— Îmi plac toate.

— Pe bune?

— Da.

Încearcă să mi le dea, însă îşi aminteşte de ghips.

— Le voi pune în apă.

Betty se năpusteşte în cameră ridicol de repede şi înhaţă florile din mâna lui Nick.

— Am eu grijă de ele. Voi, porumbeilor, staţi pe canapea şi declaraţi-vă dragoste nepieritoare.

— Bunico!

Încerc să o muştruluiesc, dar ea râde voioasă şi se întoarce în bucătărie.

— O iubesc, dar se comportă atât de stânjenitor.

Nick încuviinţează şi mă trage lângă el. Mă cuibăresc la pieptul lui.

— E bine să te ştiu din nou acasă, şopteşte el.

— Da, şoptesc la rândul meu.

O văd pe bunica trebăluind prin bucătărie, fredonând un cântec şi tăind tulpinile fiorilor.

— E ciudat să numesc locul ăsta acasă.

— Dar o faci? spune el şi pare că-mi miroase părul.

— Da, aşa e.

Răsuflarea lui îmi mângâie părul. O simt în el, uşoară şi totuşi atât de plină. Trag o gură mare de aer şi apoi încep:

— M-am gândit la ce s-a întâmplat şi am un plan.

Pieptul lui se mişcă.

— Un plan?

Mă întorc spre Nick să-i observ reacţia. Chipul lui calm nu trădează nicio urmă de tulburare. Continui.

— Să îi găsim pe Jay şi pe băiatul familiei Beardsley. Să-l capturăm pe regele spiriduşilor.

Betty dă buzna în cameră, cu două lalele atârnându-i în mână.

— Ei bine, să-l auzim.

Nick patrulează la marginea pădurii şi după aproximativ o jumătate de oră, Issie şi Devyn trec pe la mine.

— Toţi credeam c-ai mierlit-o, scoate Issie porumbelul pe

gură, ţopăind voioasă. Sunt atât de fericită că n-ai murit.

— Da, sunt încă aici, încuviinţez eu. Ieri, am sunat-o pe mama din spital. Nu mi-a răspuns la toate întrebările, dar a promis că o va face când ajunge aici.

— Vine aici? întrebă Devyn.

Îşi opreşte scaunul lângă canapea. Issie se aşază pe podea lângă el, uitându-se în sus la noi în timp ce vorbim.

— A încercat să ia un avion, dar toate erau amânate sau anulate. Aşa că vine cu maşina, spun eu.

— Crezi că e o idee bună? întrebă Devyn.

— La început aşa credeam… acum nu.

— Pentru că…, mă îmboldeşte Issie.

— Pentru că mi-am dat seama că de fapt ea e cea în primejdie, nu eu, cel puţin când vine vorba de regele spiriduşilor. Cred că eu sunt doar momeala.

— Momeala, repetă Devyn cu o expresie serioasă ca şi cum totul s-ar fi lămurit dintr-odată.

— Gândiţi-vă la asta. Pentru aproape şaptesprezece ani mama mea nu s-a întors aici. De ce?

— Fiindcă locul ăsta e geros, spune Devyn.

— Şi lugubru, adaugă Issie.

— Nu e o explicaţie îndeajuns de bună. Nu cu bunica mea aici, explic eu.

Issie aruncă priviri în jur.

— Şi unde-i bătrâna bunică?

— Patrulează pe-afară, spun eu. Bine. Staţi. Unde eram? Da. Voiam să spun că mama nu a mai pus piciorul pe-aici pentru că i-a fost teamă să se întoarcă. S-a ascuns de spiriduşi. Dar oare de ce?

— Bună întrebare, intervine Nick, care tocmai intra pe uşa din faţă.

— Amice, tu nici măcar nu mai baţi la uşă, nu-i aşa? îşi ridică Issie sprâncenele. Nu ţi se pare că-i nepoliticos?

— Nu-i nepoliticos. E nepoliticos?

Nick mă caută cu privirea în timp ce Issie începe să chicotească şi să cânte *individ nepoliticos*, *individ nepoliticos.*

— E puţin, dar te iert. Totuşi, ne-ai întrerupt conversaţia.

Bat pe canapea. El se aşază lângă mine.

— Aşa deci, mama mea a trăit cu tata, care era tigru de lună plină, una dintre puţinele creaturi care pot ţine piept unui spiriduş. Dar tata a murit. A murit chiar când l-a văzut pe regele spiriduşilor în faţa ferestrei noastre. A murit chiar atunci când aveam mai multă nevoie de el.

— Ce aiurea, spune Issie.

— Issie… îi atrage Devyn atenţia.

— Ce? Nu-i aşa?

Se uită la mine.

— Deci, mama ta te-a trimis aici, să fii sub protecţia lui Betty.

— Da, zic eu, jucându-mă cu un fir de păr în jurul degetului, sau să mă ţină departe de ea pentru că îi era teamă că regele spiriduşilor se va folosi de mine ca să ajungă la ea. Ceea ce a şi făcut. Nu a ticluit totul îndeajuns de bine. M-a trimis aici, chiar unde trăieşte el, şi acum vine aici după mine, în locul unde el are cea mai mare putere.

Devyn îşi scarpină urechea.

— Ce nu înţeleg eu e de ce sunt spiriduşii aici, în primul rând. De ce aici? De ce în Bedford?

Bunica deschide uşa şi intră în sufragerie, cu o pată mare pe bluza de flanel. Ne oprim din vorbă.

— De ce nu ne spui tu, bunico?

Betty îşi dă jos pălăria de lână.

— Ce să vă spun?

— De ce sunt atâţia spiriduşi pe-aici.

— Sunt de mult timp aici. E un loc rupt de lume.

— E cumva din cauza fierului? o întreb. E din cauză că în oraşe clădirile sunt făcute din oţel?

— E şi asta. Apoi, mai e şi faptul că nimeni din afara oraşului nu afla când vite sau băieţi dispăreau fără urmă, spuse ea. Mai ales cu mult înaintea internetului şi a televiziunii prin satelit. Lumea nu e interesată de ce se întâmplă într-un mic orăşel din Maine. Dar vremurile se schimbă. Chiar şi ultima oară, spiriduşii au fost mai precauţi. Ziarele din stat au publicat ştiri despre dispariţiile băieţilor.

— De ce le-ar păsa spiriduşilor? întreabă Nick.

Betty se sprijină de balustrada scărilor, neintrând în cameră.

— Nu cred că regele spiriduşilor vrea într-adevăr să-i ia pe băieţi. Dar e nevoit. E o pornire căreia nu-i poate rezista.

— Atunci de ce nu-l omoară cineva? vreau eu să aflu.

— În primul rând, nu toată lumea ştie de existenţa lui. Nici măcar toate creaturile de lună plină care trăiesc aici. Oricum, s-ar găsi cineva care să-i ia locul, şi acela s-ar putea să nu aibă atâtea reţineri în a-şi satisface pornirile. Înţelegeţi ce vreau să spun? ne întreabă plimbându-şi privirea asupra noastră.

Issie se înfioară şi-şi caută adăpost la braţul lui Devyn. Betty continuă, trecându-şi mâna prin păr, încercând să-l îndrepte.

— Regele spiriduşilor îşi menţine autoritatea prin putere. Când e slăbit, riscă să o piardă. Atunci, unii spiriduşi, precum Ian sau Megan, încearcă să-l detroneze. Pentru asta, trebuie să-şi găsească propria lor regină.

— De ce Zara? De ce a vrut-o Ian pe ea? întreabă Devyn.

Se aplecă înainte ca şi cum ar fi vrut să ia notiţe imaginare.

— Cred că e din cauză că ea are deja gene de spiriduş. Ştim deja că au o atracţie puternică pentru mama ei şi poate că…

— Cum adică gene? o întrerupe Nick.

— Cele pe care le-a moştenit de la tatăl ei.

Încerc să mă ridic de pe canapea, dar mâna lui Nick mă ţine locului.

— Şi tatăl ei e…

— Nu le-ai spus? mă întrebă Betty cu tristeţe în ochi.

Simt cum stomacul mi se frânge, aidoma braţului.

— Tatăl ei biologic e regele spiriduşilor, încheie Betty.

Nick e primul care reacţionează. Sare-n picioare, cu gura căscată.

— Ai ştiut asta dintotdeauna? strigă la Betty.

Ea îi face semn că da. Se întoarce spre mine cu pumnii încleştaţi.

— Deci Zara e pe jumătate spiriduş?

— Nick, nu ştiu cum funcţionează genele, îi explică Betty. Nu e ca şi cum i-am făcut teste ADN complete. Pare normală.

— Par normală? murmur eu.

— Dar e mai frumoasă decât sunt fetele de obicei, spune Issie.

— Şi aleargă foarte repede, adaugă Devyn.

— Dar nu anormal de repede, mă apără bunica în vreme ce Nick păşeşte prin cameră ca un leu în cuşcă. Nick Colt, vrei să te calmezi? Deja îţi ies aburi pe urechi.

— Zara e pe jumătate spiriduş! Nu se poate să aibă sânge de spiriduş! urlă el, cu ochii licărindu-i ameninţător.

— Tu asculţi ce zic? întreabă Betty, cu o expresie deloc fericită sau răbdătoare. Tatăl ei e spiriduş. Asta nu înseamnă neapărat că şi ea are porniri de spiriduş.

— E un spiriduş, la dracu'! urlă Nick.

Se uită la mine ca şi cum nu mă văzuse niciodată şi nu-i place deloc ce vede.

— Iisuse!

Dă buzna afară din cameră şi trânteşte uşa după el, cu un zgomot care-mi trimite unde de şoc drept în inimă.

— Nick! strigă Issie, sărind după el.

— Uneori, e aşa un lup. Lăsaţi-l în pace, rosteşte bunica, clătinând din cap.

Roţile Miniului scârţâie cu furie. Ceva în mine se surpă.

— Trebuie să mergem după el, oftează Devyn. E periculos când e în starea asta. Uneori, se transformă.

Roţile scaunului cu rotile încep să se învârtă pe podeaua camerei. Issie dă să o ia după el, apoi fuge la mine şi-şi aruncă braţele micuţe în jurul umărului meu, strângându-mi braţul rupt la piept.

— Nu-i nimic, Zara. Chiar dac-ai fi sută la sută spiriduş, tot ai fi Zara.

Lacrimi mi se scurg din ochi şi simt un ghimpe în gât.

— Nu va fi întotdeauna încăpăţânat, continuă ea şi-mi dă drumul, ieşind pe uşă după Devyn.

Bunica şi cu mine stăm tăcute o vreme. Eu pe canapea, ea pe fotoliul roşu.

— S-a zis cu planul, sparg eu liniştea.

Continui şoptit:

— Cum îl vom prinde pe rege fără Devyn şi Nick?

Eu ar trebui să fiu momeala. El ar trebui să creadă că sunt singură. Şi când mă scoate din casă, Betty şi Nick îl vor ataca. Afară, avantajul ar fi de partea lor. Devyn va supraveghea totul din văzduh. Apoi îl vom forţa să ne spună unde e Jay. Ştim că are să vină după mine, pentru că vrea să mă folosească pe post de momeală: momeală pentru mama mea.

— Vrei să renunţi?

Eu şi bunica schimbăm priviri.

— Nu. Eşti destul de tare încât să-l învingi pe regele spiriduşilor de una singură, nu-i aşa?

— Sunt destul de tare încât să fac praf o întreagă armată de regi din ăia afurisiţi. Eşti bine? întreabă ea.

Îmi şterg ochii cu dosul palmei sănătoase.

— Aş vrea să-mi fi spus cineva toate astea mai de mult, rostesc. Poate când aveam 9 ani.

Betty se aşază lângă mine pe canapea.

— Hai acuma. Am făcut doar câteva sute de greşeli. Dar acum tu eşti la cârmă. Cred că lucrurile se vor rezolva.

Mă loveşte în joacă cu pumnul în coapsă şi apoi cedează impulsului de a mă strânge în braţe. Miroase a pădure şi lemn ars. A siguranţă. Îmi pun capul pe umărul ei şi plâng.

— Crezi că mă va urî pentru totdeauna?

— Dacă o va face, e un prost.

— Asta nu mă ajută, mă smiorcăi eu.

— Să-l fi văzut pe tatăl tău când a aflat de mama ta, spune ea. Îşi ieşise din minţi.

— Atunci, de ce?

— Ce anume?

— De ce a făcut-o?

— Încerca să salveze băieţii.

— Cum?

— Mama ta seamănă puţin cu Nick. Şi ea are complexul eroului. Doar că-l ascunde ceva mai bine. Ştii de ce e Nick atât de pornit împotriva spiriduşilor? Nici măcar nu ştia ce anume sunt ei.

Nu răspund.

— Ei bine, Devyn alerga într-un antrenament de cros prin pădure, când o săgeată l-a lovit chiar în coloana vertebrală. L-a lovit în locul perfect ca să-l paralizeze. Nick i-a auzit ţipătul şi s-a grăbit să-i vină în ajutor. L-a cărat până la drum, dar niciunul din ei nu şi-a dat seama cine-l atacase pe Devyn. Abia când ai ajuns tu aici şi l-au văzut pe rege în faţa cantinei au început să pună lucrurile cap la cap.

— Dumnezeule! Ce a făcut poliţia?

— S-au gândit că e vorba de un vânător care a tras după un coiot. Au găsit urmele lui Nick, dar spiriduşii nu lasă urme.

— Da, înghit eu în sec. Totul e ciudat. Totul e atât de straniu.

— În sfârşit, atunci şi-a dat seama că ceva nu e în regulă aici. Dintr-odată, a început să se creadă un fel de cavaler rătăcitor, a cărui datorie e să apere lumea. Patrulează tot timpul, în fiecare pauză de masă, în jurul fiecărei săli de studiu, la fiecare antrenament de cros. Îl roade enorm faptul că au răpit încă doi băieţi.

Încuviinţez.

— Dar ce e cu mama mea?

— Singurul lucru care domoleşte pornirile regelui e regina lui. A stat prea mult timp fără ea. Setea pune din nou stăpânire pe el.

Focul trosneşte. Amândouă sărim. Saltul nu face parte din plan.

— Deci, a făcut sex cu el ca să nu mai răpească băieţi.

Betty mă strânge puţin mai tare în braţe.

— Da.

— Dumnezeule! Asta înseamnă că sunt produsul unui viol?

— Şi-a dat acordul. Ea a consimţit.

— A fost forțată!

— Zara, a ales să-i salveze pe băieţii ăia. A fost curajoasă. Proastă, poate, dar curajoasă.

— Dar acum a început din nou.

— I s-a trezit setea.

Mă gândesc la asta.

— Gând ajunge mama aici?

— În seara asta. În jur de şapte.

— Şi o vrea înapoi pentru că e nevoit s-o transforme şi astfel să-şi recapete puterea.

Nu e o întrebare, ci doar încercarea mea de a-mi pune gândurile în ordine, de a înţelege situaţia până în ultimele ei implicaţii.

Betty nu răspunde, doar se ridică şi zice:

— Mă duc să văd ce avem pentru cină.

Îmi mişc uşor capul.

— Vrei să te ajut?

— Nu, tu stai acolo şi lasă lucrurile să se aşeze. Ai multe la care să te gândeşti.

E timpul să ne punem planul în aplicare. Cu voce rară, îmi repet replicile pe care le-am ticluit în spital.

— Bănuiesc că în curând vei primi un apel, nu-i aşa?

Betty mă priveşte cu coada ochiului. Vorbim de parcă am avea microfoane ascunse în casă. Niciuna din noi nu ştie cât de bun e auzul unui spiriduş şi nu avem de gând să ne asumăm riscuri inutile.

— Încă mai crezi că ar trebui să mă duc dacă primesc un apel? spune ea.

Îşi coboară glasul.

— Nu sunt sigură că te pot lăsa singură aici fără Nick prin preajmă.

Ce vrea să spună de fapt e: putem să ne punem planul în aplicare chiar şi fără Nick?

— Da, poţi, rostesc eu. Voi fi bine. Totul va fi bine.

Betty vine lângă mine şi mă sărută pe frunte.

— Mă bucur că nepoata mea s-a întors la mine.

— Şi eu mă bucur că m-am întors, spun eu, pentru că aşa şi este.

Aşa că rămân locului pe canapea. Aştept şi aştept, însă nu mă gândesc deloc la plan sau la cum plecarea bruscă a lui Nick ne-a slăbit forţele. Doar retrăiesc senzaţia buzelor lui Nick lipite de ale mele. Îmi aduc aminte de căldura trupului său.

Câteva minute mai târziu, pagerul bunicii începe să sune. Îmi aruncă o privire cu subînţeles, se apropie cu paşi mari de

mine şi-mi verifică pulsul, ceea ce e ridicol. Mi-am rupt braţul, nu inima. Apoi îmi pune mâna pe frunte să vadă dacă am febră. Trebuie să fi trecut examinarea medicală, căci se îndreaptă de spate şi-şi încrucişează braţele pe piept.

— A avut loc un accident serios pe drumul înspre Acadia. S-ar putea să intervină şi cei de la Life Flight. M-au chemat şi pe mine, spune ea răspicat. Cred că trebuie să mă duc. Te descurci singură?

— Da.

Îmi iau *Antologia Norton de Literatură Britanică.* Am multe teme de făcut. Am pierdut vreo două zile de şcoală, aşa că gestul meu e plauzibil.

Betty îşi ia haina agăţată într-un cui în uşa de la intrare.

— L-am sunat pe Nick. Ar trebui să ajungă aici în zece minute.

— Vine aici? Nu s-a preschimbat în lup şi a atacat vreo oaie sau ceva?

— Poate că-i sare ţandăra din te-miri-ce, dar nu e prost, zâmbeşte bunica.

Nu spun nimic.

— Roşeşti, mă tachinează ea.

— Eşti o bunică răutăcioasă.

Deschide uşa. Rafale de aer rece se prăvălesc în casă, şi limbile de foc par să se înalţe.

— Dar nu-i aşa că mă iubeşti totuşi?

— Bineînţeles, spun eu.

— Bine. Ia-o uşor. Mă voi întoarce în curând, dar nu prea curând, dacă mă-nţelegi. Ai grijă de tine, încheie ea pe un ton serios.

Îmi face cu ochiul şi pleacă. Bunicile astea.

Musafirul pe care-l aşteptam soseşte cam la cinci minute după plecarea lui Betty. Bate la uşă, pe care Betty o lăsase deschisă în mod intenţionat, ca să nu mă ridic de pe canapea. Nu-l invit înăuntru. Intră pur şi simplu. Este evident că a mai fost aici. Evident că el e cel care s-a prefăcut că e tatăl meu.

Încă poartă paltonul negru pe care-l avea când l-am văzut în

aeroportul din Charleston şi aşteptând lângă uşile cantinei. E înalt. Şi palid, ca mine. Părul său ondulat, negru ca pana corbului, luceşte straniu. Are ochi adânci şi frumoşi ca o noapte fără stele.

Încremenesc.

— Zara!

Numele meu pluteşte în aer. Apoi, închide uşa după el cu dezinvoltură. Aerul rece rămâne în cameră. Mă apucă fiorii.

— Ţi-e frig. Voi pune alt buştean în foc.

Se îndreaptă cu paşi mari spre sobă, deschide uşiţa şi îndeasă un buştean cu mâna goală. Stârniţi, câţiva tăciuni se ridică în aer. Prinde unul în mână şi-l sfarmă, apoi îi dă drumul. Nu s-a ars.

— Ce eşti tu? abia găsesc puterea să întreb.

Îşi întoarce capul spre mine, se ridică şi se şterge pe mâini.

— Nu știi?

— N-am idee.

Aproape că spun adevărul, fiindcă nu cunosc decât detalii mai mult sau mai puţin veridice despre ce este el, însă nimic esenţial. În ce-l priveşte, sunt atât de departe de esenţial. Îmi îndrept spatele pe canapea.

— M-ai văzut la aeroport, mi-ai auzit chemarea în pădure, spune el. Şi atunci când tatăl tău surogat a murit eu eram acolo.

— La fereastră.

Încuviinţează. Tăcerea se aşterne vreme de secunde bune peste cele zise. Tată-surogat? Mai degrabă, singurul tată pe care l-aș recunoaşte.

— Tu l-ai omorât?

— Evident că nu.

— Sigur?

Se joacă cu focul, aruncând un tăciune dintr-o parte în alta. Ar fi un spectacol foarte tare, dacă nu ar fi atât de bizar.

— Mă urmăreşti, rup din nou tăcerea. De ce?

— Pentru că încerc să recuperez ceea ce e al meu de drept.

— Eu nu sunt a ta.

— Ba eşti. Întotdeauna ai fost. Întotdeauna vei fi.

— Aiurea!

— Oare? Caută în sinea ta, Zara. Vei vedea că e adevărul.

— Deja nu mai ştiu care e adevărul. Ce ştiu acum e că începi să suni ca o copie proastă de Darth Vader dintr-un vechi film cu *Războiul Stelelor.* Şi ştiu că încerci să-mi faci rău.

Clatină din cap şi ascultă aerul.

— Niciodată.

— Care parte? Cea cu Vader sau cea cu răul?

— Ambele.

Mă uit în stânga şi-n dreapta, căutând o armă. Este vătraiul, însă cam departe de mine. Apoi lampa, dar cât de eficientă să fie? Trebuie să-l fac să iasă din casă.

Se apropie şi mă întreabă cu glas mieros:

— De ce nu vii cu mine? Nu-ţi voi face rău.

— Unde să merg?

— La mine acasă.

— Ai o casă?

— Sigur că da.

— E cumva o casă fermecată cu pereţi de turtă dulce şi acoperiş de caramel? Sau poate Clopoţica zboară pe-acolo, gata să-mi îndeplinească trei dorinţe.

Un zâmbet îi luminează chipul.

— Nu. E o casă mare în pădure. E înconjurată de un farmec. Astfel nu suntem deranjaţi.

— Farmecele ascund cine sunteţi de fapt.

— Ţi-ai făcut temele.

— Puţin.

— Atunci, vino cu mine.

— De ce? Ca s-o momeşti pe mama să vină să mă salveze?

— Şi asta ar fi chiar atât de rău?

— Da.

— Zara… oftează el.

Afară, vântul mugeşte.

— Cum să te fac să înţelegi? Am nevoie de mama ta. Dacă nu vine la mine, vor muri şi mai mulţi băieţi.

— Asta-i ridicol.

— Nu, pur şi simplu aşa stau lucrurile.

Rămân o clipă pe gânduri.

— Dacă e adevărat, atunci de ce a încercat Ian să mă transforme?

Îşi pierde calmul. Chipul îi devine aproape îngrijorat, aproape uman.

— Te-a sărutat?

— Aproape. Betty l-a ucis înainte să apuce să facă asta.

Aproape că zâmbeşte. Îşi trece mâna prin păr.

— Betty poate fi cumplită.

— De aceea te ţii departe când ea e aici?

— Nici măcar un spiriduş nu vrea să se pună cu un tigru de lună plină.

Suflă în tăciunele din palma sa, care se preface în praf.

— Pari în stare să te descurci cu aproape orice provocare, spun eu.

— Asta? Scamatorii de bâlci, rânjeşte el.

Privirile ni se încleştează.

— Ian a vrut să te preschimbe fiindcă ştia că ai fi o regină puternică. O regină care e sânge din sângele meu l-ar fi făcut cu siguranţă rege. Ian s-a grăbit să te facă una dintre noi întrucât credea că eu te vreau pentru mine.

— Dezgustător. Îmi mişc braţul rănit în poală. Greutatea lui e mare.

— Sunt de acord.

— Mai sunt mulţi alţi spiriduşi renegaţi, precum Ian şi Megan?

El încuviinţează.

— Prea mulţi, acum că mi-au slăbit puterile. Pot să o simt. Vin de peste tot, încercând să mă înfrângă şi să-mi ia teritoriul. Suntem o rasă complicată.

— Am observat.

— Ai de ales, Zara.

Se aşază pe canapea lângă mine şi îşi pune mâna peste mâna mea sănătoasă. Încă e cald din cauza focului, aproape arde şi e o senzaţie plăcută în comparaţie cu frigul din Maine, cu frigul din mine.

— Putem merge la mine acasă, unde îţi voi răspunde la

toate întrebările şi o vom aştepta împreună pe mama ta. Sau putem aştepta aici venirea tânărului vârcolac. Una din variantele astea nu e o idee prea bună.

— De ce? întreb eu aproape fără să vreau.

— Întrucât am nevoia asta. Prietenul tău lup? Pare foarte apetisant.

Kinetofobia sau kinesofobia
Teama de mers sau de orice mişcare

Sunt de acord să merg cu el. Zâmbeşte triumfător, ca şi cum ştia că mă va convinge.

— Sunt încântat, rosteşte el ca un adevărat gentleman, uitând în mod convenabil că tocmai îl ameninţase pe Nick.

Mă conduce spre uşă. Mă feresc de braţul lui, şi el râde, amuzat.

— Nu te voi răni, Zara.

— Sigur. Nu mă vei răni câtă vreme cooperez, spun eu în vreme ce el deschide uşa.

Un vânt rece ne înfăşoară. El mă ajută să-mi îmbrac haina. Nu pot să o iau decât pe un braţ din cauza ghipsului. Cuprind cu privirea pustietatea de nea şi pădurea. Caut semne de la Betty sau Nick.

— Luăm Subarul?

— Nu. Vom alerga.

Alergatul nu face parte din planul meu. Opritul chiar aici era mai degrabă ce plănuisem.

— Nu cred că e tocmai indicat să alerg, încerc eu să spun. Nu cu braţul în starea asta.

— Regret ce ţi s-a întâmplat.

— Chiar aşa?

Mă ridică de pe picioare ca şi cum n-aş fi cântărit nimic şi mă ţine la piept ca un mire ce-şi trece aleasa inimii peste prag. Acum că nu mai suntem lângă foc, atingerea lui e rece. Miroase a ciuperci.

— Ţi-e teamă de înălţimi?

Îmi ţine braţul sănătos lipit de el şi are grijă să nu-mi atingă braţul fracturat. Aleargă atât de repede şi lin încât nu am timp să protestez sau să spun ceva. Apoi îşi ia zborul. Pur şi simplu. Peste umărul lui zăresc o umbră întunecată, ieşind pe patru labe dintre copaci şi urlând.

Betty ne-a ratat. Inima îmi bate puternic în piept.

Călătorim cu o asemenea viteză încât ochii mei nu mai disting forma copacilor, reduşi astfel la nişte umbre întunecate. Picioarele lui nici nu ating zăpada. Vântul îmi trimite părul pe pieptul lui. Neaua cade, acoperindu-ne feţele în timp ce noi zburăm din ce în ce mai repede. Asta e viteza pe care mi-am dorit-o dintotdeauna în timp ce fugeam, iuţeala asta de necrezut. E frumos, uimitor. Abia pot descrie zborul, abia îl pot surprinde cu simţurile mele şi chiar când încep să mă obişnuiesc ne oprim. Betty nu mă va găsi niciodată. Nu este nicio urmă.

Mă aşază cu grijă într-un luminiş mare, înconjurat de pini înalţi. Expir îndelung, ca şi cum mi-aş fi ţinut respiraţia până acum.

— O, a fost uimitor! vorbeşte gura fără mine.

— Văd că eşti încântată. Credeam că mă urăşti.

— Da. Dar să zbor? Nu urăsc zborul. Am citit odată cartea asta, unde…

— Citeşti?

— Da.

— Foarte bine. E unul apreciez filosofia. Mă bucur că am o fiică bibliofilă.

Înghit în sec, îmi mut greutatea de pe un picior pe altul. Prietenii mei nu au cum să ne urmărească aici. Nu am lăsat urme. Încă nu-mi vine să cred că am zburat.

— Toţi spiriduşii pot să zboare? Fiindcă eram total nepregătită pentru asta. Adică, nu am citit nicăieri despre asta.

— Numai cei de sânge regal. Şi tu poţi.

— Dacă devin una de-a voastră.

— Desigur.

Arată spre luminiş.

— Asta e casa mea.

— Luminişul?

— Nu vezi casa?

— Nu.

O umbră de dezamăgire îi coboară pe chip.

— E înconjurată de un farmec, dar fiindcă eşti fiica mea ar trebui să vezi prin el.

— Aha, fac eu, simţind fiori reci pe spate.

Fulgi de nea îi cad în păr, înălbindu-l.

— Oamenii văd ceea ce cred că e acolo, nu ce e de fapt. Nu e prea dificil să ne ascundem, pe noi sau ceea ce suntem, de ochii lor.

— O, mersi. Lecţia numărul 112 despre spiriduşi, nu-i aşa?

— Sarcastică. Nu eşti deloc asemeni mamei tale. Când e speriată, devine foarte tăcută.

Încetez să-mi mai muşc buza.

— Nu. Nu sunt deloc ca ea.

Oftează.

— Încearcă măcar să vezi ce e de fapt acolo, Zara. Apoi vom intra în casă, la adăpost de frig.

— Fie.

Privesc luminişul cu atenţie, şi imaginea începe să se mişte, să şerpuiască. Un fulg de nea îmi aterizează pe geană. Închid ochii şi se topeşte. Apoi îi deschid din nou.

— Ei drăcie! mormăi eu.

— Poţi s-o vezi? Pot auzi zâmbetul din glasul lui.

— Nu ştiu cum de nu am observat-o.

— Farmecul.

Casa nu e o casă. E un conac enorm cu ferestre mari la fiecare dintre cele trei etaje. E acoperit cu şindrilă şi e vopsit într-un galben lăptos, asemenea vechilor clădiri ale Bateriei din Charleston. Pare să se înalţe până la cer. Nu e ostentativă, cât mare şi ţipând a bani şi ceai în salon şi crichet în curtea din spate.

Întorc capul spre el să-i spun asta, dar încremenesc, iar limba pare să refuze să mai suporte orice conversaţie.

— Mă vezi aşa cum sunt de fapt, zâmbeşte el.

Dinţii îi sunt puţin ascuţiţi. Dar nu asta îmi atrage atenţia. E

faptul că ochii îi sunt argintii, cu pupile negre ca noaptea. Faptul că pielea îi străluceşte ca gheaţa albastră. Şi că e mai înalt decât crezusem, şi mai lat în umeri.

— Nu prea semăn cu tine, reuşesc să îndrug într-un final.

— Nu. Tu semeni cu mama ta.

— Măcar am părul tău. Mama mi-a spus tot timpul că tu ne-ai părăsit, dar nu aşa s-a întâmplat, nu-i aşa?

— Nu, ea m-a părăsit pe mine.

Tristeţea îi bântuie chipul. Ochii îi par mai mici. Apoi se uită din nou la mine.

— Hai să intrăm, să nu mai stăm în frig.

Îl urmez, pentru că nu ştiu ce altceva aş putea face. Îl urmez, fiindcă vreau să-l protejez pe Nick şi sper că planul meu are încă şanse de reuşită, că cei care ţin la mine mă vor urmări până aici şi ne vor găsi pe mine şi pe Jay. Îl urmez, pentru că vreau să aflu ce fel de monstru e tatăl meu. Da, e adevărat. Tatăl meu.

Masiva uşă de mahon de la intrare se deschide pentru noi. Mă conduce în antreu. Un pas. Altul. Miroase a vin, carne de vită şi ciuperci. Lumini puternice lucesc pe podeaua de marmură. Multe persoane se aliniază de-a lungul pereţilor coridorului. Majoritatea poartă haine obişnuite, dar unii sunt îmbrăcaţi în rochii de gală şi fracuri. Toţi se apleacă, unul câte unul. Intrăm. Trebuie să fie cam o sută în încăpere. Doar că nu sunt oameni. Sunt spiriduşi care nu-şi ascund înfăţişarea cu ajutorul farmecului. Au dinţii ascuţiţi, precum ai unui rechin. Au pielea albăstrie şi picioare lungi, chiar disproporţionat de lungi. Genunchii îmi tremură.

— Curtea noastră, curtea întunecată, anunţă regele. Vă rog, ridicaţi-vă.

Spiriduşii se ridică în picioare cu toţii. Nu ştiu ce să fac. Flutur temător din mână în vreme un noian de ochi argintii sunt aţintiţi spre mine.

— Ne vom aduna în sala de bal din spate, spune regele, conducându-mă pe o uşă lăturalnică. Observ cum spiriduşii se retrag, ca un roi albastru, înainte să închidă uşa.

— Aceştia sunt toţi spiriduşii din lume? întreb eu.

— Nici pe departe. Doar majoritatea spiriduşilor din regiunea asta. Cei care-mi aparţin mie.

— Există mai mult de o regiune?

— Desigur.

— Da. Desigur.

Mă îndrept spre fereastră şi scrutez întinderea de zăpadă.

— Te las aici s-o aştepţi pe mama ta, spune el. Am pregătiri de făcut. Zara, eşti liberă să explorezi casa, dar mă tem că nu poţi să o părăseşti.

— Deci, sunt prizonieră.

— Prefer oaspete.

— Oaspeţii pot pleca oricând vor, spun eu. Mă întorc spre el. Vreau să-l văd pe Jay Dahlberg.

Regele ezită.

— Insist, spun eu.

— E sus. Urci două etaje. A treia uşă la dreapta. Nu e o privelişte frumoasă, Zara. Însă nu pot ascunde ceea ce sunt. De ce am nevoie.

Privirea mi se plimbă pe draperiile fine, pe canapeaua de piele, pe orhideele care umplu camera.

— Nimic nu e frumos aici.

Imediat ce iese pe uşă, număr până la şaizeci şi ies şi eu. Urc treptele de marmură albă acoperite de un covor afgan roşu-închis. Un etaj. Altul. Trec de spiriduşi cu căutături duşmănoase, de spiriduşi care adulmecă aerul după mine. Mişcările le sunt prea fluide pentru un om, ochii prea fioroşi. Mă privesc ca pe o pradă. Unii îmi ating braţele, părul, şoptind „Prinţesă. Prinţesă.“ Îmi adun tot curajul să nu o iau la sănătoasa, ţipând cât mă ţine gura. În schimb, merg drept înainte fără să mă uit în lături până ajung la al treilea etaj.

Număr uşile, încercând să mă concentrez, să-mi liniştesc inima care bate speriată. Iată uşa, uşa îndărătul căreia ar trebui să se afle Jay Dahlberg. E doar o uşă obişnuită, de lemn, cu o clanţă aurie gravată cu un simbol ce aduce cu o rună. Mă întreb câţi alţi prizonieri mai sunt poate ţinuţi în spatele unor

asemenea uşi obişnuite. Inspir adânc, împing clanţa şi deschid uşa.

Jay Dahlberg este întins pe cearşafurile unui pat masiv, contorsionat pe-o rână. Braţele îi erau pline de urme de muşcătură şi poartă doar boxeri şi un tricou.

— Hei, Jay! şoptesc eu şi închid uşa.

Nu face nicio mişcare în timp ce înaintez încet pe covorul persan. Nu-i de mirare. Nu mişcă nici măcar când îi ating braţul, chiar deasupra celor cinci urme de tăietură, de unde probabil că îi colectează sângele. Buricele degetelor îmi îngheaţă atingându-i pielea, care pare atât de palidă sub lumina fluorescentă din cameră. Spatele îi e crestat şi vânăt.

— Jay? îl strig, zgâlţâindu-l cu blândeţe. Jay?

Geme. Pleoapele îi tremură de câteva ori, apoi se deschid. Reuşeşte să-şi mişte buzele crăpate.

— Hei, tu eşti…

— Da, sunt fata cea nouă, îl completez eu. Te voi dezlega şi te voi scoate de-aici.

Ochii i se fac mari de teamă.

— Nu poţi. Spiriduşii.

— Ştiu totul despre spiriduşi, spun eu dezlegând nodurile de la picioare. Mă doare-n cot de ei. Te scot eu de-aici.

Încep să-i desfac şi nodurile de la mâini, dar e greu cu ghipsul pe mână. Reuşesc într-un sfârşit şi-l apuc pe după mijloc cu braţul stâng.

— Poţi să te ridici?

— Sigur, rosteşte el, dar se clatină imediat ce picioarele îi ating pământul. Scuze.

— Sprijină-te de mine. E în regulă, dar avem de coborât multe scări, spun eu. Hai s-o luăm încet.

Suntem aproape la uşă, când se opreşte.

— Hei, fată nouă…

— Zara.

Efortul de a vorbi este evident. Trupul îi tremură şi aproape îmi alunecă din mâini, deşi mă căznesc să-l ţin cât mai bine.

— M-a tăiat. Mi-a lins sângele. Şi după aia au venit toţi ceilalţi. E de parcă… parcă îţi iau sufletul. Ar putea… ar putea

să-ţi facă asta şi ţie.

— E-n regulă, spun eu. Voi fi bine. Şi tu la fel. Nimeni nu-ţi va mai face rău niciodată. Nu cât sunt eu aici. Acum, să ieşim.

Deschid uşa şi ciulesc urechea. Nimic.

— Stai puţin, şoptesc eu. Ai mai văzut pe altcineva aici?

Abia reuşeşte să deschidă buzele.

— Nu.

— Un băiat, poate? Băiatul familiei Beardsley?

— Au spus că a murit.

Mânia clocoteşte în mine, laolaltă cu durerea din braţul meu rupt.

— Las' că te scap eu de-aici.

Înaintăm pe coridor. Mă gândesc la toate scările care ne aşteaptă. Şi la toţi spiriduşii. Însă nu-mi mai pasă.

Noctifobia
Teama de noapte

Nu e uşor, dar ajungem la capătul coridorului, apoi coborâm scările un etaj.

— Unde sunt spiriduşii? şopteşte Jay. Vor veni. Ne vor suge sângele.

— Nu ştiu. Într-o cameră din spate, cred. Vom fi în siguranţă. Tocmai atunci auzim voci urcând pe scări. Vin dinspre antreu.

Un piron mi se înfige în inimă. Asta nu face parte din planul meu. Ea nu ar fi trebuit să fie aici. Ar fi trebuit să ajungă mai târziu, când totul era gata.

— Da, ai obţinut ce-ai vrut, bine? Sunt aici.

Cuvintele sunt purtate de vocea tremurătoare a unei femei, care încearcă să pară puternică, însă nu-i prea reuşeşte. De ce nu a putut să-mi spună asta mai devreme? De ce a trebuit să mintă? Fiindcă a vrut să mă protejeze, bănuiesc.

— E mama mea, îi şoptesc lui Jay.

— Mama ta e aici? Ce caută mama ta aici?

Jay se sprijină de balustradă.

— A venit să mă salveze.

Îl trag mai aproape de mine, încercând să-l ţin drept. El se străduieşte să înţeleagă.

— Dar tu mă salvezi pe mine.

— Ştiu, totul e bine. Hai să mergem.

Ajungem la jumătatea treptelor şi pot în sfârşit să văd ce se întâmplă. Mama stă în mijlocul antreului, chiar deasupra unei dale albe de granit. Îşi ţine mâinile încrucişate la piept. Regele

e lângă ea, pe o dală neagră. Spiriduşii sunt aliniaţi din nou la pereţi, în jurul lor.

— Arată ca o tablă de şah uriaşă, şopteşte Jay.

Ne reluăm coborârea pe scări.

— Nu ai idee cât de mult ţi-am dus dorul, rosteşte regele.

Mama zâmbeşte batjocoritor. Nu spune nimic.

— M-ai făcut să aştept mult timp, continuă el.

Ea-şi dă ochii peste cap. Credeam că face asta doar cu mine. Jay şi cu mine coborâm încă o treaptă. Nimeni nu pare să ne observe.

În sfârşit, mama rupe tăcerea:

— Spiriduşii tăi au atacat-o pe fiica noastră.

— Erau nişte rebeli. Au fost pedepsiţi.

— Da. De Betty.

Regele oftează teatral.

— I-am pedepsit pe ceilalţi.

— Ceilalţi?

— A fost o conspiraţie teribilă. Ştii prea bine că-mi pierd din puteri când nu am o regină alături de mine. Se găsesc tot timpul supuşi cu foame de putere care încearcă să profite de asta.

Nu-i înghit balivernele, aşa că ţip de pe scări.

— L-ai omorât pe Brian Beardsley. Uită-te la Jay. E aproape mort.

Toată lumea se întoarce spre noi, inclusiv mama. Braţele îi cad pe lângă trup.

— Ştii că nu am de ales, rosteşte regele.

— Ai putea să te opreşti!

Îl trag pe Jay după mine, tot mai aproape de mama. Panica îi tremură-n priviri. Aş vrea s-o îmbrăţişez, deşi sunt atât de supărată pe ea. Aş vrea să ştie că o iert, că înţeleg tot ce a încercat să facă. Îmi îndrept atenţia asupra lui, a regelui.

— E în firea noastră, spune el.

— Atunci schimbaţi-vă firea. Nu trebuie să torturaţi. Nu trebuie să ucideţi.

— Atunci, eu aş muri. Atunci, un alt spiriduş, poate unul mai necruţător, unul mai puţin îndrăgostit de toate micile

ciudăţenii ascunse în natura umană îmi va lua locul.

— Şi?

Ambii mei părinţi se uită la mine. Jay se clatină. Îl sprijin.

— Oamenii mor tot timpul pentru o cauză nobilă. Li se spune martiri. Pe deasupra, m-ai hărţuit, m-ai chemat în pădure, încercând să mă faci să mă rătăcesc. Conform Ghidului pentru a fi un Bun Tată, asta e o mare greşeală.

Mai fac un pas şi ajung în sfârşit pe podea. Spiriduşii mă întâmpină cu sâsâituri de şarpe. Se apropie de mine, adulmecând aerul, probabil mirosul sângelui lui Jay, care trezeşte setea din ei. Regele le face semn să se dea înapoi. Îl ascultă, dar e clar că abia se stăpânesc.

— Am vrut să vii la mine din proprie voinţă. Am vrut să-ţi cunoşti tatăl, îmi explică el.

— Hai să stabilim ceva, atunci când încerci să faci pe cineva să se rătăcească, atunci când încerci să te joci cu mintea cuiva, nu înseamnă deloc că vrei să „vină din proprie voinţă". Ca să nu mai vorbim că te-ai prefăcut că eşti tatăl meu vitreg, un gest ridicol şi rău.

Mama îşi părăseşte pătratul alb, vine lângă mine şi mă ia în braţe.

— Ce a făcut?

— Mă apucase disperarea, explică el.

— Aiurea! Ce scuză penibilă, spun eu, în vreme ce Jay se prăbuşeşte la pământ.

Încerc să-l prind, dar sunt prea slăbită, chiar dacă e atât de uşor. Niciun spiriduş nu mişcă măcar un muşchi spre el. Îl ridic, apoi continui:

— Şi acum a venit vremea să plecăm. Mă gândesc că nu aveţi vreun scaun cu rotile în care să-l pun pe Jay.

Simt braţul pe care mama îl trecuse peste umerii mei încordându-se.

— Zara…

Nu vreau să mă uit la ea, dar o fac. Mi se-nmoaie genunchii, hăul din mine e atât de mare, crescând clipă de clipă.

— Mama?

— Ce altceva pot să fac, Zara?

— Şi vei rămâne aici? Cu el? Cu torţionarul ăsta?

Încuviinţează cu o înceată mişcare de cap. Mâinile ei rămân pe umerii mei. Încep să bat din picior ca un copil.

— Asta este cel mai aberant lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Ştiu că nu mă crezi întotdeauna, dar tu eşti cel mai important lucru din lume pentru mine şi aş face orice să te ştiu în siguranţă.

Ochii i se plimbă de la ghipsul meu la Jay. Mă sărută pe obraz, apoi se întoarce spre rege.

— Le vei da drumul. Promite-mi. Le vei da drumul şi nu-i vei mai căuta niciodată dacă rămân cu tine?

El încuviinţează.

— Promit!

— Mamă!

Mă trage spre ea pentru ultima oară.

— Îmi pare atât de rău, Zara. Credeam că pot cumva să ocolesc alegerea asta, dar se pare că e inevitabilă. Ce e libertatea mea în comparaţie cu…

— Te va transforma în spiriduş, insist eu. Într-una de-a lor.

Nu-mi răspunde. Mă trag din braţele ei.

— Ai spus inevitabil. Nimic nu este inevitabil.

Mâini de spiriduş mă apucă din toate părţile. Mă cară pe braţe până la uşă, mă duc în zăpadă şi mă leapădă acolo. Doi spiriduşi îl aruncă pe Jay Dahlberg lângă mine.

— Puteaţi măcar să-i daţi nişte haine! ţip eu, însă nimeni nu mă bagă-n seamă.

Spiriduşii se întorc înăuntru şi închid uşa.

Astenofobia
Teama de leșin sau de slăbiciune fizică

— Drace! murmură Jay. Drace! E frig.

— *Nu* te îngrijora. Am un plan, îl asigur, trăgându-l în sus cu o mână.

Abia îl ridic pe picioare.

Ne îndreptăm poticnindu-ne spre marginea luminişului. Îmi dau jos jacheta şi i-o pun pe umeri. E mult prea scurtă şi mică, chiar dacă el e atât de costeliv; dar măcar e ceva.

— Ce ne facem? întreabă el, tremurând din toate încheieturile.

Picioarele goale i se albăstresc.

— Prietenii mei ne vor veni în ajutor, îl asigur în timp ce intrăm în pădure.

Fluier ca după un câine şi apoi strig:

— Bunico!

Nimic.

— Nick!

Un vultur pluteşte în cercuri deasupra noastră. Dă glas unui ţipăt ascuţit. Două secunde mai târziu un enorm tigru alb şi un frumos lup maroniu apar dintre copaci. Trupurile lor evocă atâta sălbăticie, atâta ferocitate. Bunica e frumoasă, dar atât… atât de… nu ştiu. E puternică. Sub blană i se ghicesc muşchii masivi, vibrând cu minunată neîmblânzire. Iar Nick? Nick e aici. A venit să ajute, întocmai cum a promis înainte să afle adevărul despre moştenirea mea genetică.

Ridic mâna şi le zâmbesc atât de larg încât mă dor dinţii din pricina frigului.

— Sfinte… sfinte… Jay se dă în spate.

— Nu te îngrijora, ai halucinaţii, îi spun.

În mod deloc surprinzător, Jay leşină. Abia reuşesc să-l prind cu braţul meu funcţional, mă clatin, dar reuşesc să-l aşez cu blândeţe în zăpadă.

Bunica şi Nick mârâie furioşi, arătându-şi colţii, gata să sară şi să sfâşie, gata să omoare înainte de a fi omorâţi. Dar ştiu că înăuntru sunt prea mulţi spiriduşi chiar şi pentru ei. Ştiu că a ucide nu e bine, indiferent de cât de oribili ar fi unii oameni sau spiriduşii.

— Am o idee mai bună, le spun eu. Trebuie să vă încredeţi în mine. Intrăm în faza a doua a planului meu… revizuit. E revizuit fiindcă mama a venit mai devreme. Acum e în parte plan şi în parte misiune de salvare. Vi-l voi spune acasă, bine?

Primul lucru pe care-l facem e să-l trezim pe Jay, oarecum. Îl punem pe spinarea bunicii. Îl va duce într-un loc unde cineva să-l poată găsi repede. Îmi recuperez jacheta astfel încât să nu se facă vreo legătură cu mine. Betty saltă în pădure, pierzându-se printre copaci, iar eu şi Nick ne întoarcem la mine acasă, unde o vom chema pe Issie, o vom aştepta pe bunica şi apoi vom pune planul în aplicare. Întrucât chiar am unul şi ar fi bine să funcţioneze.

Atihifobia
Teama de eșec

Liniile de telefon funcţionează din nou, şi Devyn o sună pe Issie şi apoi pleacă să o aducă încoace. Bunica o sună pe doamna Nix, secretara şcolii.

— E ursoaică. Am încredere în ea, mă lămureşte Betty după ce închide telefonul.

Nici măcar nu mai clipesc la vestea asta. Nick cutreieră camera cu paşi furibunzi, fără să se uite la mine. Într-un sfârşit, îl apuc de mână.

— Ce-i cu tine?

— Te-ai dus cu el.

Ceva în interiorul meu înţepeneşte.

— Te-a amenințat.

— Pot să am grijă de mine, Zara.

Îşi trage braţul din mâna mea şi se duce în bucătărie, unde bunica studiază argintăria.

— Asta făcea parte din planul de a-l momi în pădure, spun eu. Ştii doar că am discutat despre asta la spital. Eu eram momeala. Tu şi bunica l-aţi fi atacat. A ieşit aproape perfect.

— Numai pentru că eu şi Devyn ne-am întors. Doar pentru că Devyn a văzut în ce direcţie aţi luat-o.

— Nu am avut de ales. Trebuia să-l salvăm pe Jay.

Betty îmi arată o furculiţă.

— Crezi că are fier în ea?

Îi fac semn să mă lase-n pace şi ţip la Nick.

— Am descoperit unde se ascund. Te-ai gândit vreodată la asta? Acum putem să mergem după ei, să-i închidem acolo.

Nick se sprijină de tejghea, cu braţele încrucişate deasupra pieptului.

— Şi cum propui să facem asta, deşteapto?

Bunica tuşeşte cu subînţeles.

— Fără jigniri.

— Da, spun eu. Fără jigniri, puricosule.

Bunica abia se abţine să izbucnească în râs.

— Mă duc să aştept în bucătărie cât timp voi, porumbeilor, vă omorâţi unul pe altul.

— Putem găsi casa dacă mergem pe urma mirosului nostru, nu-i aşa?

— Mirosul nu va ţine mult. Nu cu zăpada asta, mormăie el.

— Tocmai de asta trebuie să ne grăbim.

Mă cercetează cu privirea şi umerii par să i se detensioneze.

— Cum ştiu? Cum ştiu că nu ne duci la pierzanie? Că nu eşti spiriduş?

— Pentru că nu ar putea să poarte o brăţară de fier, măi potaie! strigă bunica din camera alăturată.

— Hei. Acum cine aruncă cu jigniri? spun eu zâmbind, după care mă întorc spre el.

Se apleacă de şale de parcă ar avea crampe la stomac. Întind mâna să-l ating, dar nu o fac.

— Eşti bine? îl întreb cu voce blândă.

— Mă simt ca ultimul prost, rosteşte el încetişor. Evident, nu ai putea să porţi brăţara dacă ai fi spiriduş.

— Nu-i nimic, spun eu, dar nu sunt sigură că aşa şi este.

Un muşchi îi tresare în obraz. Se îndreaptă cu paşi mari pe podeaua de lemn spre sufragerie. Odată ajuns la prag, se întoarce şi spune:

— Nu vreau să-ţi asumi riscuri inutile, nu pentru mine, ai înţeles?

— Da, iubăreţule. Înghit în sec şi încerc să fac o glumă pentru că nu ştiu cum aş putea altfel să îl domolesc.

Devyn şi Issie apar pe snowmobilele lor. Nick îl ia în cârcă pe Devyn, care nu-şi adusese scaunul cu rotile.

— Sper să mă vindec mai repede, bombăne Devyn în timp

ce Nick îl aşază pe scaunul alb de lângă uşă.

— Da, m-am săturat să te tot car în spate, spune Nick, dar se vede că glumeşte.

— Deja se sperie doctorii de tine, surâde Issie, aşezându-se pe covor lângă el.

Îşi sprijină spatele de picioarele lui.

— Ar trebui să fii complet paralizat.

— Vor spune că e un miracol, şi atât, e de părere bunica.

Ajunge şi doamna Nix. Cele două doamne se îmbrăţişează.

E cumva drăguţ. Doamna Nix roşeşte când ne observă.

— Aşa deci, eu sunt ursoaică de lună plină, explică ea, plimbându-şi privirea de la unul la altul. Staţi aşa. Issie e şi ea ceva?

— Sunt cât se poate de umană. Tot timpul, răspunde Issie bosumflată.

— Cel mai grozav om pe care l-am întâlnit vreodată, rosteşte Devyn, ciufulindu-i părul.

— Bine. Betty v-a explicat care-i situaţia, nu-i aşa? intervin eu.

Toţi încuviinţează din cap. Nick se sprijină pe braţul canapelei, şi doamna Nix se aşază pe scaunul verde. Eu încep să mă plimb pe covor, expunându-mi planul.

— Teoria mea e că spiriduşii nu pot să treacă peste fier. Brăţara mea de fier l-a ars pe lan. Pe deasupra, am citit pe un site că urăsc fierul, că preferă zonele rurale doar ca să-l evite.

— De ce fierul? întreabă Issie.

Tocilarul din Devyn se trezeşte la viaţă şi răspunde înainte să apuc să zic ceva:

— Fierul este unul dintre ultimele elemente create prin nucleosinteză stelară.

Nu am nici cea mai mică idee ce a spus. Nimeni n-are.

— Pe graiul nostru, Devyn, îi atrage Nick atenţia.

Exasperat, Devyn îşi trece mâna prin păr.

— Fierul e foarte greu. E foarte dens. Iar nucleele sale au o forţă de atracţie ridicol de mare. E foarte, foarte puternic.

— Dar de ce nu-l suportă spiriduşii? întreb eu.

— Mai contează? ridică el din umeri.

Doamna Nix îşi drege glasul.

— Asta e probabil singura constantă în folclorul legat de spiriduşi. Toate sursele indică faptul că pot fi omorâţi cu fier, că-l evită.

— Ei bine, să sperăm că e adevărat, spun eu.

— Care e planul tău? întreabă Nick.

— Să-i întemniţăm în propriul lor ascunziş. În subsol avem nişte traverse de metal de la căi ferate. Şi sârmă ghimpată. Doamnă Nix, aţi adus şi dumneavoastră sârmă ghimpată?

— Da.

— Mai avem bandă adezivă şi furculiţe de oţel, adaug eu.

— Stranie idee, Zara, spune Devyn. Adică… da. Uau. Furculiţe?

— Nu mi-a venit ceva mai bun în minte.

Îmi frec mâinile, încercând să nu mă gândesc la mama mea, captivă acolo, să nu mă gândesc la rănile lui Jay Dahlberg sau la posibilele implicaţii morale a ceea ce eram pe cale să facem.

— Sunteţi toţi gata?

— Suntem.

— Bine. Să pornim.

— Zara, crezi că asta va funcţiona? întreabă Issie.

Ne ascundem în spatele unui trunchi de copac. În spate avem un maldăr de sârmă ghimpată şi traverse. Îi apuc mâna şi strâng.

— Sper.

— Şi eu, spune ea, strângându-mi mâna la rândul ei.

— Nu trebuie să ajuţi, ştii asta, şoptesc eu.

— Ia taci acolo, spune ea, suflând în palme ca să se încălzească. Ce prieteni nu se ajută unul pe altul să lupte cu spiriduşii?

— Exact, zâmbesc eu. Exact.

Arunc o privare la ceilalţi copaci. Betty e după unul. Nick şi Devyn după altul. Devyn e preschimbat în vultur, şi doamna Nix în ursoaică. Toţi ceilalţi sunt neschimbaţi. De ciocul lui Devyn atârnă capătul unui fir de sârmă ghimpată.

Doamna Nix se îndreaptă agale spre casă. Adulmecă aerul.

Labele ei masive se îngroapă în pământ. Mişcă puţin din urechi. Asta e semnalul nostru că niciun spiriduş nu e pe-afară.

Nick îmi face un semn de încurajare. Nu am apucat să vorbim despre faptul că sunt fiica unui spiriduş. Nu am avut timp. Ceea ce e important acum e mama mea. Dar încă mi-e teamă de ce-ar putea să însemne sângele meu pentru mine, pentru noi. Pentru moment, nu contează.

Dau un al doilea semnal şi pornim. Sprintăm spre casă, cărând traverse şi înfigându-le în pământ. Le fixăm una câte una. Is şi cu mine lucrăm împreună, fiindcă niciuna din noi nu are prea multă forţă, iar eu am un singur braţ cu care să mă descurc. Ciocul galben al lui Devyn luceşte în penumbră. El învârte firele de sârmă ghimpată în jurul traverselor, întregind ţarcul de fier. Trebuie să ne grăbim înainte ca spiriduşii să observe ce se întâmplă.

— Deci eşti sigură că acolo e o casă, spune Issie, implântând o traversă în omăt.

— Jur! spun eu aşezând o alta.

Muşchii îmi tremură sub greutatea lor.

— Pot s-o văd. Promit.

— Uneori, e aşa de aiurea să fii om, spune Issie.

Amândouă ne aplecăm, înfigând altă traversă.

— Nu, Is. Nu-i deloc aiurea.

Am transportat toate fierătaniile în mici remorci, luate de la părinţii lui Issie şi de la doamna Nix, pe care le-am tras cu snowmobilele. Atunci nu mi-am dat seama cât de grele sunt traversele. Doar adrenalina ne mai ţine în mişcare. Cercul e aproape complet. Mai avem nevoie doar de câteva.

Nick trece în goană pe lângă mine, cu braţele încărcate de traverse. Îşi scurtează drumul, luând-o peste peluza din faţa casei. Uşa de la intrare se deschide. Doamna Nix ne previne cu un mormăit. Arunc jos traversa.

— Nick! ţip eu.

Se uită spre mine.

Ies din casă!

Un spiriduş se repede la Nick. Colţii îi lucesc ameninţători.

Nick îi trânteşte o traversă în figură. Rotocoale de fum se ridică de pe obrazul ars al spiriduşului, care se prăvăleşte la pământ, cu mâinile pe faţă. Nick rămâne deasupra lui, aşteptând.

— Treci înapoi, Nick! ţipă bunica.

Nick ezită. Muşchii par să i se adune şi să zvâcnească. Vrea să se preschimbe în lup. Ştiu asta.

— Acum! se aude ordinul bunicii.

Nick se întoarce şi aleargă spre ea, sărind peste sârmele cercului nostru aproape complet.

Mai mulţi spiriduşi ies din conac. Toţi sunt îmbrăcaţi în haine de gală. Rochiile de catifea şi satin flutură în vânt. Fracurile sunt croite cu desăvârşită pricepere. Ar trebui să arate frumos, însă ştiu ce sunt de fapt. Nu sunt frumoşi, pentru că frumuseţea înseamnă graţie, dragoste şi speranţă. În ei citesc doar setea.

Doamna Nix ia ultima sârmă ghimpată din ciocul lui Devyn şi o încolăceşte în jurul unei traverse. Cercul e încheiat.

— Schimbă-te, îi spune bunica lui Nick.

O traversă aproape că se prăbuşeşte. Mă grăbesc să o prind până să se întâmple asta. Mă chinui să o împing mai adânc în pământul întărit de sub nea. Se clatină, punând presiune pe sârme, ameninţând să dărâme întregul ţarc.

— Bunico! strig eu. Ajută-mă aici!

Betty se grăbeşte să ajungă lângă mine. Împingem traversa, folosindu-ne toată greutatea s-o stabilizăm. Spiriduşii încep să psalmodieze nişte cuvinte stranii şi monotone pe care mintea mea nu le înţelege, dar care-mi străpung trupul, trimiţând fiori de teamă în el.

Nick, transformat în lup, apare lângă mine. Mârâie, arătându-şi colţii. Muşchii de pe spate i se încordează. Îi pun mâna pe gât.

— Nu. Stai cu mine în afara cercului.

Zeci de spiriduşi încă se revarsă pe uşă, ignorându-l pe cel rănit de Nick. Mama apare şi ea în uşă. Poartă o rochie lungă, albă, cu mult prea multă dantelă. Coboară pe zăpadă şi coteşte spre marginea casei, în vreme ce hoarda de spiriduşi se repede

direct spre noi.

Cercul de fier se clatină. Trebuie să reziste. Prind sârma, încercând s-o fixez. Vântul joacă prin pletele lui Issie. Citesc teroarea mută întipărită în ochii ei. În sfârşit, e în stare să vadă ce se petrece.

— Zara, retrage-te!

Apoi, regele însuşi păşeşte afară. Vântul îi ridică părul. Priveşte crunt la noi, apoi la spiriduşi. Ştie ce am făcut. Îşi ridică braţele. Spiriduşii îşi rostesc incantaţia cu voce tot mai tare, până devine un strigăt de luptă, sălbatic şi turbat, dar sunt încă precauţi, măsurându-ne din priviri, aşteptând poate ordine de la el.

— Îl vezi? îl întreb pe Nick, care mârâie drept răspuns, în timp ce Devyn aterizează pe braţul său. Ghearele se află pe o mănuşă specială ca să nu pătrundă prin piele.

— Au risipit farmecul. Îi văd, spune bunica.

— Nu te schimba, o rog eu. Bine?

Ea încuviinţează.

Ochii regelui spiriduşilor îi întâlnesc pe ai bunicii. În mai puţin de o secundă, apare în faţa ei. E mai înalt decât ea. Ochii lui argintii scapără de furie. Numai sârma ghimpată şi traversele de cale ferată îi separă.

— Tigroaico. Tu… tu ai făcut asta, grăieşte el, cu chipul schimonosit de mânie.

Bunica îi râde în faţă. Râde ca şi cum regele spiriduşilor ar fi o glumă.

— Nuu, nu eu m-am gândit la asta. Fiica ta s-a gândit.

Se întoarce spre mine şi într-o clipă e înaintea mea. Ochii săi de argint lucesc în soare ca fierul cu care l-am încercuit.

— Ne-ai prins în cursă.

Panglica albă pe care o purtasem în jurul degetului de la moartea tatei se rupe şi e luată de vânt. Trece printre sârmele de fier, iar regele o prinde în palmă. Ţine panglica între degete şi o priveşte absent.

Cu o lovitură puternică de labă, doamna Nix azvârle cât colo un spiriduş care-i stătea în cale. Mormăind, se plimbă încet şi ameninţător prin ţarc, distrăgând atenţia spiriduşilor.

— Sire! spune cu glas panicat una dintre femeile-spiriduş.

— Nu vă apropiaţi de urs. Doar în grupuri de câte cinci. Încercuiți-l! porunceşte el.

Doamna Nix se ridică pe labele din spate. Între timp, Devyn zboară pe acoperiş, cu o sârmă în cioc. O leagă în jurul coşului. Un spiriduş iese pe o fereastră de la etajul al doilea şi încearcă să-l înhaţe. Spiriduşul îl ratează pe Devyn şi scoate un urlet de furie.

— Sire, regina! strigă aceeaşi femeie-spiriduş.

Regele îşi întoarce privirile într-o parte, să vadă ce se petrece. O vede pe mama, care e pe cale să treacă prin cercul de sârmă. Ştiu că o vede, ştiu şi că o poate ajunge într-o clipă, dar nu mişcă un deget. Atunci îmi dau seama că e atât de prins în mrejele naturii şi funcţiei sale, ale setei sale. Totuşi, a făcut o alegere, chiar un sacrificiu.

— Sire! repetă femeia-spiriduş. Părul ei blond flutură sălbatic în vânt.

Regele o ignoră şi se uită direct în ochii mei în vreme ce Issie o ajută pe mama să iasă prin sârma ghimpată, urmată de doamna Nix, care trece cu un salt uimitor peste gard. Nick îşi pune coada la pământ. El şi doamna Nix o păzesc, folosindu-şi trupurile ca un strat suplimentar de protecţie.

— Ai capturat-o pe mama, spun eu. Trebuia să o eliberez.

Privirile ni se ciocnesc. Simt o răceală imensă în jurul lui. Nick vine şi se împinge în mine, în semn de încurajare. Mă uit la prizonierii mei. Nu ştiu dacă ce am făcut e bine sau nu. Nu ştiu dacă cei de la Amnesty International ar fi de acord sau dacă tata ar fi de acord, dar nu ştiu ce altceva să fac.

Un spiriduş sare cu braţele întinse, încercând să o prindă pe mama. Fracul i se prinde în sârmele de fier. Apoi începe să ardă. Printre urlete ascuţite, alţi trei spiriduşi îl trag în spate. Trag din nou de sârmă, să o stabilizez. Nick mârâie.

În final, regele observă faptul că mama e liberă şi, ajutată de Issie, se apropie de mine.

— Ce-ai făcut? mă întreabă cu glas tunător.

Nu-i răspund. Inima-mi creşte de fericire văzând-o că a trecut gardul. Nu e arsă. E încă umană.

— Zara, continuă el cu voce stăpânită. Am nevoie de ea ca să menţin controlul.

— Nu mai ai nevoie să deţii controlul. Sunteţi prinşi cu toţii. S-a zis deci cu răpirea băieţilor, cu săgeţile trase în pădure, cu oameni rătăciţi. Totul s-a terminat.

Devyn mai ia nişte sârme şi începe un nou zbor. Un grup de spiriduşi sar să-l înhaţe, urlând, în deplin haos. Încep să se sfâşie unii pe alţii, furioşi, pierduţi în teamă şi foame. O femeie-spiriduş în rochie roz scoate un ţipăt asurzitor când o alta, îmbrăcată în rochie neagră, se repede la ea şi-i crestează braţul cu unghiile.

— Zara?

Regele încearcă să fie calm şi blând. Caută să pară uman. Nu-i reuşeşte.

— Ştii ce înseamnă asta? Ştii că-mi voi pierde puterea? Că setea va pune stăpânire pe noi? Ne vom lupta aici. Ne vom ucide unii pe alţii.

— Ştiu, rostesc cu voce tremurândă, privindu-l pe bărbatul al cărui sânge îmi curge prin vene.

Însă nimic altceva nu ne leagă. Îi înţeleg totuşi setea, teama. E prins fără scăpare în acest loc cumplit unde nu există nicio cale de ieşire.

— Îmi pare atât de rău.

Şi chiar simt asta.

Dau drumul sârmei şi-i întorc spatele. Se repede la mine. În momentul în care se mişcă, mama scoate un ţipăt şi ţâşneşte spre noi. E prea departe ca să mă poată ajuta. Mă înşfacă de braţe şi mă trage spre el. Mâinile, braţele îi sunt arse, pline de băşici. Preţul plătit pentru că a trecut prin sârmele de fier. Totuşi, e încă puternic, îndeajuns încât să-mi redeschidă fractura. Îmi încleştez dinţii, căci durerea e îngrozitoare. Aud vocile spiriduşilor apropiindu-se din toate părţile.

— Mamă, nu te-apropia. Scot o furculiţă din buzunar şi o implânt în piciorul regelui. Urlă de durere şi-mi dă drumul, prăbuşindu-se pe spate.

— Treci înăuntru! spun eu pe un ton poruncitor.

Îmi aruncă priviri otrăvite. Rotocoale albe de abur i se ridică

din pielea arsă.

— Vorbeşte serios, spune mama, care păşeşte lângă mine, ţinând un cuţit de tăiat pâine.

Regele se ridică şi face câţiva paşi în spate. Faţa i se clinteşte.

— Nu ai face asta!

— Aş face orice pentru fiica mea! spune ea. Mâna ei nici măcar nu tremură.

Îmi repet ordinul.

— În casă cu voi. Cu toţii. Acum!

Se întorc şi, ca nişte furnici, mişună înapoi în cuibul lor. Regele e singurul care rămâne. Aşteaptă ceva.

Îi vorbesc:

— Dacă mă pot gândi la o altă soluţie, mă voi întoarce. Promit.

Capul lui abia se mişcă.

Glasul îi e o şoaptă în vântul rece, amar, dar totuşi o aud.

— Promisiunile tale sunt ca ale mamei tale?

— Nu, spun eu. Promisiunile mele sunt ale mele.

Mama îşi trece braţul pe după mijlocul meu. Mă sărută pe cap. Nu sunt sigură care dintre noi tremură mai tare. Nu scoate o vorbă când tatăl meu închide uşa după el.

— Bine. Hai repede! poruncesc eu.

Ne grăbim. Nick, preschimbat din nou în om, escaladează casa până la al doilea şi al treilea etaj, lipind cuţite şi furculiţe pe ferestre, prinzând sârme cu bandă adezivă. Facem acelaşi lucru la parter şi la primul etaj.

— Sper să ţină, spune Issie, rupând nişte bandă adezivă şi lipind-o peste o sârmă pe care o trecuserăm de-a lungul zidului.

— Vom reveni în fiecare zi să verificăm, spun eu, întinzând sârma peste o fereastră.

Un spiriduş îşi lipeşte faţa de fereastră, arătându-şi dinţii, mârâind. Nick sare jos şi se aruncă spre fereastră, decis să mă protejeze, dar încă uman. Lipesc o lingură chiar unde-i atârnă limba. Chiar dacă sticla îl desparte de obiectul de fier, sare în spate ca ars.

Bunica şi doamna Nix termină de izolat uşa. Labele urşilor sunt ca mâinile. Nu am ştiut niciodată asta.

Ne retragem peste ţarcul de sârmă. Întregul loc e înţesat de sârmă, traverse, bandă adezivă şi argintărie. Arată bizar, ca un fel de Disney World în viziunea unui regizor excentric.

— Bună treabă, spun eu.

— Bine.

Mama mă ia de mână şi mergem împreună spre snowmobil. Spiriduşii răcnesc în depărtare.

— Nu mai văd casa, spune Issie.

Eu pot.

— Acum eşti prea departe de ea. Farmecul o ascunde de privirile oamenilor şi ale metamorfilor, rosteşte bunica.

Încă o pot vedea.

Un ultim ţipăt prelung răsună de undeva din casă. Pădurea pare să se plece sub greutatea sunetului.

Nimeni nu scoate o vorbă, nici măcar pe drumul de întoarcere. Uneori, cuvintele sunt de prisos. Uneori, trebuie să-ţi înfrunţi temerile, să le prinzi şi să le închizi undeva departe în tine.

Zilele trec. Zile grele, zile de griji. Merg pe snowmobil împreună cu mama să verificăm casa.

— Nu pot s-o văd, zice ea.

— Asta pentru că eşti o persoană normală, spun eu.

— Dacă farmecul de ascundere nu s-a risipit, înseamnă că e încă în viaţă.

Mama opreşte snowmobilul şi ne uităm în jur.

— Nici măcar nu văd sârma.

Eu văd totul. Trebuie să fie din pricina sângelui meu de spiriduş. Arată ridicol. Un conac frumos încercuit de traverse de cale ferată şi sârmă. Furculiţe, cuţite şi linguri lipite cu bandă adezivă de ferestre.

Rotocoale de fulgi de nea purtate de vânt se învârt în jurul nostru. Închid ochii împotriva frigului.

— Eşti bine, scumpo? Te mai doare braţul? întreabă ea.

— N-am nimic, răspund şi îmi deschid ochii.

Nu are rost să-mi feresc ochii de imaginea casei. O pot vedea în visurile mele.

— Suntem în siguranţă, nu-i aşa? întreb eu. Nu pot ieşi.

Ea încuviinţează.

— Nu au cum. Ai avut o idee grozavă.

Mama se apleacă de pe snowmobil şi adună zăpadă în mâini. Face un bulgăre şi-l aruncă. Bulgărele se sfarmă de peretele conacului. Pare dintr-odată mai tânără, mai puternică, ca pe vremea când tata mai trăia.

— M-am simţit bine chiar dacă nu am văzut ce lovesc. Ea zâmbeşte. Vrei să-ti fac şi ţie unul?

Mă minunez gândindu-mă cum ne putem schimba, cum până şi mama – pe care o credeam cea mai plângăcioasă dintre fiinţe – se poate ţine tare împotriva unei creaturi supranaturale. Mă îndeamnă şi pe mine să fiu mai tare.

Îmi întind mâna după bulgărele ei.

— Sigur.

Cu toţii putem fi curajoşi, nu-i aşa? Îmi place asta.

Arunc bulgărele. Se izbeşte de perete, se sparge şi cade. Mama mă ia în braţe pentru o clipă şi rămânem aşa, în tăcere.

Abia a trecut o săptămână de când regele spiriduşilor a fost în sufrageria bunicii. Sunt din nou la şcoală acum, dar lucrurile s-au schimbat. Am braţul în ghips. Nu mai pot să alerg, aşa că Issie m-a convins să organizez balul anual al recoltei, care are loc de Halloween.

Mama şi cu mine nu ştim dacă ne vom întoarce în Charleston. Ne gândim să rămânem. Nu ar fi drept ca Devyn şi Issie, doamna Nix, bunica şi Nick să fie singurii care să verifice dacă spiriduşii n-au scăpat din conac.

— Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat, îmi spune ea înainte să pornească snowmobilul. Îmi spune asta în fiecare zi.

Iar eu spun ceea ce zic în fiecare zi:

— Ştiu.

Mama mă lasă la şcoală. Într-un act inimaginabil de nedreptate, mi-a confiscat-o pe Yoko.

— Grăbeşte-te. Eşti în întârziere.

Dau în grabă uşile la o parte, aud clopoţelul şi fug spre clasă, dar Nick mă înşfacă de braţ şi mă trage în cămăruţa de provizii pentru sala de sport. Suntem înconjuraţi de plase şi mingi de fotbal. Aerul miroase a echipament sportiv, a mucegai şi a Nick. Trebuie să stăm aproape lipiţi. Îmi ridic privirea spre faţa lui. E neras, puful aspru acoperindu-i gropiţele.

— Jay Dahlberg e mai bine acum, spune el. Ochii îi sunt întunecaţi şi trişti. Nu-şi aminteşte nimic. Părinţii lui Devyn spun că ăsta e modul prin care mintea lui se protejează.

Înghit în sec.

— Asta-i bine.

— Toată lumea crede că Megan s-a mutat din oraş. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat – că Betty a omorât-o. Şi ei cred că Ian a fost răpit de acelaşi tip care l-a prins pe Jay. Familia lui şi-a ieşit din minţi, au apelat la CNN, Fox News, tot tacâmul.

Îmi aţintesc ochii asupra tabelei de scor. Scorul nu e trecut, doar spaţii goale acolo unde ar trebui să se afle numerele. Nu există învingători, nu există învinşi, nimic.

— Zara? vocea lui sună aspru. Îmi pare rău.

— Pentru ce?

Ridic din umeri de parcă n-aş avea idee la ce se referă.

— Pentru cum m-am purtat când am aflat despre tatăl tău.

Ochii ni se întâlnesc.

— Ai fost un nemernic, spun eu.

Îmi ia obrajii în mâini.

— Îmi pare rău.

Mă trag în spate, dar nu fac nici cinci centimetri până să dau într-o crosă, nu că aş vrea într-adevăr să mă îndepărtez de el.

— Nu. În niciun caz. Încă nu te las să mă săruţi.

Se uită la mine bosumflat.

— Recunoşti că ideea mea de a folosi fier ca să-i închidem pe spiriduşi a fost bună? întreb pe un ton avocăţesc.

— Da.

— Recunoşti că nu eşti singurul om sau, genetic vorbind, jumătate de om care poate salva alte fiinţe dotate cu intelect?

— Da, spune el, strâmbând puţin din nas.

— Şi recunoşti că ai un temperament coleric, o maşină fainăşi o iubită drăguţă?

Îmi ţin răsuflarea.

— Am o iubită minunată, rosteşte el. Apoi mă sărută, ceea ce e, trebuie să recunoaştem, exact ceea ce un iubit perfect ar trebui să facă.

Sărutul e blând, e dâra unei stele căzătoare ascunzând o promisiune pe cerul nopţii. Încerc să mă agăţ de sărutul ăsta, dorindu-mi să ţină o veşnicie, deşi niciun sărut nu durează veşnic, nu-i aşa?

Dar ce mă sperie într-adevăr nu e sfârşitul unui sărut. Nu. Unicul lucru care mă sperie acum sunt eu. Zara care aş putea să devin. Zara care nu aş dori să fiu niciodată.

Cu toţii avem temeri, nu-i aşa? Dar câţi dintre noi au teama mea? Destui, se pare. Fiindcă există un nume pentru ea.

Autofobia.

Teama de sine însuşi.

{1} Trimitere la replica lui Dorothy, din Vrăjitorul din Oz: „Toto, I have a feeling we're not in Kansas anymore".

{2} Referire la câinele turbat din romanul omonim al lui Stephen King. Şi acolo, ca de altfel în majoritatea romanelor sale de groază, acţiunea se petrece în Maine. (n.tr.)

{3} Personaj fictiv produs de compania japoneză Sanriode, apare în benzi desenate şi desene animate. (n.tr.)

{4} Referire la cântecul lui John Lennon, *Imagine.* (n.tr.)

{5} Echipa de baseball din Boston (n.tr.)

{6} Păpuşă din serialul pentru copii Muppets (*Sesame Street)* (n.tr.)

{7} Povestire scurtă publicată în 1968, cu titlul *Here There Be Tigers* (n.tr.)

{8} Trimitere la romanul *IT* al lui Stephen King („it started happening again", replică recurentă, ce se referă la dispariţiile misterioase ale copiilor din Derry) (n.tr.)

{9} Referire la filmul lui Billy Wilder din 1957, *Love in the Afternoon,* cu Audrey Hepburn şi Gary Cooper (n.tr.)

{10} Marcă americană de chipsuri. (n.tr.)

{11} Abilitate fantastică a unor indivizi de a se metamorfoza în feline (n.tr.)